ஆக்கம்

திருப்பூர்
K அமானுல்லாஹ்

9894197795

படிப்பவர்கள் எனக்காக துஆ செய்யுங்கள்

உள்ளுறைத் தலைப்புகள்

பஸராவின் மாபெரும் கல்விச் சிகரமும், அண்ணல் நபியின் எளிய வாரிசுமான இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், வாழ்க்கை வரலாறு

மரணத்தின் நிழலில் ஒரு மாமன்னன்: உலக வாழ்வின் நிதர்சனம்!

"வாரும்; கானகம் சென்று வருவோம்" என்று தமக்குப் பழக்கமான இரத்தின வணிகர் ஒருவரை அழைத்தார் ரூம் நாட்டு அமைச்சர் ஒருவர். "எதற்காக அழைக்கின்றீர்கள்?" என்று அவர் கேட்கவில்லை. 'கானகத்திற்கு வேட்டையாடத் தானே செல்வோம்' என்று எண்ணிக் கொண்டார் வணிகர். ஆனால், அவர் அங்குச் சென்றபோது கண்ட காட்சியோ அவரை வியப்புக் கடலில் ஆழ்த்தியது!

கானகத்தின் நடுவே ஒரு பட்டு மாளிகை போலப் பளபளத்தது ஒரு கூடாரம்.

முதலில், இராணுவ வீரர்கள் அணி அணியாகச் சென்று, ஏதேதோ முணுமுணுத்தவண்ணம் அப்பட்டுக் கூடாரத்தை வலம் சுற்றி வந்து நின்றார்கள்.

அவர்கள் சுற்றி முடித்ததும், நீள அங்கி அணிந்து பேரறிஞர்கள் போன்று தோற்றம் தந்த சிலர் வந்து, ஏதேதோ கூறிய வண்ணம் வலம் வந்தார்கள்.

அதன் பின், இருநூறு பேரழகிகள் தங்கள் கைகளிலே நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட பொற்பேழைகளை ஏந்தியவாறு, காற்றில் கரையும் குரலில் ஏதேதோ கூறிக்கொண்டு அதனை வலம் சுற்றி வந்தார்கள்.

இறுதியாக, அந்நாட்டு மன்னரும் அமைச்சர்களும் அக்கூடாரத்தை வலம் சுற்றி வந்த பின்னர், அதற்குள் நுழைந்து சற்று நேரத்திற்குப்பின் வெளியிலForm வந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் வைத்த கண் வாங்காமல் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இரத்தின வணிகர், அமைச்சர் தம்மிடம் வந்ததும், "நான் காண்பது என்ன? கனவா, நனவா?" என்று வினவினார்.

"கனவல்ல வணிகரே, நனவு தான்! உலக வாழ்வு ஒரு வெறும் கனவு என்பதை உலகிற்குப் பறைசாற்றக் கூடிய ஓர் உண்மை நிகழ்ச்சி இது!" என்று உணர்வுப்பூர்வமாக மறுமொழி பகர்ந்தார் அமைச்சர்.

வாளின் கூர்மையும், அறிவின் கூர்மையும் மரணத்தின் முன் மழுங்கும்!

"இதைப் பற்றிச் சற்று விளக்கமாக எனக்கு எடுத்துரையுங்கள்" என்று இரத்தின வணிகர் வேண்ட, அமைச்சர் விவரிக்கத் தொடங்கினார்:

"வணிகரே! சில்லாண்டுகளுக்கு முன்னர் எங்கள் நாட்டு மாமன்னரின் அன்புத் திருமகன் நோய்வாய்ப்பட்டு இதே நாளில் இறப்பெய்தினார். அவரின் அடக்கவிடம் (கப்ரு) அந்தப் பட்டுக் கூடாரத்திற்குள் உள்ளது. ஆண்டுதோறும் இந்நாளில் நாங்கள் அனைவரும் எங்களின் அன்புக் காணிக்கைகளை அவருக்குச் செலுத்துவதற்காக இங்கு வருகிறோம்.

முதலில் வலம் வந்த இராணுவ வீரர்கள், 'இளவரசே! தங்களின் இறப்பை எங்களின் வாளின் வலிமையால் தடுத்திருக்க இயலுமாயின் நாங்கள் எங்களின் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவ்வாறே செய்திருப்போம். ஆனால், தங்களுக்கு மரணத்தை ஏவிய மகா வல்லமையாளனோடு எங்களால் போராட இயலுமா?' என்று கதறிவிட்டுச் செல்வார்கள்.

அடுத்து வலம் வந்த அறிஞர்கள், 'இளங்கோவே! தங்களின் இறப்பை எங்களின் பேரறிவால் தடுத்து நிறுத்த இயலுமாயின் நாங்கள் அவ்வாறே செய்திருப்போம். எனினும், இறைவனின் கட்டளைக்கு முன்னால் எங்களின் மனித அறிவு எம்மாத்திரம்!' என்று இயம்பி அகல்வர்."

பொன்னும் பொருளும் தணிக்காத மரணத் தாகம்!

"பின்னர் பேரழகிகள் பொற்பேழைகளோடு வலம் வந்தார்களே, அவர்களோ, 'அரசிளங்குமரரே! தங்களின் மரணத்தைப் பொன்னாலும், மின்னும் நவமணிகளாலும் தடுத்து நிறுத்த இயலும் என்றிருப்பின் நாங்கள் இந்த உலகையே உமக்காக விலையாகத் தந்திருப்போம். ஆனால், மரணத்தின் வாசலில் இந்தப் பொன்னும் மணியும் என் செய்யும்?' என்று கண்ணீர் சிந்திவிட்டுச் செல்வார்கள்.

இறுதியாக எங்களின் மாமன்னர் அங்கே சென்று, 'என் அருந்தவத்து மைந்தனே! என் படை பலம், அறிஞர் குழாம், அமைச்சர் குழு, பொன், வெள்ளி ஆகிய அனைத்தாலும் உன்னுடைய உயிரை மரணத்தின் பிடியிலிருந்து மீட்க இயன்றிருக்குமாயின் என் சிம்மாசனத்தையே இழந்தாவது செய்திருப்பேன். ஆனால், அவையெல்லாம் இறப்பின் முன் தூசியாய் விடுபட்டனவே! அன்று இறைவன் எழுதிய விதியை, இன்று உலகில் மாற்றி எழுதுபவர் எவர் உளார்? ஆகவே, நடக்க வேண்டியது நடந்து விட்டது. நீ அமைதியாகத் துயில் கொள். நாங்கள் அடுத்த ஆண்டு வருகிறோம்' என்று உருகிவிட்டுத் திரும்புவார்."

ஆன்ம விழிப்புணர்வும், கானல் நீராய் கரைந்த உலக ஆசைகளும்!

அமைச்சர் கூறி முடித்ததும், அந்த இரத்தின வணிகரின் தலை சுழலத் துவங்கியது! பல கோடி ஞான எண்ணங்கள் அவரின் உள்ளக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டன. இவ்வுலக வாழ்வு அனைத்தும் ஒரு தற்காலிகக் கனவே என்பதை அவர் ஆழமாக விளங்கினார். இறைவனைத் தவிர உள்ள அனைத்தும் அழியக் கூடியனவே என்பதை ஆன்ம ரீதியாக உணர்ந்தார்.

"அழிவில்லாத இறைவனை ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு, அழியும் உலகப் பொருள்களை விரட்டிச் செல்வது, குடிக்க நீரென நம்பிக் கானல் நீரை நோக்கிப் பாலைவனத்தில் ஓடுவதற்கொப்பாகும்!" என்று தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தார்.

இதன்பின், தம் வசமிருந்த விலைமதிப்பற்ற நவமணிகளையெல்லாம் வாங்குவோர் கேட்ட விலைக்கு விற்றுத் தீர்த்தார். பஸரா நகர் திரும்பிய அவர், உலக வாணிபத்தை முற்றிலுமாக விட்டொழித்து, உன்னத இறைத் தியானத்தில் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்தார்!

எழிலழகரின் உதயம்: ஷெய்குல் மஸாயிஹ் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்)!

இனி எக்காலத்திலும் உலக ஆசாபாசங்களில் உழல்வதில்லை என்று உறுதி பூண்ட அவர்தான், துவக்கத்தில் 'ஹஸன் லுஃலுவிய்யீ' என்றும், பின்னர் ஞான மார்க்கத்தின் உன்னத உச்சமாய் 'ஸையிதுல் அவ்லியா ஷெய்குல் மஸாயிஹ் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்)' என்றும் உலக வரலாற்றில் முழங்கப்பட்ட பேரொளி ஆவார்!

யார் இந்த ஹஸன் பஸரீ?

'அல்லாஹ்வின் வாள்' என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களால் புகழப்பட்ட காலித் இப்னு வலீத் (ரலி) அவர்கள், இராக் நாட்டில் போர் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் 'மைஸான்' என்ற இடத்தில் சிறை பிடிக்கப்பட்டு மதீனா கொணரப்பட்டவர்களில் 'ஹபீப்' என்பாரும் ஒருவர்.

ஸைத் இப்னு தாபித் (ரலி) அவர்களின் அடிமையாகப் பன்னெடுங் காலம் பணியாற்றிய அவர், பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

அவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் அருமை மனைவியார் உம்மு ஸலமா (ரலி) அவர்களிடம் அன்போடு பணியாற்றி வந்த 'உம்முல் மஹாஸின்' என்ற உன்னதப் பெண்மணியைத் திருமணம் புரிந்தார்.

அவர்கள் இருவரும் இறைவனிடம் உருகிப் புரிந்த அருந்தவப் பலனாக, ஹிஜ்ரி 21-ஆம் ஆண்டு, ஷஃபான் திங்கள் 17-ஆம் நாள் வைகறைப் பொழுதில் (அதிகாலையில்), அகிலமே வியக்கும் வண்ணம் அழகே உருவெடுத்தாற் போன்ற ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது!

உமர் (ரலி) சூட்டிய திருநாமம்: வரலாற்றில் ஒலிக்கும் பேரொளி!

பெற்ற மகவைத் தம் அன்புக் கரங்களில் ஏந்தி, விசுவாசிகளின் தலைவர் உமர் (ரலி) அவர்களின் திருமுன் கொண்டு வந்து, அவர்களின் மடிமீது வைத்தார் தந்தை ஹபீப்.

அந்தக் குழந்தையின் தேவதூதன் போன்ற அழகுத் திருமுகமும், தெய்வீகக் களை பொருந்திய அங்க அமைப்புகளும் உமர் (ரலி) அவர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன! நெகிழ்ந்து போன உமர் (ரலி) அவர்கள்,

"ஸம்மூஹு ஹஸனன் ஃபஇன்னஹு ஹஸனுல் வஜ்ஹி"

(இவரின் முகம் எழிலுடன் பேரொளியாய் இலங்குவதால், இவருக்கு 'எழிலழகர்' (ஹஸன்) எனப் பெயரிடுங்கள்!) என்று வாழ்த்திப் பெயரிட்டார்கள்.

அக்கணத்திலிருந்து அண்ணலாரின் தோழர்கள் மத்தியில் 'ஹஸன், ஹஸன்' எனத் தேனாய் ஒலிக்கத் துவங்கிய அந்தத் திருப்பெயர், பின்னாளில் அவர்கள் பஸராவில் ஆன்மீகப் புரட்சி செய்யத் துவங்கிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரை, உலகெங்கும்

வாழும் இறைநேசர்களின் நாவினில் "ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்)" என்று கம்பீரமாக முழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது!

:

இஸ்லாமிய உலகின் இணையற்ற பேரொளி: நாற்பெரும் அறிஞர்களில் ஒருவர்!

இதன்பின், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் அறிவும் பண்பும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக ஆன்மீக வானில் வளரத் துவங்கின. பிற்காலத்தில் இஸ்லாத்தின் மாபெரும் இமாமாக விளங்கிய இவர்களைப் பற்றிப் புகழ்பெற்ற அறிஞர் ஸுஹ்ரி (ரஹ்) அவர்கள் சிலாகித்துக் கூறும்போது:

"இன்று இஸ்லாமிய உலகில் நான்கே நான்கு மாபெரும் அறிஞர்களே உன்னதமாகத் திகழ்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர் மதீனாவில் வாழும் இப்னு முஸைய்யிப், மற்றொருவர் பஸராவில் வாழும் ஹஸன் பஸரீ, வேறொருவர் சிரியாவில் வாழும் மக்ஹூல், பிறிதொருவர் கூஃபாவில் வாழும் ஷஃபி!" என்று பறைசாற்றினார்.

இத்தகு மாண்பின் காரணமாகவே, இவர்கள் இஸ்லாத்தின் பல்வேறு சிந்தனைப் பிரிவினரும் தங்களின் முழு முதல் தலைவராகக் கருதிப் போற்றும் பெரும் பேற்றினைப் பெற்று விளங்கினார்கள்.

சூஃபிகள்: இவர்களை இன்றும் தங்களின் ஆன்மீக வழிகாட்டியாகவும் முன்னோடியாகவும் கருதிக் கௌரவிக்கின்றார்கள்.

அஹ்லுஸ் சுன்னத் வல் ஜமாஅத்தார்கள்: இவர்களின் கருத்துக்களுக்கு மார்க்கத் தீர்ப்புகளில் இன்னும் பெருமதிப்பு அளித்து வருகின்றார்கள்.

முஃதஸிலாக்கள்: இவர்களைத் தங்களில் ஒருவராகக் கருதிப் போற்றத் தவறியதே இல்லை.

நபித்தோழர்களின் பாசறையும், கரம்பற்றிப் பெற்ற ஆன்மீகத் தீட்சையும்!

எல்லோராலும் தலைவணங்கி மதிக்கப் பெறும் பேற்றினைப் பெற்ற இந்நல்லார், தங்களின் வாழ்நாளில் நூற்று முப்பது (130) மாண்புமிகு நபித் தோழர்களை நேரில் சந்தித்து, அவர்களோடு அளவளாவிய பெறற்கரிய வரலாற்றுப் பேற்றினைப் பெற்றுள்ளார்கள்!

அவர்களில் எழுபது (70) பேர், வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பத்ருப் போர்க்களத்திலே களம் கண்டு, இறைவனுக்காகவும் அவனது தூய மார்க்கத்திற்காகவும் தம் இன்னுயிரையும் தியாகம் செய்ய முன்வந்த உன்னத தியாகச் சீலர்களாவர்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, எம்பெருமானார் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் அன்புத் திருப்பேரர் ஹஸன் (ரலி) அவர்களின் திருக்கரங்களைப் பற்றிக் தீட்சை (பைஅத்) பெற்ற உன்னத 'ஹஸனாகவும்' இவர்கள் திகழ்ந்தார்கள்!

அல்லும் பகலும் உருகிய இபாதத்: 13000 ஸலவாத்துகளும் இரவுத் தொழுகையும்!

இவர்கள் தங்களின் தூய்மையான வாழ்நாளில், தடையின்றி எழுபதாண்டுகளாக எப்பொழுதும் 'வுழூ'வோடு (தூய்மையோடு) இருப்பதுதான் வழக்கமாக இருந்தது.

அவர்கள் தனிமையிலே இறை இன்பத்தைக் கண்டார்கள். உலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதனும் தத்தமக்கென உலகியல் குறிக்கோள்களை எய்த முயலும்போது, இவர்களின் உன்னதக் குறிக்கோளோ இறைவனை எய்தப் பெறுவது (மஃரிஃபத்) ஒன்றாகவே இருந்தது! அதற்காகவே அவர்கள் அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டு வணக்க வழிபாடுகளில் உருகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரவுத் தொழுகைக்காக (தஹஜ்ஜுத்) செய்யும் அதே வுழூவோடு, வைகறைத் தொழுகையையும் (ஃபஜ்ர்) தொழுது முடிக்கும் அரிய வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வோர் இரவும் 150 ரக்அத்கள் தொழுவதையும், 3000 முறை ஸலவாத்துகள் ஓதுவதையும் அவர்கள் தங்களின் ஆன்மீக மூச்சாகக் கொண்டிருந்தார்கள்! இதுவே அவர்கள் எவரினும் சிறந்து விளங்கியதற்கு மூல காரணமாய் அமைந்தது.

நாற்பதாண்டுகால அழுகையும், சட்டைக் கழுத்தில் எழுதிய பாவ மன்னிப்பும்!

எளிமையும் தாழ்மையும் அவர்களின் இரு கண்களாக அமையப் பெற்றிருந்தன. அவர்கள் கானகத்தின் நடுவிலோ, கடல் அலையின் மீதிலோ எங்கு அமர்ந்திருந்தபோதினும், அல்லாஹ்வின் மீது அவர்தம் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்த பேரச்சத்தின் காரணமாக, ஒரு மாபெரும் சக்கரவர்த்தியின் முன் அமர்ந்திருப்பது போன்று தலைகவிழ்ந்தே வீற்றிருப்பார்கள்!

எப்பொழுதும் மறுமையின் ஆழ்ந்த சிந்தனை அவர்களின் உள்ளத்தைக் கௌவிக் கொண்டிருக்கும். அவர்களின் உள்ளத்தில் மறுமை நாளைப் பற்றிய அச்சம் மிகைத்திருந்ததால், அவர்கள் தன் வாழ்வில் நாற்பதாண்டுகளாகச் சிரித்ததே இல்லை!

இளமையில் அவர்கள் செய்த ஒரு மிகச்சிறிய பாவம் (தவறு) அவர்களின் மனத்தை எப்போதும் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. எனவே, புதிதாகத் துணி தைக்கும்போதெல்லாம், அத்தவற்றை அந்தச் சட்டையின் கழுத்தோரத்தில் எழுதி வைத்துக் கொள்வார்கள்! அந்தச் சட்டையை அணியும் பொழுதெல்லாம் அதைப் பார்த்துப் பார்த்து விம்மி விம்மி அழுவார்கள்!

நரக நெருப்பின் அச்சமும், பஸரா நகரின் பஞ்சமும்!

அவர்களைப் பற்றி சமகாலத்தவர் ஒருவர் சாட்சியமளிப்பதைக் கேட்போம்:

"நான் இமாம் ஹஸன் பஸரீ அவர்களைப் பார்த்த பொழுதெல்லாம், மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஒரு கைதி தூக்குமேடையின் முன் அமர்ந்திருப்பது போன்றே கவலை தோய்ந்து அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் வாய்மூடி மௌனமாக இருக்கும்போது, நரக நெருப்பு அவர்களின் கண்முன்னே நாக்கு நீட்டி எரிந்து கொண்டிருக்கிறதோ, அதன் காரணமாகத்தான் இவ்வாறு இருக்கிறார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றும்!"

அவர்கள் அளவுக்கதிகமாக அஞ்சி நடுங்குவதைப் பற்றி எவரேனும் வினவினால், அவர்கள், "இறைவன் நான் செய்த பாவங்களுக்கு என்னைக் தண்டிக்காது, 'போ! உன்னை நான் மன்னித்து விட்டேன்' என்று என்னிடம் கூறிவிடுவான் என்று உங்களால் எனக்கு உத்திரவாதம் அளிக்க முடியுமா?" என்று திருப்பிக் கேட்டு கண்கலங்குவார்கள்.

அவர்கள் தங்களை ஒரு மாபெரும் பாவி என்றே தாழ்மையுடன் எண்ணி வந்தார்கள். ஒருமுறை, பஸரா மாநகரத்தில் மழையின்றிப் பேரழிவை ஏற்படுத்தும் கடும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மக்கள் அனைவரும் நகருக்கு வெளியிலுள்ள அகண்ட மைதானத்திற்குச்

சென்று, இறைவனிடம் கண்ணீருடனும் கம்பலையுடனும் மழை வேண்டி (இஸ்திஸ்கா) இறைஞ்சினர்.

அதன்பின், மக்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மேடையேறிச் சொற்பொழிவாற்றிய இம்மேதை, ஆங்குக் குழுமியிருந்த மக்களை நோக்கி உருகிக் கூறினார்:

"மக்களே! நாம் இறைவனிடம் எவ்வளவோ அழுது கெஞ்சி மழை வேண்டி இறைஞ்சியும், இறைவன் அருள் கூர்ந்து மழையைப் பொழிய வைக்கவில்லை என்றால், அதற்குப் பின்னணியில் இங்கு எவனோ ஒரு மகா பாவி இருக்கிறான் என்று பொருள்! அந்தப் பாவி இந்த ஹஸனாகத்தான் இருப்பான்! ஆகவே, என் பொருட்டு உங்களுக்குப் பஞ்சம் வராமல் இருக்க, என்னை இந்த ஊரை விட்டும் உடனே வெளியேற்றி விடுங்கள்!" என்று கதறினார்.

உன்னதப் பணிவின் உச்சம்: நாயிடம் கண்ட பத்து நற்பண்புகள்!

"ஒருவன் வெளியில் செல்லும்போது வழியில் எவரைக் கண்டாலும், அவர் தன்னைவிடச் சிறந்தவர் என்று எண்ணிக் கொள்வதே உண்மையான பணிவாகும்" என்று போதித்தார்கள் இமாம் அவர்கள்.

ஒருமுறை, வழியில் ஒரு நாயைப் பார்த்த அவர்கள், "இறைவனே! இந்த நாயின் பொருட்டு என் பிரார்த்தனையை ஏற்று என்னை ஆட்கொள்வாயாக!" என்று துஆ செய்தார்கள்.

அதைக் கண்டு பெரிதும் வியப்புற்ற ஒரு மனிதர், "இமாம் அவர்களே! தாங்கள் மேலானவர்களா? அல்லது அந்த நாய் மேலானதா?" என்று வினவினார். அதற்கு இமாம் அவர்கள்:

"நாளை மறுமையில் இறைவனின் தண்டனையிலிருந்து நான் ஈடேற்றம் (வெற்றி) பெற்றுவிடின் நானே அந்த நாயை விட மேலானவன். இல்லையெனில், அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன்! என்னைப் போன்ற நூறு ஹஸன்களை விட அந்தப் படைப்பான நாயே எவ்வளவோ மேலானது!" என்று விடையிறுத்தார்கள்.

நாயிடம் உள்ள பத்து ஆன்மீக நற்பண்புகள்

இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், ஒரு முஃமினிடம் (இறை நம்பிக்கையாளனிடம்) நீங்காது இடம் பெற வேண்டிய உன்னதப் பண்புகளாக, நாயிடம் உள்ள பத்து நற்பண்புகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார்கள்:

1. பசித்திருத்தல்

அது எப்போதும் பசித்திருக்கும். இவ்வாறு பசித்திருப்பது என்பது இறைவனை நெருங்கிய நல்லோர்களின் (ஸாலிஹீன்கள்) நற்பண்பாகும்.

2. நிலையான இடம் இல்லாமை

அதற்குத் தங்குவதற்கென குறிப்பிட்ட ஓர் இடம் என்று எதுவும் இராது. இது எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனையே முற்றிலும் சார்ந்திருக்கும் மாபெரும் இறையாதரவின் (தவக்குல்) அடையாளமாகும்.

3. குறைந்த உறக்கம்

அது இரவில் மிகச் சிறிது நேரமே தூங்கும், விழித்திருக்கும். இது இறைவனின் மீது தீராக் காதல் கொண்ட இறைகாதலர்களின் (ஆஷிகீன்கள்) உன்னதப் பண்பாகும்.

4. சொத்து இல்லாமை

அது இறந்தால் வாரிசுகள் அனந்தரம் கொள்வதற்கோ அல்லது உரிமை கொண்டாடுவதற்கோ எந்தப் பொருளும் அதனிடம் மிஞ்சிக் கிடக்காது. இது உலகப் பற்றுகளை அறுத்த துறவிகளின் (ஸுஹ்து) முக்கிய அடையாளமாகும்.

5. எஜமான விசுவாசம்

அதனுடைய எஜமானன் அதனை எத்தனை முறை கோபித்து அடித்த போதிலும், அது தன் எஜமானனை விட்டு விலகி ஓடாது. இது ஆன்மீக வழிகாட்டியிடம் பாடம் பயிலும் உண்மையான ஆன்மீக மாணவர்களின் (முரீதுகள்) மாறாத வழக்கமாகும்.

6. பணிவான இருப்பிடம்

பூமியில் அது தனக்கென மிகவும் தாழ்ந்த, ஒடுக்கமான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அதிலேயே படுத்துக் கொள்ளும். இது எல்லையற்ற பெருமையற்ற தாழ்மையுடையோரின் (ஓம்டி - தவாளுஃ) நற்பண்பாகும்.

7. விட்டுக் கொடுத்தல்

அது படுத்திருக்கும் இடத்தை வேறொரு விலங்கோ அல்லது நாயோ வந்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டால், அது சண்டையிடாமல் அமைதியாக வேறோர் இடத்திற்குச் சென்று படுத்துக் கொள்ளும். இது இறைவனின் நாட்டம் எதுவோ, அதனை மனமுவந்து பொருந்திக் கொள்வோரின் (ரிழா) நற்குணமாகும்.

8. கோபமின்மை

அதனை நாம் எத்தனை முறை விரட்டியடித்த பின்னரும், அதன்முன் ஒரு துண்டு ரொட்டியைக் காட்டினால், அது பழைய கோபங்களை மனதில் வைக்காமல் மிகுந்த பணிவோடு நம்மிடம் ஓடிவரும். இது தூய பக்திமான்களின் உன்னத இயல்பாகும்.

9. பேராசையற்ற பொறுமை

எங்காவது உணவைக் கண்டால் அது பேராசையோடு அதன்மீது பாய்ந்து விழாமல், தொலைவில் அமைதியாக அமர்ந்து வழி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். இது ஏழைகளின் (மிஸ்கீன்களின்) பொறுமை நிறைந்த உன்னத குண இயல்பாகும்.

10. பற்றற்ற பயணம்

அது ஒரு இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன் பயணத்தைத் துவங்கிவிட்டால், மீண்டும் அந்தப் பழைய இடத்தைப் பற்றி எந்தக் கவலையும் இன்றி திரும்பிப் பாராமல் சென்று கொண்டே இருக்கும். இது உலக பந்தங்களை அறுத்த விசாரமுடைய ஞானிகளின் திருமிகு குணமாகும்.

பிறர் துயர் தாங்காப் பெருங்கருணை: நரக நெருப்பை யாசித்த ஆன்மா!

பிறர் துன்பம் காண்பதைக் சற்றும் சகிக்காத மாபெரும் கருணை உள்ளம் கொண்டவர்கள் அவர்கள்! அத்துன்பத்தை அநுபவிப்பவர் வேறொருவராக இருப்பதற்குப் பதிலாகத் தாமாகவே இருக்கக் கூடாதா என்று எண்ணுவார்கள்.

ஒருநாள், ஒரு மனிதர் வீதியில் நின்று தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இமாம் அவர்கள், "சகோதரரே! ஏன் அழுகின்றீர்?" என்று வினவினார்கள்.

அதற்கவர், "இமாமே! நான் சற்றுமுன் அறிஞர் முஹம்மது கஃபுக் குறுலீ (ரஹ்) அவர்களின் சொற்பொழிவைக் கேட்டு வருகிறேன். 'இறை நம்பிக்கையாளர்களில் ஒருவன் தன் பாவம் காரணமாகப் பல்லாண்டுகளாக நரக நெருப்பில் கிடந்து கொடுமையாகத் துன்புறுவான்' என்று அவர்கள் கூறினார்கள். அதைக் கேட்டதுமே, அந்தப் பாவி ஒருவேளை நானாக இருக்குமோ என்ற பயத்தில் எனக்கு அழுகை முட்டிக்கொண்டு வருகிறது" என்றார்.

இச்சொற்கள் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் செவிகளில் விழுந்த அடுத்த கணம், அவர்களின் உள்ளம் உருகி, கையேந்தி இறைவனிடம் துஆ செய்தார்கள்:

"என் ஆதி இறைவனே! அந்த நரகவாசி ஒருவேளை இவராகவே இருந்தாலும் சரி, அல்லது உலகில் வேறு எவராக இருந்தாலும் சரி... அவர்களுக்குப் பதிலாக என்னை ஆயிரம் ஆண்டுகளாயினும் அந்த நரக நெருப்பில் தூக்கி எறிந்துவிடு! நான் மனமுவந்து அதில் கிடந்து உழலத் தயார்! ஆனால், என் சகோதரனான அந்த மனிதன் நரகிலிருந்து மீட்சி பெற்றுச் சொர்க்கம் புகட்டும்!" என்று உருகிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

இத்தகையப் பேரன்பும், எல்லையற்ற இறையச்சமும், தன்னலமற்ற தியாகமுமே இன்றும் 'ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்)' என்ற திருநாமத்தை வரலாற்றின் அழியாப் பக்கங்களில் பொறித்து வைத்துள்ளது!

ஹன்னாதும் ஹஸனும்: நரக விமோசனமும் நடுக்கமுற்ற ஆன்மாவும்!

மற்றொரு நாள், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் திருமுன்னர் அண்ணலெம்பெருமான் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் அருளிச் செய்த உன்னதமான திருவாய்மொழி ஒன்றை ஒருவர் நினைவு கூர்ந்தார்.

அதாவது, "என்னைப் பின்பற்றியவர்களில் பாவிகளாயுள்ள அனைவரும் நரக நெருப்பிலிருந்து மீட்சி பெற்ற பின்பு, எண்பது ஆண்டுகள் கழித்து இறுதியாக ஒரே ஒரு மனிதன் அதிலிருந்தும் மீட்சி பெற்று வெளியிForm வருவான். அவன் பெயர் 'ஹன்னாது' ஆகும்" என்ற நபிமொழியை அவர் சொன்னார்.

அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் கதறி அழுது, தன் நடுங்கும் குரலில் கூறினார்கள்:

"அந்த எண்பது ஆண்டுகள் நரகில் கிடந்து உருகிவிட்டு, இறுதியாக மீட்சி பெறும் அந்த 'ஹன்னாது' என்ற மனிதன் இந்த ஹஸனாக இருந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக இருந்திருக்குமே!" என்று விம்மினார்கள்.

இரவு நேரத்து அழுகையும், இறைவனின் திருச்சமூக அச்சமும்!

ஓரிரவு, இவர்கள் தங்களின் இல்லத்தில் அமர்ந்து தனியாக அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்ட மக்கள் பதறியடித்து ஓடிவந்து, "ஏன் இவ்வாறு அழுகின்றீர்கள்?" என்று வினவினார்கள். அதற்கு அவர்கள்:

"நாளை மறுமையில் அல்லாஹ் என் பாவம் பொறுக்க இயலாது என்று இந்த ஹஸனிடம் கோபித்துக் கூறிவிட்டால், இவன் என் செய்வான்? எங்கு போவான்? என்ற பயங்கர எண்ணம் என் உள்ளத்தை உலுக்கியதால் தான் நான் அழுகின்றேன்" என்று பதிலுரைத்தார்கள்.

மற்றோர் இரவிலும் இவர்கள் இதேபோன்று அழுது கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட ஒருவர், "இமாமே, ஏன் இந்த அழுகை?" என்ற கேள்வியை மீண்டும் அவர்களிடம் எழுப்பினார். அதற்கு இமாம் அவர்கள் விடையளித்தார்கள்:

"நான் இன்று ஏதேனும் அறியாமல் பாவம் செய்து விட்டேனோ? இன்று ஏதேனும் தீய சொல் என் வாயிலிருந்து வெளிவந்து விட்டதோ? அதன் காரணமாக இறைவன் தன் பேரருள் பொருந்திய திருச்சமூகத்திலிருந்து என்னை விரட்டியடித்து விடுவானோ? என்ற உள்ளச்சத்தின் காரணமாகத்தான் என் கண்கள் இப்படி அழுது கண்ணீர் வடிக்கின்றன!"

கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரும், தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட வீதியும்!

இவ்வாறு ஒருமுறை, அவர்கள் தங்கள் இல்லத்தின் மேல்மாடியிலுள்ள தனிமையான வணக்க இடத்தில் (முஸல்லாவில்) அமர்ந்து இறைவனை நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்களின் கன்னங்களில் வழிந்தோடிய புனிதமான கண்ணீர்த்துளிகள், தற்செயலாக அந்தத் தெருவில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த ஒரு மனிதரின் முகத்தில் தெறித்து விழுந்தன.

மேலிருந்து விழுந்ததால், அது ஏதேனும் அசுத்த நீராக இருக்குமோ என்று அவர் சந்தேகித்துக் கூறிய வார்த்தை இமாம் அவர்களின் செவிகளில் விழுந்தது. உடனே அவர்கள் ஜன்னல் வழியே அவரை நோக்கிப் பதற்றத்துடன் கூறினார்கள்:

"என் அருமைச் சகோதரரே! அது அசுத்த நீர் அல்ல; அது ஒரு பாவியுடைய கண்ணீர்த் துளியாகும்! ஆதலால், அது விழுந்த இடத்தை உடனே தண்ணீரால் கழுவித் தூய்மைப்படுத்தி விடுங்கள்!" என்று உருகிக் கூறினார்கள்.

அடுப்பு நெருப்பும், பணிப்பெண் கண்ட ஆன்மீக அதிர்ச்சியும்!

ஒருவர் இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களைக் காண்பதற்காக அவர்களின் இல்லத்திற்குத் தேடி வந்தார். ஆனால், அங்கே இமாம் அவர்கள் காணப்படவில்லை. அவர்கள் வழக்கமாக அமரும் இடத்தை உற்று நோக்கியபோது, அந்த இடம் முழுவதும் ஒரே ஈரமாக இருப்பதைக் கண்டார்.

வியப்புடன் அங்கிருந்த பணிப்பெண்ணை நோக்கி, "இங்கு ஏனிந்த ஈரம்? என்ன நடந்தது?" என்று வினவினார். அதற்கு அவள் கண்கலங்கியபடி பதிலளித்தாள்:

"ஐயா! நான் சற்றுமுன் சமையலுக்காக இங்கு அடுப்பு மூட்டினேன். எரியும் அந்த அடுப்பு நெருப்பைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே, அவர்களுக்கு நரகத்தின் கொழுந்துவிட்டெரியும் பேரழிப் பேரெரிப்பு நினைவுக்கு வந்துவிட்டதோ என்னவோ... தாள முடியாமல் அப்படியே விழுந்து கண்ணீர் விட்டு அழுதார்கள். அவர்கள் சிந்திய கண்ணீரால் ஏற்பட்ட ஈரம்தான் அது!"

இதைக் கேட்டதும் வந்தவருக்கு ஏற்பட்ட வியப்பிற்கும் ஆச்சரியத்திற்கும் எல்லையே இல்லை!

மண்ணறையின் எச்சரிக்கையும், பெருமையிழந்த மனிதர்களும்!

ஒருநாள், இறந்துபோன ஒரு மனிதரை மண்ணறையில் (கப்றில்) நல்லடக்கம் செய்து முடித்த பின், வந்திருந்த மக்கள் அனைவரும் தத்தமது இல்லங்களுக்குத் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் மட்டும் அந்த அடக்கவிடத்தின் அருகிலேயே அமர்ந்து தேம்பி அழத் துவங்கினார்கள்.

அங்கிருந்த மக்கள் அவர்களை நோக்கி, "ஏன் இப்படி அழுகின்றீர்கள்?" என்று கேட்டபோது, இமாம் அவர்கள் சுற்றியிருந்த மனிதர்களைப் பார்த்து தீர்க்கமான ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்கள்:

**"மனிதர்களே! இம்மையின் (உலக வாழ்வின்) இறுதிக் கட்ட முடிவும் இப்புதைகுழிதான்! மறுமையின் (ஆகைரத்தின்) துவக்கப் புள்ளியும் இப்புதைகுழிதான்! 'புதைகுழியானது மறுமையின் தங்குமிடங்களில் முதன்மையான ஒன்றாகும்' என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களும் நவின்றுள்ளார்கள்.

நிலைமை இப்படி இருக்க, இம்மையின் முடிவு இந்த மண்ணறைதான் எனும்போது நீங்கள் இவ்வுலகில் எதைக்கொண்டு பெருமையுறுகிறீர்கள்? மறுமையின் துவக்கம் இந்த இருள் நிறைந்த புதைகுழிதான் என்னும்போது நீங்கள் எதைக்கொண்டு அச்சம் தீர்ந்தவர்களாய், கவலையின்றித் திரிகிறீர்கள்?"** என வினவினார்கள்.

அந்த ஞானமிக்க எச்சரிக்கையைக் கேட்டு, ஆங்குக் குழுமியிருந்த மக்கள் அனைவரும் தங்களின் பாவங்களை நினைத்து 'கோ'வென்று கதறி அழுதுவிட்டார்கள்!

எண்பது ஆண்டுகால கலிமாவும், மரணச் சடங்கும்!

'பர்ஸத்' என்பவரின் மனைவியின் மயானச் சடங்கில் இமாம் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். அவளை நல்லடக்கம் செய்து முடித்த பின், அவர்கள் பர்ஸத் என்பவரை நோக்கி, "நீர் இந்நாளுக்காக எதனைத் தயார் செய்து வைத்துள்ளீர்?" என்று வினவினர்.

அதற்கு அவர், "லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ் (அல்லாஹ்வைத் தவிர வணக்கத்திற்குரியவன் வேறு யாருமில்லை) என்ற புனித கலிமாவை எண்பது ஆண்டுகளாக என் நாவிலும் உள்ளத்திலும் தயார்ப்படுத்தி வைத்துள்ளேன்" என்று நெகிழ்ச்சியோடு பதில் கூறினார்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அவர் தன் மனைவியின் நினைவாகச் சில இரங்கற்பாக்களைப் பாடினார். அதைக் கேட்டு ஆங்குக் குழுமியிருந்த அனைவரும் அழுது கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

இறைக் காதலில் மூழ்கிய மங்கை: சிறுமி தந்த மாபெரும் பாடம்!

மற்றொரு நாள், கவலையோடு ஒருவர் இமாம் அவர்களிடம் வந்து, "என் மகள் கடந்த இரண்டாண்டுகளாக இடைவிடாது அழுது கொண்டே இருக்கிறாள். இதன் காரணமாக அவளுக்குக் கண்ணொளி மங்கிப் போய்விடுமோ என்று நான் பெரிதும் அஞ்சுகிறேன். எனவே, தயவுசெய்து எங்கள் இல்லத்திற்கு வந்து, அவளுக்கு ஏதேனும் அறிவுரை கூறி அவளின் அழுகையை நிறுத்த வேண்டும்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டார்.

அவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவரின் இல்லம் சென்ற இமாம் அவர்கள், அந்தப் பெண்மணியை அணுகி, "அம்மா! நீ அழுவதற்கான காரணம் என்ன?" என்று மென்மையாக வினவினார்கள். அதற்கு அவள் அளித்த பதில் இமாம் அவர்களின் உள்ளத்தையே உலுக்கியது:

**"இமாமே! நான் அல்லாஹ்வின் மீதான தூய இறைக்காதலில் (இஷ்க்) மூழ்கி அழுது கொண்டிருக்கின்றேன்! நாளை மறுமையில் அவனுடைய பேரெழில் பொருந்திய திருக்காட்சியை (தீதாரை) என் கண்கள் காணப்பெறுமேயானால், அதற்கு விலையாக இந்த இரு கண்கள் என்ன... ஓராயிரம் கண்கள் ஒளியிழந்து போனால்தான் என்ன?

ஒருவேளை, அவனுடைய திருக்காட்சியை நான் காணப் பெறவில்லை என்றால், இறைவனைக் காணாத இந்தக் கண்கள் எனக்கு இருந்தால்தான் என்ன? அப்படியே முற்றிலும் இல்லாதொழிந்து போனால்தான் என்ன?"** என்று தீர்க்கமாகக் கூறினாள்!

அவளின் இந்த உன்னத ஆன்மீகப் பதில், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களுக்கே பேரதிர்ச்சியை அளித்தது! அங்கே, அவளுக்குச் சிறு அறிவுரை பகரச் சென்ற மாபெரும் இமாம் அவர்கள், ஒரு சிறுமியிடம் இருந்து மாபெரும் வாழ்வியல் ஞானத்தைப் பெற்று, வியப்போடு தன் இருப்பிடம் திரும்பினார்கள்!

:

அன்பு மனைவியின் கேள்வியும், உலுக்கிய ஆன்மீக இடிமுழக்கமும்!

ஒருநாள், இஸ்ஹாக் இப்னு மாலிக் என்பவரின் மனைவி இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களை அணுகினாள். தான் தன் கணவர் மீது அளவற்ற அன்பு செலுத்துவதாகவும், எனினும் அவர் தன்னைப் புறக்கணித்துத் தன்மீது அநியாயம் செய்வதாகவும் கண்ணீருடன் கூறினாள்.

அப்பொழுது, அவளுடைய ஆடை விலகி உடல் சரியாக மூடப்படாமல் இருப்பதைக் கண்ட இமாம் அவர்கள், "பெண்ணே! உன்னுடைய உடலை ஒழுங்காக மூடிக்கொண்டு பேசு" என்று கூறினார்கள். அதற்கு அவள் சாதுரியமாக விடுத்த கேள்வி இமாம் அவர்களை நிலைகுலையச் செய்தது:

"இமாமே! நான் என் கணவர் மீது கொண்டுள்ள அளவற்ற காதலின் காரணமாக, என் ஆடை விலகி உடல் சரியாக மூடப்படாமல் இருப்பது கூடத் தெரியாமல் உணர்வற்ற நிலையில் உருகி நிற்கிறேன். ஆனால் தாங்களோ, இறை காதலிலே (இஷ்க்) முழுமையாக மூழ்கி இருப்பவர் என்று உலகமே புகழ்கிறதே! அவ்விதமாயின், இறை தியானத்தில் இருக்க வேண்டிய தங்களின் கண்களுக்கு என் உடலின் சில பகுதி சரியாக மூடப்படாதிருப்பது எவ்வாறு தென்பட்டது?" என்று வினவினாள்.

அவளின் இக்கேள்வி, இமாம் அவர்களின் உள்ளத்தில் உணர்வூட்டும் மாபெரும் இடிமொழியாக இறங்கியது!

குடிகாரன் தந்த எச்சரிக்கையும், நடுங்கிய மாபெரும் இமாமும்!

வேறொரு நாள், இவர்கள் சேறும் சகதியும் நிறைந்த ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை வழியே எச்சரிக்கையுடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது, அங்கே கடும் குடிவெறியில் வந்த ஒரு மனிதன், சேற்றில் தட்டுத் தடுமாறி நடந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள்.

இமாம் அவர்கள் அவனிடம் பரிவோடு, "சகோதரரே! கையில் ஒரு கழியினை ஊன்றி எச்சரிக்கையுடன் அடியெடுத்து வை, இல்லையென்றால் சேற்றில் விழுந்துவிடுவாய்" என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட்ட அந்த விசித்திர குடிகாரன் கூறிய பதில் இமாம் அவர்களை அதிரச் செய்தது:

"இமாமே! நானோ ஒரு குடிகாரன், குடிவெறியில் செல்கின்றேன். எனவே, நான் இந்தச் சேற்றில் தட்டுத் தடுமாறிக் கீழே வீழ்ந்துவிட்டாலும் அதனால் இந்த உலகிற்கு யாதொரு பாதகமுமில்லை. நான் இம்மையின் இன்பங்களை வெறுகக்வுமில்லை, மறுமையின் இன்பங்களை விரும்பவுமில்லை. என் வீழ்ச்சி தனிநபர் வீழ்ச்சி!

ஆனால் தாங்களோ... அகில உலக முஸ்லிம்களின் மாபெரும் தலைவர் (இமாம்)! தாங்கள் இந்த ஆன்மீகப் பாதையில் ஒரு அடி தவறி விழுந்துவிட்டால், அது ஒட்டுமொத்த உம்மத்தின் வீழ்ச்சியாகிவிடும்! ஆதலின், தாங்கள் தவறி விழுந்துவிடாது மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் அடியெடுத்து வைத்து நடங்கள்!" என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்டு அவர்கள் பெரிதும் அதிர்ந்து போனார்கள். ஒரு குடிகாரன் மூலம் தங்களுக்கு உன்னத வாழ்வியல் அறிவுரை நல்கிய இறைவனுக்கு, அவர்கள் நின்ற இடத்திலேயே ஆயிரம் ஆயிரம் முறை நன்றி செலுத்தினார்கள்.

திஜ்லா நதிக்கரை நீக்ரோவும், அகக்கண் சோதனையும்!

இமாம் அவர்கள் தங்களைப் பாவி என்றும், நாயினும் கடையன் என்றும் எண்ணிக் கொண்டதற்கு மற்றுமொரு அற்புத நிகழ்வு காரணமாக அமைந்தது.

ஒருநாள், அவர்கள் திஜ்லா நதியின் ஓரத்தில் நடந்து சென்றபோது, அங்கே ஒரு நீக்ரோ மனிதன் ஒரு பெண்ணுடன் அமர்ந்து ஏதோ ஒரு புட்டியிலிருந்து பருகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். தூரத்திலிருந்து பார்த்த இமாம் அவர்களின் உள்ளத்தில், 'அவரை விட நாம் மார்க்கப் பேணுதலில் சிறந்தவர்' என்ற எண்ணம் சட்டென்று மின்னலாய் தோன்றி மறைந்தது.

அதே விநாடி, அந்த ஆற்றில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய படகு, திடீரென வீசிய புயலில் அகப்பட்டு உடைந்தது. அதிலிருந்த ஏழு மனிதர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கித் தத்தளித்தனர். அதுகண்ட அந்த நீக்ரோ, சரேலென ஆற்றில் பாய்ந்து நீந்தி, தன் அசாத்திய பலத்தால் அவ்வெழுவரில் அறுவரைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்தார்!

அதன்பின், கரையில் நின்று இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களை நோக்கி அந்த நீக்ரோ உரத்த குரலில் அறைகூவல் விடுத்தார்:

"முஸ்லிம்களின் தலைவரே! தாங்கள் என்னைவிடச் சிறந்தவர் என்று சற்று முன் உள்ளூர எண்ணினீர்களே... அவ்விதமாயின், தண்ணீரில் தத்தளிக்கும் அந்த ஏழாவது மனிதரையாவது நீர் பாய்ந்து காப்பாற்றுங்கள்!" என்றார்.

அந்த அறைகூவல் இமாம் அவர்களுக்கு அளவற்ற வியப்பையும் அதிர்ச்சியையும் அளித்தது. தொடர்ந்து அந்த நீக்ரோ மனிதரே அவர்களின் அறியாமையை உடைத்துக் கூறினார்:

"முஸ்லிம்களின் மாபெரும் தலைவரே! தாங்கள் கண்ட அப்பெண்மணி வேறு யாருமல்ல, என் பெற்ற தாய் ஆவார்! நான் குடித்தது மதுவல்ல, சாதாரணத் தண்ணீர்! தாங்கள் வெளிப்படையான பார்வையைத் தாண்டி, அகக்கண் தெளிவைப் பெற்றவர்களா, இல்லையா என்பதைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்காகவே என் அன்னையை அருகில் அமர்த்தி, புட்டியிலிருந்த தண்ணீரைக் குடித்தேன். ஆனால், இந்தச் சோதனையில் தாங்கள் தோற்றுவிட்டீர்கள்! தாங்கள் இன்னும் அகக்கண் குருடராகவே இருக்கிறீர்கள் என்பதை விளங்கிக் கொண்டேன்!" என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் அறிவுத் தெளிவு பெற்று, அவரைப் பற்றித் தவறாக எண்ணியதற்காகத் தன் தவறை உணர்ந்தார்கள். எவ்வாறு ஆற்றிலிருந்து

அறுவரை அவர் தன் கரங்களால் கரை சேர்த்தாரோ, அவ்வாறே தம்மை மருட்சி (மாயை), தவறான தன்மதிப்பு (பெருமை) என்ற கடல்களை விட்டும் ஆன்மீகத் தெளிவு என்ற கரைக்குச் சேர்க்குமாறு தமக்காக இறைவனிடம் துஆ செய்யுமாறு வேண்டி நின்றார்கள். அவரும் அவ்வாறே துஆ செய்ய, இமாம் அவர்கள் எல்லையற்ற பணிவையும் ஆன்மீகத் தெளிவையும் பெற்றார்கள்.

பாவியின் ஆடையும், நபுஞ்சகனின் அலறலும்!

ஒருநாள், இமாம் அவர்கள் தெரு வழியே சென்று கொண்டிருந்த பொழுது, ஊராரால் தீயோன் என்று கருதப்பட்ட ஒரு மனிதன் எதிரே வருவதைக் கண்டார்கள். அவனுடைய தீய குணத்தின் மீதுள்ள வெறுப்பால், தங்களின் தூய்மையான ஆடைகள் கூட அவன் மீது பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக, ஆடைகளைச் சுருட்டி ஒதுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு ஒதுங்கி நடந்து சென்றார்கள். அதைக் கண்ட அவன் நெஞ்சுருகிக் கூறினான்:

"ஹஸனே! ஏன் என்னை ஒரு தீண்டத்தகாதவனைப் போல நினைத்து ஒதுங்கிச் செல்கிறீர்? மனிதர்களின் வெளிப்படையான பாவங்களைத் தாண்டி, அவர்களின் அந்தரங்கம் அல்லாஹ் ஒருவனுக்கே வெளிச்சமாக உள்ளது!" என்று கூறினான்.

அதுகேட்டு, 'அவசரப்பட்டு ஒரு மனிதனின் அந்தரங்கத்தை அறியாமல் தீர்ப்பளித்து விட்டோமே' என்று எண்ணிப் பெரிதும் அதிர்ச்சியுற்றார்கள்.

மற்றொரு நாள், அவர்கள் ஒரு நபுஞ்சகனின் (அலி) ஆடையை வேடிக்கையாகப் பிடித்து இழுத்த பொழுது, அவன் அலறித் துடித்து, "ஐயோ! என் இரகசியத்தைப் பிறர் அறியச் செய்து என்னைக் கேவலப்படுத்தி விடாதீர்கள்!" என்று அலறினான்.

அதுகேட்டு இமாம் அவர்கள் திடுக்கமும் திடுக்கிடும் உணர்வும் பெற்றார்கள். "மறுமை நாளில் (கியாமத்தில்) மாபெரும் நியாயத்தீர்ப்பு நாளில், ஒட்டுமொத்த உலகத்தார் முன்னிலையிலும் நாம் நிர்வாணமாக்கப்பட்டு, நம்முடைய அந்தரங்கப் பாவங்களெல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கப்படும் பொழுது நம் நிலை எவ்வாறிருக்கும்?" என்பதை எண்ணி, அங்கேயே அமர்ந்து அழுது தீர்த்தார்கள்.

சிறுவனின் விளக்கும், வாழ்க்கைக் கற்றுத்தந்த நான்கு பாடங்களும்!

பிறிதொரு நாள், ஒரு சிறு குழந்தை கையில் ஒரு ஏற்றி வைக்கப்பட்ட விளக்கை ஏந்திக் கொண்டு வருவதை இமாம் அவர்கள் கண்டார்கள். விளையாட்டாக அக்குழந்தையிடம், "குழந்தையே! இந்த விளக்கில் எரியும் வெளிச்சம் எங்கிருந்து வந்தது?" என்று வினவினர்.

உடனே அக்குழந்தை புன்னகைத்து, சட்டென்று அந்த விளக்கை 'ஃபூ' என்று ஊதி அணைத்து விட்டு, இமாம் அவர்களைப் பார்த்து மழலை மொழியில் கேட்டது:

"இமாம் அவர்களே! இப்பொழுது எரியாமல் மறைந்து போன அந்த வெளிச்சம் எங்கே போய்விட்டது என்று நீங்கள் கூறுங்கள்... அது எங்கிருந்து வந்தது என்று நான் கூறுகிறேன்!" என்றது.

குழந்தையின் அந்தப் பேரறிவு மிக்க பதில், அவர்களை அப்படியே தூக்கி வாரிப்போட்டது!

"என் வாழ்நாளில்... அந்த அன்பு மனைவி, அந்த விசித்திர குடிகாரன், அந்த உன்னத நீக்ரோ மனிதன், மற்றும் இந்தச் சிறு குழந்தை ஆகிய நால்வரும் நிகழ்த்திய

சம்பவங்களே என் வாழ்க்கையில் எனக்குப் பெரும் ஆன்மீகப் பாடங்களைக் கற்பித்தன" என்று இமாம் அவர்களே பிற்காலத்தில் உருக்கமாக எடுத்துரைத்தார்கள்.

இருபதாண்டுகாலத் தனிமையும், மூச்சின் இரகசியமும்!

ஒரு சமயம், சிலர் இமாம் அவர்களிடம் வந்து, "இன்ன மனிதர் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக கூட்டுத் (ஜமாஅத்) தொழுகையில் கலந்து கொள்வதே இல்லை. அவர் உலகத்தவர் எவருடனும் சேர்ந்து இருப்பதும் இல்லை, எந்நேரமும் தனிமையிலேயே கிடக்கிறார்" என்று ஒருவரைப் பற்றிக் குறை கூறினர்.

உடனே இமாம் அவர்கள் அந்த மனிதரின் இருப்பிடம் தேடிச் சென்று, அதற்கான காரணத்தை வினவினார்கள். அதற்கு அவர் மிகவும் விநயமாகக் கூறினார்:

"அன்பு கூர்ந்து என்னை மன்னியுங்கள் இமாமே! நான் ஒரு மாபெரும் அவசர அலுவலின் மீது முழுக்க முழுக்க என் கவனத்தைச் செலுத்தியவனாக உள்ளேன், அதனால்தான் என்னால் வெளியில் வர முடியவில்லை."

"அப்படிப்பட்ட உலகை மறக்கச் செய்யும் மாபெரும் அலுவல் யாது?" என்று இமாம் அவர்கள் வினவியபோது, அவர் கூறினார்:

"எனக்கு இறைவன் நற்பேறுகளையும் அருட்கொடைகளையும் நல்காமலும், நான் அவனுக்கு மாறுசெய்து பாவம் செய்யாமலும் என் வாழ்வில் ஒரு கணம் கூடக் கடந்து போவதில்லை! ஆதலால், நான் சுவாசிக்கும் என்னுடைய ஒவ்வொரு மூச்சையும்... இறைவன் எனக்கு நல்கியுள்ள நற்பேறுகளுக்கு நன்றி (ஷுக்ரு) செலுத்துவதற்கும், நான் அறியாமல் செய்யும் பாவங்களுக்கு அவனிடம் மன்னிப்பு (இஸ்திஃபார்) கேட்பதற்குமே முழுமையாகச் செலவழித்துக் கொண்டுள்ளேன்! எனக்கு இதற்கே நேரம் போதவில்லை இமாமே!" என்று பதில் கூறினார்.

அதனைக் கேட்டு மெய்சிரிர்த்துக் போன ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், "நீர் அவ்விதமே தொடர்ந்து செய்து வாரும்! உன்னத ஆன்மீக நிலையில் நீர் என்னைவிடச் சிறந்தவர் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை!" என்று நெகிழ்ந்து கூறிவிட்டு அவரிடமிருந்து விடைபெற்றனர்.

இறைவனிடம் கையேந்திய உன்னதப் பிரார்த்தனை!

இதன் காரணமாகவே, அவர்களின் வாழ்நாள் பிரார்த்தனை (துஆ) எப்போதும் பின்வருமாறு உருக்கமாக அமைந்திருந்தது:

"என் இறைவனே! நீ எனக்குப் பல்வேறு நற்பேறுகளையும், நிஃமத்துகளையும் வாரி வாரிக் தந்தாய்; எனினும் நான் அவற்றிற்காக உனக்குத் தகுந்த முறையில் நன்றி செலுத்தவில்லை. நீ எனக்குப் பல்வேறு சோதனைகளையும், துன்பங்களையும் தந்தாய்; அவற்றையும் நான் முழுமையான பொறுமையோடு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

எனினும், என் பலவீனத்தைக் கண்டும் நீ எனக்கு நல்கிய நற்பேறுகளை என்னிடமிருந்து திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை! என்னுடைய துன்பங்களையும் துயரங்களையும் நீ என்னிடம் நீடித்து நிலைத்திருக்கச் செய்யவும் இல்லை. உன்னிடமிருந்து எந்நேரமும் எனக்கு நன்மைகளும் பேரருளும் ஏற்பட்டுக் கொண்டே உள்ளன!"

ஒரு சமயம், இவர்கள் ஒரு கூட்டத்தினர் தங்களின் மரணத்தையும் மறுமையையும் மறந்து, வீதிகளில் அங்குமிங்கும் குதித்து விளையாடி, வாய்விட்டுச் சிரித்துக்

கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அப்போது தன் நெஞ்சில் எழுந்த பாரத்தோடு கூறினார்கள்:

"மனிதர்கள் தங்களின் உண்மையான நிலையையும், வரவிருக்கும் மரணத்தின் நிதர்சனத்தையும் உணராமல், இவ்விதம் கவலையின்றிச் சிரித்துக் கும்மாளமடிப்பதைக் காணும் பொழுது எனக்குப் பெருவியப்பாக இருக்கிறது!"

இளைஞனின் கும்மாளமும், சிராத்துல் முஸ்தகீம் பாலத்தின் எச்சரிக்கையும்!

வேறொரு சமயம், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் தெருவழியே சென்றுகொண்டிருந்தபோது, ஓர் இளைஞன் கவலையின்றி அதிகமாகச் சிரித்து, விளையாடிக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட இமாம் அவர்களுக்கு, அவன் தன் மறுமை நிலையை உணராமல் இருக்கிறானே என்று அவன் மீது ஒருவித அருவருப்பும், அதேசமயம் பரிதாபமும் (அனுதாபமும்) ஏற்பட்டது.

சில நாட்களுக்குப் பின், இமாம் அவர்கள் பள்ளிவாசலில் மார்க்கச் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அதே இளைஞன் தங்களுக்கு முன்னால் சபையில் வீற்றிருப்பதைக் கண்டனர். உடனே அவர்கள் அவனை நோக்கி கம்பீரமாகக் கேட்டார்கள்:

"இளைஞனே! நீ நாளை மறுமையில் நரகத்தின் மீது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் 'ஸிராத்தல் முஸ்தகீம்' பாலத்தைக் கடந்துவிட்டாயா?" என்று வினவினர்.

"இல்லை..." என்றான் அவன் நடுக்கத்துடன்.

அடுத்து, "நீ சொர்க்கம் (சுவனம்) செல்வாயா அல்லது நரகம் புகுவாயா என்று உனக்குத் திண்ணமாகத் தெரியுமா?" என்று வினவினார்கள்.

"தெரியாது..." என்று மெல்லிய குரலில் மறுமொழி பகர்ந்தான் அவன்.

"நிலைமை இவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்க, இன்னும் ஆபத்தான கட்டங்களைத் தாண்டாத நிலையில் இருந்துகொண்டு, நீ எவ்வாறு இந்த உலகில் கவலையின்றிச் சிரித்து விளையாடுகிறாய்?" என்று இடித்துரைத்தார்கள் இமாம் அவர்கள்.

அவர்களின் இந்த உன்னத நஸீஹத் (அறிவுரை) அவனது நெஞ்சைத் தைத்தது! இதன்பின், அந்த இளைஞன் தன் வாழ்நாளில் வாய்விட்டுச் சிரிப்பதை எவரும் பார்க்கவில்லை.

மண்ணறையின் ரொட்டியும், நயவஞ்சகனின் (முனாஃபிக்கின்) அடையாளமும்!

மற்றொரு சமயம், ஒரு மனிதன் ஒரு புதைகுழியின் (கப்றின்) அருகே அமர்ந்து, எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல் ஜாலியாக ரொட்டி தின்று கொண்டிருப்பதை இமாம் அவர்கள் பார்த்தார்கள். உடனே, “இவன் ஒரு நயவஞ்சகன் (முனாஃபிக்) ஆக இருக்க வேண்டும்!" என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியுற்ற மக்கள், "இமாமே! ஏன் அவனைப் பற்றி அவ்வளவு கடுமையான வார்த்தையைக் கூறுகின்றீர்கள்?" என்று வினவினர். அதற்கு இமாம்

அவர்கள் ஆன்மீக விளக்கம் பகர்ந்தார்கள்:

"இறந்தோர்களின் அண்மையில் அமர்ந்திருக்கும் போதாவது மனிதனுக்கு மரணச் சிந்தனை வரவேண்டும். ஆனால், அந்த இடத்திலும் மரணத்தை மறந்தவனாய், தன் உடல் இச்சைக்கு (பசிக்கு) இடம் கொடுத்துத் தின்பவன், இறப்பைப் பற்றியும் மறுமையைப் பற்றியும் உண்மையான நம்பிக்கை கொள்ளாதவனேயாவான்! எனவே தான் நான் அவனை நயவஞ்சகன் என்று கூறினேன்" என்று தெளிவுபடுத்தினார்கள்.

மாலிக் இப்னு தீனாரின் கேள்வியும், செம்மறியாடு தந்த மாபெரும் பாடமும்!

ஒரு தடவை, புகழ்பெற்ற இறைநேசச் செல்வர் மாலிக் இப்னு தீனார் (ரஹ்) அவர்கள் இவர்களிடம் வந்து, "மக்களுக்கு எதனால் ஆன்மீகத் தீமை விளைகின்றது?" என்று வினவினர்.

அதற்கு இமாம் அவர்கள், "அவர்களின் உள்ளம் (கல்பு) இறந்து விடுவதால்!" என்று சுருக்கமாக விடையிறுத்தார்கள்.

"உள்ளம் இறந்து விடுவதென்றால் என்ன?" என்று மாலிக் இப்னு தீனார் அவர்கள் மேலும் விளக்கம் கேட்க, இமாம் அவர்கள், "இவ்வுலக ஆசாபாசங்களிலும் (துன்யாவிலும்) அதன் அழியும் இன்பங்களிலும் மூழ்கி இருப்பதுதான்!" என்று பதிலிறுத்தார்கள்.

மேலும், மனிதர்களின் அலட்சியப் போக்கைப் பற்றி இமாம் அவர்கள் கூறும்போது:

"மனிதன் ஒரு சாதாரண செம்மறியாட்டிடமிருந்து கூடப் பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்! ஆடு மேய்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, இடையனின் ஒரு சிறிய சப்தத்தைக் கேட்ட உடனே, அது மேய்வதை அப்படியே விட்டொழித்துவிட்டு, அவனின் கோலாட்டும் திசையை நோக்கி பயபக்தியோடு குதித்தோடுகின்றது. ஆனால் மனிதனோ... தன் படைத்த இறைவனின் இத்தனை கட்டளைகளையும், எச்சரிக்கைகளையும் கேட்டும், தன் மனோ இச்சைக்கு (நஃப்ஸிற்கு) வழிப்பட்டு இறைவனின் ஆணைக்குத் துணிச்சலாக மாறு செய்கிறான்!" என்று சாடினார்கள்.

உடையலங்காரத் தூய்மையும், கம்பளி ஆடையும்!

இவ்வாறு உலகப் பற்றை வெறுக்கச் சொன்ன இமாம் அவர்கள், 'உலகைத் துறந்து விட்டேன்' என்று பறைசாற்றுவதற்காக அழுக்கடைந்த, ஆபாசமான உடைகளை அணிந்து கொண்டு திரியவில்லை. அதற்கு மாறாக, எப்பொழுது பார்த்தாலும் தூய்மையான, அழகிய மேலான உடைகளை அணிவதையே தங்களின் நீங்காப் பெருவழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

இதைக் கண்டு பெரிதும் வியப்புற்ற ஃபர்கத் என்பார், "தங்களைப் போன்ற ஆன்மீகச் சான்றோர்கள் இவ்விதம் ஆடம்பரமாக உடையணியலாமா?" என்று அவர்களிடம் வினவினார். அதற்கு இமாம் அவர்கள்:

"ஃபர்கத்தின் அன்னையின் மகனே! நரகத்தில் வீழ்த்தப்படுவோரில் பெரும்பாலோர், உலகிற்குத் தங்களைத் துறவிகளாகக் காட்டிக் கொள்ள ஒட்டுப்போடப்பட்ட கம்பளி உடை அணிந்தவர்கள் தாம் என்பது உமக்குத் தெரியாதா?" என்று சவுக்கடி போன்ற பதிலை அளித்தனர்.

பிற்காலத்தில் இமாம் அவர்களும் ஒட்டுப் போடப்பட்ட கம்பளி உடையையே அணிந்தனர்; எனினும், அதனை அணிந்து கொள்வதில் உள்ளூர பெருமையோ, மகிழ்ச்சியோ அடைவதை அவர்கள் முற்றிலுமாக வெறுத்தார்கள்.

ஒரு தடவை மாலிக் இப்னு தீனார் (ரஹ்) அவர்கள் கம்பளியாலான ஒரு மேலங்கியை அணிந்து வந்தபொழுது, "அதைக் கொண்டு தாங்கள் உள்ளார மகிழ்வுறுகிறீர்களா?" என்று வினவினார்கள் இமாம் அவர்கள். அதற்கு மாலிக் இப்னு தீனார் அவர்கள் 'ஆம்' என்று மறுமொழி பகர்ந்தபொழுது, இமாம் அவர்கள் நயமாகக் கூறினார்கள்:

"மாலிக்கே! உங்களுக்கு முன்னர், நீங்கள் இப்போது பெருமையோடு அணிந்திருக்கும் இந்த மேலங்கியை (கம்பளியை) ஒரு சாதாரண செம்மறியாடு தன் உடல் மீது அணிந்திருந்தது என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்!"

மேலும் கம்பளி உடை அணிவதைப் பற்றிக் கூறும்போது:

"இறைவனுக்காக, அவனது தாழ்மையின் காரணமாகக் கம்பளி ஆடை அணிபவர்களுக்கு இறைவன் அகத்தூய்மையையும் ஆன்மீக வெளிச்சத்தையும் (நூரையும்) நல்குகிறான். ஆனால், பிறர் தங்களைப் பக்திமான் என்று புகழ வேண்டும் என்ற பெருமைக்காக அதனை அணிபவர்களை அவன் ஆழ நரகில் வீழ்த்துகின்றான்!" என்று எச்சரித்தனர்.

சிற்றரசனின் பாவக்கறையும், நேர்வழிப் பாதையும்!

அவர்கள் போலித் துறவிகளின் ஆடையை வெறுத்தது போலவே, உலக மாந்தர்களின் ஆடம்பர அலங்கார உடைகளையும் வெறுத்தார்கள்.

ஒருநாள் சிற்றரசர் ஒருவர் ஆடம்பர அலங்கார உடை அணிந்து, பேரரசனான கலீபாவின் பேரவைக்குச் செல்வதைக் கண்டார்கள். அவரிடம் சென்று, "நீர் கலீபாவின் திருமுன் செல்லுங்கால், அழுக்கடைந்த ஆடைகளை அணிந்து சென்றால் உமக்கு அங்கு ஏதேனும் மதிப்பு ஏற்படுமா?" என்று வினவினர்.

"கண்டிப்பாக ஏற்படாது" என்று அவர் மறுமொழி பகர்ந்தார்.

உடனே இமாம் அவர்கள், "அவ்விதமாயின், அரசர்க்கரசனான அகிலத்தின் அதிபதி அல்லாஹ்வின் திருமுன் (மறுமையில்) செல்லுங்கால், பாவக் கறைகளுடனும் தீய குணங்களுடனும் சென்றால் உமக்கு அங்கு ஏதேனும் மதிப்பு ஏற்படுமா?" என்று வினவினர்.

அதிர்ந்து போன அந்தச் சிற்றரசர், "ஏற்படாது!" என்று கூறி, தன் பாவங்களை நினைத்து உருகி அன்றே நேர்வழி பெற்றார். மேலும், அவர்கள் பொது இடங்களில் ஆண்கள் அறைகுறை ஆடை அணிவதையும், கச்சை (துண்டு) மட்டும் கட்டிக்கொண்டு திறந்தவெளியில் குளிப்பதையும் கடுமையாக வெறுத்தார்கள்; "அது நரகவாதியின் அடையாளமாகும்" என்றும் எடுத்தியம்பினர்.

ஸயீது இப்னு ஜுபைருக்குக் கூறிய மூன்று தங்கக் கட்டளைகள்!

ஒருமுறை, இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் புகழ்பெற்ற மார்க்க அறிஞர் ஸயீது இப்னு ஜுபைர் (ரஹ்) அவர்களை நோக்கி, "தாங்கள் தங்கள் வாழ்நாளில் இந்த மூன்று அலுவல்களை ஒருபோதும் ஆற்ற வேண்டாம்!" என்று அன்புக் கட்டளையிட்டார்கள். "அவை யாவை?" என்று அவர் விளக்கம் கேட்க, இமாம் அவர்கள் பட்டியலிட்டார்கள்:

அரசனின் அரண்மனைத் தவிர்த்தல்: அரசன் தங்களை எவ்வளவுதான் நேசித்து, ஆசையோடு விரும்பிய போதினும், அவனுடைய அரண்மனைக்குள் தாங்கள் அடியெடுத்து வைக்க வேண்டாம் (அரச அதிகாரத்தின் மோகம் மார்க்கப் பேணுதலைக் கெடுத்துவிடும்).

ரகசியங்களைப் பாதுகாத்தல்: தங்களின் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் உள்ள ஆன்மீக இரகசியங்களை வேறொருவரிடம் தனிமையில் எடுத்துரைக்க வேண்டாம். அந்த வேறொருவர், ஆன்மீகத்தில் உன்னத நிலை பெற்ற தங்களின் சமகாலத்து 'ராபியா பஸரீ'யாகவே இருந்தபோதினும் சரியே!

இன்னிசையைத் தவிர்த்தல்: தாங்கள் உலக இன்பங்களை அறுத்த ஒரு வைராக்கியமுள்ள ஆண் மகனாகவே இருந்தபோதினும் சரியே, உலகியல் இன்னிசைகளை (இசையை) ஒருபோதும் கேட்க வேண்டாம். காரணம், அதில் ஆன்மாவைச் சீரழிக்கும் பேராபத்து ஒளிந்திருக்கிறது; வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அது எவ்வளவு பெரிய ஆன்மீகவாதியையும் சட்டென்று கீழே வீழ்த்திவிடும்!

இத்தகைய ஆழமான ஆன்மீகத் தெளிவும், அசாத்தியமான மார்க்கப் பேணுதலும் (தக்வாவும்) கொண்ட இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் வாழ்வு, அகில உலக முஸ்லிம்களுக்கும் எக்காலத்திற்கும் நேர்வழி காட்டும் உன்னதப் பேரொளியாகும்!

உண்மையான மார்க்க அறிஞரின் இலக்கணமும், சீரழியும் ஐந்து கூட்டத்தாரும்!

ஒருமுறை, இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் மார்க்க விஷயம் பற்றி ஒரு தீர்ப்பு (ஃபத்வா) வழங்கினார்கள். அதைக் கேட்ட ஒருவர், "இமாமே! தங்களின் இந்தத் தீர்ப்பு, ஏனைய மார்க்க அறிஞர்களின் தீர்ப்புகளுக்கு முற்றிலும் மாற்றமாக உள்ளதே!" என்றார்.

அப்பொழுது அவர்கள் அவரை உற்று நோக்கி, "சகோதரரே! நீர் இதுவரை உண்மையான மார்க்க அறிஞர்களை (உலமாக்களை) நேரில் பார்த்துள்ளீரா? உலகப் பற்றை முற்றிலும் ஒதுக்கித் தள்ளி, இறைவனை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பவர்களே உண்மையான அறிஞர்கள்!" என்று கூறி, சமுதாயத்தின் ஐந்து முக்கியத் தூண்களைப் பற்றி இவ்வாறு எச்சரித்தார்கள்:

"மக்களை முக்கியமாக ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கலாம்:

மார்க்க அறிஞர்கள் (உலமாக்கள்): இவர்கள் இறைத்தூதர்களின் பிரதிநிதிகள் (வாரிசுகள்).

வணக்கவாளர்கள் (ஆபித்கள்): இவர்கள் சமுதாயத்தின் ஆன்மீக வழிகாட்டிகள்.

மார்க்கப் போர்வீரர்கள் (முஜாஹித்கள்): இவர்கள் சமுதாயத்தின் அரண்கள்.

வணிகர்கள் (தாஜிர்கள்): இவர்கள் சமுதாயத்தின் அமானிதப் பாதுகாவலர்கள்.

அரசர்கள் (மாலிக்குகள்): இவர்கள் மக்களின் ஆட்சியாளர்கள், பாதுகாவலர்கள்."

"நிலைமை இப்படி இருக்க:

மார்க்க அறிஞர்கள் பேராசைக்காரர்களாகவும், பொருள் சேகரிப்பவர்களாகவும் மாறிவிட்டால், மக்கள் நேர்வழி பெற எவரைத்தான் பின்பற்றுவது?

வணக்கவாளர்கள் உலக இன்பங்களில் மூழ்கிவிட்டால், பாமர மக்கள் எவரிடம் சென்று ஆன்மீக வழிகாட்டுதலைப் பெறுவது?

மார்க்கப் போர்வீரர்கள் போலிகளாகவும், கூலிகளாகவும், நடிப்புச் சுதேசிகளாகவும் மாறிவிட்டால், எதிரிகளை எதிர்த்து வீரப்போர் செய்து யார் தான் வெற்றி வாகை

சூடுவது?

வணிகர்கள் தமக்கிடப்பட்ட அமானிதப் பொருட்களில் மோசடி செய்யத் துணிந்துவிட்டால், மக்கள் எவரிடம் தான் நம்பிக்கையோடு அமானிதத்தை ஒப்படைப்பது?

அரசர்களே ஆடுகளை வேட்டையாடும் ஓநாய்களாக மாறிவிடும் பொழுது, ஆடுகளான பொதுமக்களைப் பாதுகாப்பவர் யார்?"

"அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன்! போலி மார்க்க அறிஞர்கள் மக்களை நாசப்படுத்துகிறார்கள்; மார்க்கத்தின் பெயராலேயே மக்களைத் திசை திருப்புகிறார்கள். போலி வணக்கவாளர்களோ மக்களை உலக ஆசாபாசங்களின் பக்கம் இழுக்கின்றார்கள். போர்வீரர்கள் வெறும் பாசாங்குக்காரர்களாகவும், வணிகர்கள் மோசக்காரர்களாகவும், அரசர்கள் அநியாயக்காரர்களாகவும் உள்ளனர்! தங்களின் கதி என்னவாகப் போகிறது என்பதை இவர்கள் அனைவரும் இறுதி நாளில் (மறுமையில்) திண்ணமாகக் கண்டு கொள்வார்கள்!" என்று இடித்துரைத்தார்கள்.

கடைவீதி மருத்துவரும், இதயத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் உன்னத மருந்தும்!

ஒருநாள், இமாம் அவர்கள் ஓர் இளைஞனுடன் கடைவீதி வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு ஒரு மருத்துவர் (ஹகீம்) அமர்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி மக்கள் மருந்து வாங்குவதற்காகப் புட்டிகளுடன் வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது இமாம் அவர்களுடன் சென்ற அந்த இளைஞர், அந்த மருத்துவரை அணுகி, "ஐயா! மனிதனின் இதயத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி, உள்ளச்சத்தைப் போக்கக்கூடிய மருந்து ஏதேனும் உங்களிடம் உள்ளதா?" என்று வினவினார்.

அதற்கு அந்த மருத்துவர், "ஆம்! உன்னதமான மருந்து உண்டு, குறித்துக் கொள்!" என்று கூறிப் பின்வருமாறு ஆன்மீக தத்துவங்களை மருந்தாக விவரித்தார்:

"தாழ்மை (பணிவு) என்னும் மரச்சாற்றுடன், ஏழ்மை (எளிமை) என்னும் மரச்சாற்றைச் சமமாக எடுத்துக் கொள். அதில் 'பாவமன்னிப்பு' (இஸ்திஃபார்) என்னும் கடுக்காயைப் போட்டு, 'மனநிறைவு' (கனாஅத்) என்னும் உரலில் இட்டு, 'போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து' என்னும் உலக்கையால் நன்றாக அரை.

அதன்பின், அதனைப் 'பக்தி' என்னும் கலயத்தில் ஊற்றி, 'நாணம்' என்ற தூய நீரை அத்துடன் சேர்த்துக் கலக்கு. 'இறை அன்பு' என்னும் தீயில் அதைக் காய்ச்சி, 'நன்றி' (ஷுக்ரு) என்ற குவளையில் அதனை ஊற்றி, 'இறையாதரவு' (தவக்குல்) என்னும் விசிறியால் நன்றாக ஆற்று.

பின்பு, 'இறை புகழ்' (திக்ரு) என்ற கரண்டியால் அதனைச் சிறிது சிறிதாக எடுத்து தினமும் அருந்தி வா! இவ்விதம் செய்துவரின், உன் இம்மை மற்றும் மறுமையின் ஆன்மீக நோய்கள் அனைத்தும் முற்றிலும் நீங்கப் பெறுவதைக் காண்பாய்!"

இதனைச் சற்று ஒதுங்கி நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், அவர் சாதாரண உடற்பிணி தீர்க்கும் மருத்துவரல்லர்; ஆன்மாவின் பிணி தீர்க்கும் உன்னத ஞானி என்பதை அறிந்து, தமக்கு இந்த நல்லறிவு கிடைக்கச் செய்த இறைவனுக்கு நெஞ்சார நன்றி செலுத்தினார்கள்.

புறம் பேசுதலின் பரிசும், பேரீச்சம்பழத் தட்டும்!

ஒருநாள், இமாம் அவர்கள் தங்களின் இல்லத்தில் வீற்றிருந்தபோது ஒருவர் ஓடிவந்து, "இமாமே! இன்ன மனிதர் உங்களைப் பற்றிப் புறம் பேசினார் (உங்களைக் குறை கூறினார்)" என்று மூட்டிவிட்டார்.

உடனே இமாம் அவர்கள், ஒரு தட்டு நிறைய மிகச் சிறந்த பேரீச்சம்பழங்களை அடுக்கி, ஒரு மனிதர் மூலம் அந்தப் புறம் பேசியவருக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைத்தார்கள். அதோடு ஒரு செய்தியையும் சொல்லி அனுப்பினார்கள்:

"சகோதரரே! நீங்கள் உங்களின் உன்னதமான மறுமை நன்மைகளை (ஹஸனாத்துகளை) எனக்குப் புறம் பேசியதன் மூலம் அன்பளிப்பாகத் தந்துவிட்டதாகக் கேள்வியுற்றேன். அதற்குப் பகரமாக (கைமாறாக) இந்த எளிய பேரீச்சம்பழங்களை உங்களுக்குக் காணிக்கையாக அனுப்பியுள்ளேன். எனினும், நீங்கள் தந்த நன்மைகளுக்கு இந்தப் பழங்கள் ஒருபோதும் ஈடாகாது, என்னை மன்னித்தருளுங்கள்!" என்று சொல்லியனுப்பினார்கள்.

மற்றொரு நாள், ஒருவன் இமாம் அவர்களிடம் நேரடியாக வந்து, "தாங்கள் என்னைப் பற்றிப் புறம் பேசியதாகக் கேள்வியுற்றேன்" என்று பொய்க் குற்றம் சாட்டினான். உடனே இமாம் அவர்கள், "என்னுடைய விலைமதிப்பற்ற நன்மைகளை நான் உனக்கு வாரித் தரும் வண்ணம், உனக்கு என்ன அத்தகு தகுதி ஏற்பட்டுவிட்டது?" என்று அவனது வாயை அடைத்தார்கள்.

புறம் பேசுவதைக் கொடிய பாவமாகக் கருதிய இமாம் அவர்கள், அதற்காக இறைவனிடம் வான் உருகிப் பாவமன்னிப்புக் கோர வேண்டும் என்றார்கள். எனினும், சமுதாய நலன் கருதி பின்வரும் மூவரைப் பற்றிப் புறம் பேசலாம் (மக்களுக்கு எச்சரிக்கலாம்) என்றார்கள்:

பேராசைக்காரன் (மோசடி செய்பவன்).

பகிரங்கமாக, வெட்கமின்றிப் பாவம் செய்பவன்.

அநீதி இழைக்கும் அரசன் அல்லது சமுதாயத் தலைவன்.

மேலும் கோள் சொல்வதைப் (புறம் பேசுபவர்களை) பற்றிக் கூறும்போது:

"பிறர் உன்னைப் பற்றிக் கூறிய குறைகளை உன்னிடம் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வருபவன், ஒருநாளில் நீ கூறும் ரகசியங்களையும் பிறரிடம் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவான்! எனவே, கோள் சொல்பவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதைத் தவிர்ந்து கொள்வதே உனக்குச் சிறப்புடையது!" என்று எச்சரித்தார்கள்.

பொறாமையின் அந்தரங்கமும், பொறுமையின் இரு வகைகளும்!

"இறை நம்பிக்கையாளர்கள் (முஃமின்கள்) ஒருவர் மீது மற்றொருவர் பொறாமை கொள்வார்களா?" என்று இமாம் அவர்களிடம் கேட்கப்பட்ட பொழுது, "ஏன்? நீர் மாண்புமிகு யஃகூப் (அலை) அவர்களின் பிள்ளைகள், தன் சகோதரர் யூஸுஃப் (அலை) மீது கொண்ட வரலாற்றை அறியமாட்டீரோ?" என்று பதிலிறுத்தனர்.

தொடர்ந்து அவர்கள் கூறும்போது, "எனினும், அந்தப் பொறாமை உணர்வு செயலாக வெளியில் வராமல், உள்ளத்திலேயே அமுங்கிக் கிடந்தால், அதனால் பிறருக்கு எந்த இழப்போ, தீமையோ ஏற்படாது" என்றார்கள்.

மற்றொரு நாள், காட்டரபி (பின்தங்கிய கிராமத்து அரபி) ஒருவர் இவர்களிடம் வந்து, "இமாமே! பொறுமை (ஸப்ர்) என்றால் என்ன?" என்று வினவினார். அதற்கு இமாம்

அவர்கள்:

"பொறுமை என்பது இரண்டு வகைப்படும்: முதலாவது, நமக்கு ஏற்படும் துன்பத்திலும் துயரத்திலும் இறைவனுக்காகப் பொறுமையோடிருப்பதாகும். இரண்டாவது, இறைவன் விலக்கியுள்ள தீமைகளைத் தவிர்ந்து கொள்வதில் நெஞ்சில் அசையாத உறுதியோடு (கட்டுப்பாட்டுடன்) இருப்பதாகும்" என்று பதிலிறுத்தார்கள்.

அப்பொழுது அந்தக் காட்டரபி வியந்து போய், "தாங்களே உண்மையான துறவி! தங்களை விட மாண்பார்ந்த ஒரு துறவியை நான் அகிலத்தில் பார்த்ததில்லை!" என்று புகழ்ந்தார்.

அப்பொழுது இமாம் அவர்கள் தன் பணிவின் காரணமாக அவரை நோக்கி, "அரபியே! என்னுடைய துறவு என்பது உண்மையில் மறுமையின் மீதான ஆசையேயன்றி வேறில்லை. என்னுடைய பொறுமை என்பது உண்மையில் நரக நெருப்பைத் தாங்க முடியாத துணிவின்மையேயன்றி வேறில்லை!" என்றார்கள்.

"தங்களின் இப்பேச்சு என்னுடைய ஈமானைப் பிடித்து உலுக்கிவிட்டது! தயவுசெய்து விளக்கிக் கூறுங்கள்" என்று அவர் வேண்ட, இமாம் அவர்கள் விளக்கினார்கள்:

"துன்பத்தில் நான் பொறுமையை மேற்கொள்வது நரக நெருப்பிற்கு அஞ்சியே தவிர வேறில்லை. நான் இவ்வுலகைத் துறந்து வாழ்வது சொர்க்க (சுவன) வாழ்வின் மீது ஆசை வைத்தே தவிர வேறில்லை! இவ்விரண்டிலும் என் சுயநலம் இழையோடுகின்றது. இதற்கு மாறாக, நான் எவ்விதப் பிரதிபலனும் எதிர்பாராமல், தூய்மையாக இறைவனின் திருமுகத்திற்காக மட்டுமே பொறுமையை மேற்கொண்டு, அவனுக்காகவே துறவு பூண்டிருப்பின் அஃது எத்துணை மாண்புடைத்ததாக இருக்கும்!" என்று தன் தூய்மையான நிய்யத்தை விவரித்தார்கள்.

உயிரோடிருக்கும் ஜனாஸாக்களும், தனிமையின் பேரின்பமும்!

இமாம் அவர்களின் துறவு நிலை எவ்வளவு உன்னதமானது என்றால், "இறந்து புதைகுழியில் அமைதியாக அடக்கப்பட்டவர்கள் மட்டும் இறந்தவர்கள் அல்லர்; இந்த பூமியில் உயிரோடிருக்கும் பொழுதே எவர்கள் மறுமைச் சிந்தனையின்றி ஜனாஸாக்களைப் போல வாழ்கின்றார்களோ, அவர்களும் இறந்தவர்களேயாவர்!" என்று ஒரு கவிதையில் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்கள்.

அவர்கள் தமக்குப் பின்னால் பெருமைக்காக மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நடந்து வருவதை ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. அது தமக்குள் பெருமை உணர்வை (கிப்ரை) ஏற்படுத்திவிடுமோ என்று அஞ்சினார்கள். ஒருமுறை, தன் பின்னே சிலர் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டு, "ஏன் என் பின்னே வந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்னால் ஆக வேண்டிய மார்க்கக் கடமை ஏதேனும் இருப்பின் சொல்லுங்கள், இல்லையென்றால் இது உங்கள் ஈமானுக்கு நல்லதல்ல, கலைந்து சென்று விடுங்கள்!" என்றார்கள்.

தனிமையிலே இறைவனை நினைப்பதில் இவர்களுக்கு ஒரு தனி இன்பம் இருந்தது. இவர்கள் ஹஜ் செய்யப் போவதைக் கேள்விப்பட்டு, புகழ்பெற்ற தாபிஃ அறிஞர் தாபித்துல் புனானி (ரஹ்) அவர்கள், "நானும் உங்களுடன் சேர்ந்து மக்கா வர விரும்புகிறேன்" என்று கடிதம் எழுதினார். அதற்கு இமாம் அவர்கள் எழுதிய பதில் நயம்பட அமைந்தது:

"என் அருமைச் சகோதரரே! இறைவனின் திரை மறைவில் நான் தனிமையில் வாழ என்னை அனுமதியுங்கள். நாம் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து பயணித்தால், நம்

ஒவ்வொருவரின் குறைகளும் மற்றவருக்குத் தெரிய வந்து, அதன் காரணமாக அவமதிப்பும் பகைமையும் ஏற்பட ஏதுவாகும். மேலும், தனிமையில் இறைவனுடன் உரையாடும் பேரின்பத்தையும் நம்மால் முழுமையாக நுகர இயலாது போய்விடும்!" என்று மறுத்து எழுதினார்கள்.

தத்தளிக்கும் கப்பலும், உலகை விட்டுப் பிரியும் மூன்று வருத்தங்களும்!

ஒருநாள் ஒரு மனிதன் அவர்களிடம் வந்து, "இமாமே! எனக்கு ஒரு சிறிய அறிவுரை பகருங்கள்" என்று வேண்டினான். அதற்கு அவர்கள், "நீ அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளை உன் வாழ்வில் கௌரவிப்பாயாக! அல்லாஹ் உன்னை இரு உலகிலும் கௌரவிப்பான்!" என்றார்கள்.

பாவங்களைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு மன்னிப்புக் கேட்பதை விட, பாவமே செய்யாமல் பேணுதலாக (தக்வாவுடன்) வாழ்வதே சிறந்தது என்று கருதினார்கள். ஒருநாள் அவர்களிடம் ஒருவர் வந்து, "தாங்கள் தற்சமயம் மனதளவில் எவ்வாறு உள்ளீர்கள்?" என்று வினவினார். அதற்கு அவர்கள்:

"நடுக் கடலில் பயணம் செய்யும்போது திடீரெனக் கப்பல் உடைந்து, அதிலிருந்த ஒவ்வொருவரும் உயிருக்காக ஒரு துண்டுப் பலகையைப் பிடித்துக் கொண்டு தண்ணீரில் மரண பயத்துடன் தத்தளிக்கும் பொழுது அவர்களின் நிலை எவ்வாறிருக்குமோ... அது போன்றே எந்நேரமும் இறைவனின் அச்சத்தில் என்னுடைய நிலையும் இருக்கிறது!" என்று விடையளித்தார்கள்.

இவ்வுலக வாழ்வைப் பற்றி அவர்கள் எச்சரிக்கும்போது:

"மனிதன் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கி மரணிக்கும் போது, மூன்று விதமான பெருத்த வருத்தங்களுடன் செல்கின்றான்:

தான் பாடுபட்டுத் தேடிய செல்வங்களை முழுக்க முழுக்க அனுபவிக்க இயலவில்லையே என்ற வருத்தம்.

தான் ஆசைப்பட்ட உலகியலின் அனைத்தையும் தன்னால் எய்தப் பெற இயலவில்லையே என்ற வருத்தம்.

வரவிருக்கும் நீண்ட மறுமை வாழ்விற்காக யாதொரு நன்மையையும் தேடிக் கொள்ளவில்லையே என்ற வருத்தம்!"

இவ்வாறு அவர்கள் கூறி முடிப்பதற்குள், ஒருவர் ஓடிவந்து, "இமாமே! இன்ன மனிதர் தற்சமயம் உயிர் நீக்கும் மரணத் தறுவாயில் உள்ளார்" என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட இமாம் அவர்கள், "அவர் இந்த உலகிற்கு வந்ததிலிருந்து எழுபது ஆண்டுகளாக உயிர் நீக்கும் மரணத் தறுவாயில் (நோக்கியே) தானே நடந்து கொண்டிருந்தார்? இப்பொழுது அவர் முற்றிலும் உயிர் நீக்கப் போகின்றார், அவ்வளவுதான்!" என்று உலக வாழ்வின் நிலையாமையைச் சுண்டிக் காட்டினார்கள்.

பேராசை என்னும் கொடிய மிருகமும், குர்ஆனின் உண்மையான வழியும்!

இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் உலக வாழ்வை அடைக்கலப் பொருள் (அமானிதம்) என்றார்கள். "மரணமே இவ்வுலக வாழ்வை மனிதன் முன்னிலையில் இழிவுபடுத்திவிட்டது. அறிவுள்ளவன் இந்தத் தற்காலிக வாழ்வில் ஒருபோதும் மகிழ்ந்து கும்மாளமடிக்க மாட்டான்" என்று போதித்தார்கள்.

மேலும், மனித மனதின் பேராசையைப் பற்றி விவரிக்கும் போது:

"இவ்வுலகில் வாழும் மிருகங்களிலேயே மிகவும் கொடிய மிருகம் எது தெரியுமா? அது மனிதனின் 'பேராசை' தான்! அதற்குக் கடிவாளமிட்டு அடக்க வேண்டும். மனிதன் அடக்க வேண்டிய மிக முக்கிய மிருகம் அதைத்தவிர வேறு இல்லை!" என்றார்கள்.

முன்னோர்களின் குர்ஆன் பற்றையும், தற்கால மக்களின் போலிப் பற்றையும் ஒப்பிட்டு அவர்கள் உதிர்த்த இறுதி வார்த்தைகள் நம் நெஞ்சைத் தைப்பவை:

"நமக்கு முன் வாழ்ந்துவிட்டுச் சென்ற உன்னத நல்லோர்கள் (ஸலஃபுஸ் ஸாலிஹீன்கள்) இறைவனின் திருமறையை (குர்ஆனை) இரவெல்லாம் ஆழமாக ஆராய்ச்சி செய்து, பகலில் அதிலுள்ள கட்டளைகளின்படித் தன் வாழ்வில் செயலாற்றினார்கள்.

ஆனால் நாமோ... குர்ஆனில் உள்ள ஒவ்வோர் எழுத்தையும், புள்ளியையும், ஸபர், ஸேர், பேஷ் (இலக்கணங்களை) ஆகியவற்றை மிகத் துல்லியமாக அறிந்து வைத்துள்ளோமே தவிர, அந்தத் திருமறையின் போதனைப்படி நம் வாழ்வில் சிறிதும் செயலாற்றுவதில்லை! அதற்கு மாறாக, 'உலகில் எவ்வாறு இன்ப வாழ்வு வாழ்வது?' என்ற உலகியல் நூல்களையே உற்று நோக்கி ஆராய்ந்த வண்ணமுள்ளோம்.

இவ்வுலகின் அழியும் பொருள்களான பொன், வெள்ளி ஆகியவற்றை எவன் தன் உள்ளத்தில் மதிக்கவில்லையோ, அவனே மாபெரும் அரசர்க்கரசனான இறைவனிடத்தில் உன்னத மதிப்பை எய்தி நிற்பான்!"

சுப்ஹானல்லாஹ்! அகில உலகிற்கும் ஒளிரும் ஆன்மீகப் பேரொளியாக விளங்கிய மாபெரும் தாபியீ, இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் தூய்மையான வரலாறு இத்துடன் நிறைவுற்றது. வல்ல அல்லாஹ் அவர்களின் அந்தஸ்தை உயர்த்துவானாக! ஆமீன்.

:

உள்ளத்தை உடைக்கும் சொற்பொழிவுகளும், பேராசிரியரின் இலக்கியப் புகழும்!

ஒருநாள் இமாம் அவர்களிடம் சிலர் வந்து, "இமாமே! சில அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகள் எங்களின் உள்ளத்தைத் துணுக்குறச் செய்து, அதனைத் துண்டு துண்டாக உடைத்துவிடும் போல் அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அவற்றை நாங்கள் கேட்பது பற்றித் தங்களின் கருத்து யாது?" என்று வினவினர். அதற்கு இமாம் அவர்கள்:

"அத்தகைய அச்சமூட்டும் சொற்பொழிவுகளை அவசியம் கேளுங்கள்! இம்மை உலகில் உங்களை (போலிப் புகழ்ச்சிகளால்) மகிழ்வித்து, நாளை மறுமையில் உங்களை நரகத் துன்பத்தில் உழலச் செய்பவர்களை விட... இந்த உலகில் உங்களை இறை அச்சத்தால் நடுக்கமுறச் செய்து, மறுமையில் உங்களைச் சுவன இன்பங்களை நுகருமாறு செய்பவர்கள் எவ்வளவோ மேலானவர்கள்!" என்று வழிகாட்டினர்.

இவர்கள் மாபெரும் ஆன்மீக ஞானியாக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், தூய அரபி மொழியில் அசாத்திய நாவன்மை பெற்ற உலகப் புகழ்பெற்ற பேச்சாளராகவும் விளங்கினர்.

இலக்கியக் கருவூலம்: "அண்ணல் அலீ (ரலி) அவர்களின் அடுக்குச் சொற்கள் நிறைந்த அறிவார்ந்த பேச்சும், உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸ் முன் ஹஸன் பஸரீ நிகழ்த்திய

மார்க்க உபன்னியாசமும், ஸியாத் இப்னு அபீஹின் இராணுவச் சொற்பொழிவும், ஹஜ்ஜாஜ் இப்னு யூசுபின் அனல் தெறிக்கும் பிரசங்கமும் அரபி இலக்கியத்தின் உன்னதக் கருவூலங்களாகத் திகழ்கின்றன" என்று புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் ஹிட்டி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பத்தாண்டு ஆச்சரியம்: ரஃபீ இப்னு அனஸ் கூறும்போது, "நான் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் பேச்சுகளைத் தொடர்ந்து பத்தாண்டுகளாகக் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். இந்த பத்தாண்டு காலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களிடமிருந்து நான் புதிய புதிய ஆத்மீகச் செய்திகளையே கேட்டேன்" என்று வியந்து கூறுகிறார்.

நபிமார்களின் நல்நடை: "அவர்களின் பேச்சு மறுமையை எய்திய ஒருவன், அங்கிருந்து மீண்டும் பூமிக்குத் திரும்பி வந்து, அங்குத் தாம் கண்ட காட்சிகளை நேரில் விமர்சித்தால் எவ்விதம் இருக்குமோ அவ்விதம் ஆழமாக இருந்தது" என்று ஜஃபர் இப்னு ஸைத் சான்று பகர்கிறார். இமாம் பாக்கிர் (ரஹ்) அவர்களும், "அவர்களின் பேச்சு நபிமார்களின் பேச்சுப் போன்றுள்ளது" எனப் போற்றியுள்ளார்.

மார்க்கத்தில் அவர்களின் அறிவு எவ்வளவு உன்னதமாக இருந்தது என்றால், அனஸ் (ரலி) அவர்களிடம் எவரேனும் சென்று மார்க்கத் தீர்ப்பு (ஃபத்வா) கேட்டால், "உங்களின் தலைவராகிய அல்ஹஸனிடம் சென்று அதைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்" என்று இவர்களையே அடையாளப்படுத்துவார்கள். இத்தகைய ஆழமான அகச் சிந்தனைகளை இமாம் அவர்கள், ரகசியங்களின் பாதுகாவலரான மாண்புமிகு ஹுதைஃபா அல் யமன் (ரலி) என்ற நபித்தோழரிடமிருந்தே கற்றுக் கொண்டார்கள்.

அமீருல் மூமினீன் அலீ (ரலி) அவர்களின் சந்திப்பும், 'பாபுத் தஷ்த்' வரலாறும்!

அமீருல் மூமினீன் அலீ (ரலி) அவர்களின் கிலாபத்தின் போது, பல்வேறு குழப்பங்களைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பொது மக்கள் யாரும் பள்ளிகளில் சொற்பொழிவாற்றக் கூடாதென்று தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், ஒருமுறை அலீ (ரலி) அவர்கள் பஸரா நகருக்கு வந்தபோது, அங்குள்ள பள்ளிவாசலில் இளைஞரான ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் கம்பீரமாகச் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். சற்று நேரம் ஒதுங்கி நின்று அவர்களின் பேச்சைக் கேட்ட அலீ (ரலி) அவர்கள், வியப்புற்று, "இளவ லே! நீர் யார்? மார்க்க அறிஞரா (ஆலிமா) அல்லது மாணவனா?" என்று வினவினர்.

வந்திருப்பது கலீஃபா அலீ (ரலி) என்பதை அறியாத இமாம் அவர்கள் பணிவுடன்:

"நான் பேரறிஞனுமல்ல, மாணவனுமல்ல! அண்ணலெம்பெருமானின் அமுத வாக்குகளில் நான் அறிந்தவற்றை மக்களுக்கு எடுத்தோதி விளக்கம் செய்பவனேயன்றி வேறில்லை" என்று பதிலிறுத்தார்கள்.

அவர்களின் தூய்மையான பேச்சிலும், கம்பீரமான மறுமொழியிலும் பெரிதும் திருப்தியுற்ற அலீ (ரலி) அவர்கள், "இவ்விளவல் மக்களுக்குச் சொற்பொழிவாற்ற முற்றிலும் தகுதி வாய்ந்தவர் தாம்!" என்று பாராட்டி, அவருக்கான தடையை நீக்கிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டும் அகன்றனர்.

தம்மிடம் சற்றுமுன் பேசிச் சென்றவர் அண்ணல் நபியின் மருமகர் அலீ (ரலி) என்பது தெரிந்ததும் இமாம் அவர்களுக்கு உடலும் உள்ளமும் நடுங்கியது. உடனே சொற்பொழிவை நிறுத்திவிட்டு, ஓடோடிச் சென்று அலீ (ரலி) அவர்களைச் சந்தித்து,

"தாங்கள் அல்லாஹ்வுக்காக எனக்குப் பூரணமான 'உளூ' (உடல் தூய்மை) செய்யும் முறையைக் கற்றுத் தரவேண்டும்" என்று வேண்டினர்.

அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அலீ (ரலி) அவர்கள் 'தஷ்த்' என்னும் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொணரச் செய்து, அங்கேயே வைத்து உளூ செய்யும் முறையைத் தம் கரங்களால் கற்றுக் தந்தனர். பஸராவின் அந்த இடம் இன்றும் 'பாபுத் தஷ்த்' (பாத்திரத்தின் வாயில்) என்ற பெயருடன் விளங்கின்றது.

பாவமன்னிப்புக்கான எளிய வழி:

அப்பொழுது இமாம் அவர்கள், இறைவனிடம் பாவமன்னிப்புப் பெறுவதற்கான ஓர் இலகுவான முறையைக் கேட்டுப் பணிந்தபோது, அலீ (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள்:

"ஒருவன் எவ்வளவுதான் பாவம் செய்தவனாக இருந்தபோதினும், அவன் அதற்காகப் பெரிதும் வருந்தி, ஷஅபான் மாதத்தில் ஒரு சனிக்கிழமையன்று குளித்து உடல் தூய்மை பெற்று, ஞாயிறு மற்றும் திங்கள் ஆகிய இரு இரவுகளில் 'இஷா'த் தொழுகைக்குப் பின், இரண்டு இரண்டு ரக்அத்களாக மொத்தம் பன்னிரண்டு ரக்அத்கள் நஃப்ல் தொழுது, எழுபது தடவை இஸ்திஃபார் (அஸ்தஃபிருல்லாஹ்) ஓதி, அழுது கெஞ்சித் தன் பாவம் பொறுத்தருளுமாறு இறைவனிடம் இறைஞ்சின், பேரருளாளனாகிய அல்லாஹ் அவனின் பாவங்களை மன்னிக்கப் போதுமானவன்" என்று வழிகாட்டினார்கள்.

ராபியா பஸரியின் வருகையும், யானைகளுக்கான ஞானப் பானமும்!

இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் வாரத்திற்கு ஒருமுறை மக்களுக்குப் பொது உபன்னியாசம் செய்வார்கள். அச்சபைக்குப் புகழ்பெற்ற பெண் இறைநேசர் ராபியா பஸரி அம்மையார் வரவில்லையாயின், எவ்வளவு பெரிய கூட்டம் இருந்தாலும் இமாம் அவர்கள் தன் சொற்பொழிவைத் துவங்க மாட்டார்கள்!

இதைக் கண்டு வியப்புற்ற மக்கள், "இமாமே! நாங்கள் இவ்வளவு பெரிய கூட்டமாக வந்திருக்கின்றோமே, தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியில்லையா? ஏன் இன்னும் பேச்சைத் துவங்கவில்லை?" என்று வினவியபொழுது, இமாம் அவர்கள் ஞான ததும்பக் கூறினார்கள்:

"கூட்டத்தின் எண்ணிக்கையைக் கண்டு நான் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியுறுவதில்லை! இறை காதலில் ஆழமாக மூழ்கிய அந்த ஒரு ஆன்மா (ராபியா) வந்திருப்பின், அது கண்டுதான் நான் அகமகிழ்ந்து பேச்சைத் துவங்குகின்றேன். ஏனெனில், யானைகளுக்கு மதமேற்படச் செய்யும் உன்னதமான ஞானப் பானத்தை, நான் சாதாரண எறும்புகளுக்கு மட்டும் தந்து வீணடிக்க விரும்பவில்லை!" என்று மொழிந்தனர்.

அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றும்போது மக்கள் உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கண்ணீர் வடிப்பதைக் கண்டு, அங்கிருக்கும் ராபியா அம்மையாரைச் சுட்டிக்காட்டி, "இவர்களின் உள்ளத்தில் அலைமோதும் இந்த அழுகை உணர்வு, தங்களின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட தெய்வீக உணர்வின் பிரதிபலிப்பேயாகும்" என்றும் கூறுவர்.

உள்ளமும் புறமும் ஒன்றான உத்தமர்!

இமாம் அவர்கள் தான் எதனைச் செய்து வந்தார்களோ அதையே மற்றவர்களுக்கும் போதித்தார்கள்; தாம் எதை வெறுத்தொதுக்கினார்களோ அதையே பிறரையும்

ஒதுக்குமாறு அறிவுறுத்தினர். உள்ளமும் புறமும், எண்ணமும் செயலும் ஒரேவிதமான உன்னத ஹஸன் பஸரீயாகவே அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இருப்பினும், சில மனிதர்கள் இவர்களிடம் வந்து, "இமாமே! தங்களின் அறிவுரையைக் கேட்க வரும் சிலர், வெளியில் சென்றபின் உங்களைப் பற்றியும், நீங்கள் கூறியவை பற்றியும் குறை கூறித் திரிகின்றனரே!" என்றனர். அதற்கு இமாம் அவர்கள் அலட்சியமாகப் பதிலளித்தார்கள்:

"அதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? மனிதர்கள் அவ்வாறு புறம் பேசுகிறார்கள் என்பதற்காக நான் மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல், நல்லறிவு புகட்டாமல் ஒதுங்கி இருக்கப் போவதில்லை! நான் உலக மாந்தர்களிடம் விரும்புவது 'பிர்தௌஸ்' என்னும் உயரிய சுவனத்தையும், அல்லாஹ்வின் நெருக்கத்தையுமே அன்றி, மனிதர்களின் போலிப் புகழ்மொழிகளை அல்ல! தம்மைப் படைத்துப் பரிபாலிக்கும் அந்த ரஹ்மானையே குறை கூறும் மனிதர்கள், என்னைச் சொல்வதில் என்ன ஆச்சரியம்?" என்று மடாக்கினர்.

மீண்டும் சிலர், "இமாமே! ஒருவன் தன்னை முற்றிலும் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டுதான் பிறருக்கு அறிவுரை பகர வேண்டும் என்று சிலர் கூறுகின்றார்களே, அது பற்றித் தங்களின் கருத்து யாது?" என்று இடக்காக வினவினர்.

இக்கேள்வியின் பின்னால் இருந்த ஷைத்தானியச் சூழ்ச்சியை விளங்கிக் கொண்ட இமாம் அவர்கள் சுடச்சுடப் பதிலளித்தார்கள்:

"ஆம்! ஒருவன் பிறருக்கு உபதேசம் செய்வதற்கு முன் தான் அதன்படிச் செயலாற்ற வேண்டும் என்பது உண்மைதான். ஆனால்... மக்கள் நன்மைகளை ஏவி, தீமைகளைத் தவிர்ந்து கொள்ளச் செய்யும் இந்த உன்னத இறைவழித் தொண்டு (அம்ரு பில் மஃரூஃப்) பூமியில் இல்லாது ஒழிய வேண்டும் என்றே ஷைத்தான் விரும்புகிறான்! (அதற்காகவே உங்களை இப்படிப் பேச வைக்கிறான்)."

இருப்பினும் அவர்கள் விடாமல், "நோயாளியான ஒரு மருத்துவர், தனக்கு முதலில் மருத்துவம் செய்து கொண்டல்லவோ பிறருக்குப் பிணி தீர்க்க வேண்டும்?" என்று மீண்டும் வாதாடினர். அதற்கு இமாம் அவர்கள் இதமாகப் பதிலுரைத்தார்கள்:

"சகோதரர்களே! நான் கூறும் அல்லாஹ்வின் நல்லறிவுரைகளைக் கேளுங்கள். அதன்படி நீங்கள் செயலாற்றினால் நிச்சயமாக உங்களுக்கு நற்பலன் ஏற்படும். ஒருவேளை அதன்படி நான் முழுமையாகச் செயலாற்றவில்லை என்றாலும், அதனால் உங்களுக்கு யாதொரு இழப்பும் ஏற்படப் போவதில்லை!"

அம்மனிதர்கள் மீண்டும், "இமாமே! எங்களின் இதயங்கள் உறங்கிக் கிடக்கின்றன. எனவே தங்களின் அறிவுரைகளால் எங்களுக்கு யாதொரு அசைவும் ஏற்படுவதில்லை, நாங்கள் என்ன செய்வது?" என்றபோது, இமாம் அவர்கள் தீர்க்கமாகக் கூறினார்கள்: "உங்களின் இதயங்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை; அவை உலகப் பற்றால் செத்து மடிந்துவிட்டன! அதனால் தான் அவற்றை என்னால் உயிர்த்தெழச் செய்ய இயலவில்லை!"

பத்ருத் தோழர்களின் மாண்பும், முகத்தின் பேரொளியும்!

தொடர்ந்து இமாம் அவர்கள், பத்ருப் போரில் கலந்து கொண்ட எழுபது உன்னத நபித்தோழர்களைத் தாம் நேரில் கண்ட வரலாற்றைக் கூறி, தற்கால மக்களின் அவல நிலையை ஒப்பிட்டுப் பேசினார்கள்:

"நான் பத்ருப் போரில் கலந்துகொண்ட எழுபது உன்னத சஹாபாக்களைப் பார்த்துள்ளேன். அவர்கள் எத்தகையவர்களென்றால்:

இவ்வுலகின் எந்த ஆடம்பரப் பேச்சும் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்காது. உலகப் பொருட்கள் எவ்வளவு கிடைத்தாலும் அவர்கள் மகிழ மாட்டார்கள்; எதை இழந்தாலும் துக்கப்பட மாட்டார்கள்.

உலகமும் அதிலுள்ள பொருள்களும் அவர்களின் பார்வையில் வெறும் தூசிக்கு நிகராகவே இருந்தன.

செல்வம் வரும்போது நீங்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவீர்களோ, அத்துணைப் பேரானந்தத்தை தங்களுக்குத் துன்பங்களும் சோதனைகளும் வரும்போது அவர்கள் அடைந்தார்கள்!

அவர்கள் உங்களைக் கண்டால், 'இவர்கள் மறுமையை மறந்த ஷைத்தான்களாக இருக்கிறார்கள்' என்பார்கள்; ஆனால் நீங்களோ அவர்களின் பேணுதலைக் கண்டால், 'இவர்கள் பித்தர்கள், பைத்தியக்காரர்கள்' என்று கூறுவீர்கள்! அவர்களிடம் ஒரே ஒரு துணியே இருந்தது; அதனை உடுத்திக் கொண்டே வெறும் தரையில் படுத்துறங்குவர். நீங்கள் ஹராமான (விலக்கப்பட்ட) பொருள்களை நுகர்வதில் எத்துணைப் பேணுதலாக எச்சரிக்கையோடு இருப்பீர்களோ, அதைவிட அதிகமான பேணுதலுடன் அவர்கள் ஹலாலான (அனுமதிக்கப்பட்ட) பொருள்களையும் அணுகுவர் (அவற்றால் தன் உள்ளம் மாசுண்டுவிடுமோ என்று அஞ்சி ஒதுக்கித் தள்ளி விடுவர்).

பொழுது பட்டதும் அவர்கள் அப்படியே வணக்கத்தில் (கியாயுல் லைலில்) உருகி நின்றுவிடுவர். தம்மால் ஏதேனும் சிறு பிழைகள் ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று அழுது அழுது மன்னிப்புக் கோருவர். கம்பளி ஆடைகளையே அணிந்து வாழ்ந்தார்கள். மாண்புமிகு அபூபக்ர் (ரலி) அவர்களும், ஸல்மான் ஃபார்ஸி (ரலி) அவர்களும் ஒட்டுப்போடப்பட்ட கம்பளி உடையையே அணிந்திருந்ததை நான் நேரில் கண்டுள்ளேன்!" என்று விவரித்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்கள், "இமாமே! மனோ இச்சையுடன் பெரும் போராட்டம் நிகழ்த்தி (ஜிஹாதுன் நஃப்ஸ்) அறவழி செல்லும் நல்லோர்கள் சிலரை நாங்களும் பார்த்துள்ளோம். மற்றவர்களின் முகத்தைவிட அவர்களின் முகம் மட்டும் எப்போதும் பிரகாசமாக ஒளிர்கின்றதே, அதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வினவினர்.

அதற்கு இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் புன்னகையோடு பதிலிறுத்தார்கள்:

"இதில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது? அவர்கள் மனிதர்கள் தூங்கும்போது தனிமையில் எழுந்து, இறைதியானத்திலும் இறைசிந்தனையிலும் ஆழமாக ஈடுபட்டுள்ளார்கள். அதனால், பேரொளியான ரஹ்மானின் நூர் (பேரொளி) அவர்களின் முகங்களில் பிரதிபலிக்கின்றது!"

ஆன்மாவின் இரு எண்ணங்களும், நபிகளாரின் எச்சரிக்கையும்!

இறுதியாக, மனித ஆன்மாவின் உள்ளே நடக்கும் அகப்போராட்டத்தைப் பற்றி இமாம் அவர்கள் மிக நுட்பமாக விவரித்தார்கள்:

"மனித ஆன்மாவிலே எந்நேரமும் இரண்டு எண்ணங்கள் ஊசலாடிக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஒன்று... ரஹ்மானிடமிருந்து (இறைவனிடமிருந்து) வரும் நல் எண்ணம்; மற்றொன்று... ஷைத்தானிடமிருந்து வரும் தீய எண்ணம்.

ஆன்மா தன் தீய இச்சைகளைப் பின்பற்றிச் செல்லத் துவங்கினால், ஷைத்தான் அதன் மீது மிகைத்து அதனை முழுமையாக ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறான். அதே ஆன்மா நல்ல இயல்புகளை மேற்கொண்டு நன்மையை நாடினால், மலக்குகள் (அமரர்கள்) அந்த உள்ளத்தில் நற்குணங்களால் அரசாட்சி செய்யத் துவங்கி விடுகின்றார்கள்!"

எனவேதான், "தம்முடன் ஷைத்தானின் ஊசலாட்டத்தைப் பெற்றிராத ஒருவரும் உங்களில் இல்லை" என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தன் தோழர்களை நோக்கிக் கூறினார்கள்.

அப்பொழுது திடுக்கிட்ட தோழர்கள், "நாயகமே! தங்களிலுமா ஷைத்தான் வாசம் செய்கிறான்?" என்று வினவியபொழுது, கருணை நபி (ஸல்) அவர்கள்:

"ஆம்! எனினும் அவனை முற்றிலுமாக வெற்றிகொள்ள என் இறைவனின் பேரருள் எனக்குப் பாலித்தது! அதன் காரணமாக அவன் எனக்குக் கீழ்ப்படிந்து முற்றிலும் அடங்கிவிட்டான். அவன் இப்போது நன்மைகளைச் செய்யுமாறேயன்றி, வேறொன்றையும் செய்யுமாறு என்னை ஒருபோதும் தூண்டமாட்டான்!" என்று விடையளித்தார்கள் என இமாம் அவர்கள் தன் உன்னத உரையை நிறைவு செய்தார்கள்.

சுப்ஹானல்லாஹ்! உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் இந்த உன்னத வரலாற்றுப் பதிவுகள், நம் அனைவரின் வாழ்விலும் மறுமைச் சிந்தனையையும், உண்மையான இறை அச்சத்தையும் ஏற்படுத்த வல்ல ரஹ்மான் அருள் புரிவானாக! ஆமீன்.

ஷைத்தானின் உறக்கமும், அறிஞர்களின் எழுதுகோல் மையும்!

ஒருநாள், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் தங்களின் இல்லத்தில் தனிமையில் வீற்றிருந்தபொழுது, சிலர் அவர்களிடம் வந்து, "இமாமே! மனிதனை எந்நேரமும் வழிகெடுக்கும் ஷைத்தான் எப்பொழுதாவது உறங்குவானா?" என்று வினவினர்.

அதைக் கேட்ட இமாம் அவர்கள் புன்னகையோடு நகைச்சுவையாக அல்ல, மாறாக உள்ளக் குமுறலோடு அழுதுகொண்டே பதிலளித்தார்கள்:

"அவன் உறங்கினால்தான் நமக்கு நல்லதாயிற்றே! அவன் ஒரு கணம் உறங்கினாலும், நாம் சிறிது நேரமாவது நிம்மதியாக இருக்கலாமே! (ஆனால், அவன் நம்மை வழிகெடுக்க ஒரு கணமும் உறங்குவதில்லை)" என்று எச்சரித்தார்கள்.

மார்க்கத்தில் கல்வியின் உன்னத முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி அவர்கள் மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும்போது:

"நாளை மறுமை நாளில், மார்க்க அறிஞர்களின் (ஆலிம்களின்) எழுதுகோல் மையையும், மார்க்கத்திற்காகத் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்த தியாகிகளின் (ஷுஹதாக்களின்) இரத்தத்தையும் ஒன்றாகத் தராசில் வைத்து நிறுத்துப் பார்த்தோமானால்... அறிஞர்களின் மையே தியாகிகளின் இரத்தத்தை விடக் கனமாக (மரியாதை மிக்கதாக) இருக்கும்!"

மேலும், குர்ஆனின் புகழ்பெற்ற துஆவிற்கு அவர்கள் தந்த ஆன்மீக விளக்கம் இதோ:

"இறைவன் தன் திருமறையில், 'ரப்பனா ஆத்தினா ஃபித்துன்யா ஹஸனத்தன் வஃபில் ஆகிரத்தி ஹஸனத்தன் வகினா அதாபந்நார்' (எங்களின் இறைவனே! எங்களுக்கு இவ்வுலகிலும் அழகான நன்மைகளைக் கொடு; மறுமையிலும் அழகான நன்மைகளைக் கொடு. நரக நெருப்பிலிருந்து எங்களைக் காத்தருள்வாயாக! - 2:201) என்று பிராத்திக்குமாறு கூறுகிறான்.

இதில், 'இவ்வுலகின் அழகானது (ஹஸனாத்)' என்பது 'மார்க்கக் கல்வி' ஆகும்! 'மறுமையின் அழகானது' என்பது 'சொர்க்கம் (சுவனம்)' ஆகும்!"

தொடர்ந்து அவர்கள் கூறும்போது:

"உலகில் கல்விமான்களான உண்மையான அறிஞர்கள் தோன்றாதிருப்பின், மனிதர்கள் வெறும் மிருக நிலையை அடைந்திருப்பார்கள்."

"கற்றறிந்த அறிஞர்கள், தாம் கற்ற கல்வியின்படித் தன் வாழ்வில் செயலாற்றாமல் இருப்பது உலகிலேயே மிகப்பெரும் விசனத்திற்குரிய (வருத்தத்திற்குரிய) காரியமாகும். அத்தகைய போலி அறிஞர்களில் ஒருவராக நீங்கள் ஒருபோதும் ஆகிவிட வேண்டாம்."

"பொறுமை என்பது அறிவின் அமைச்சன்; அன்பு என்பது அதன் தந்தை; தாழ்மை (பணிவு) என்பது அந்த அறிவின் அழகான ஆபரணம் ஆகும்!"

"உண்மையான அறிஞன் எவனெனில், அவன் இரவு முழுவதும் இறைவனை வணங்கவும், பகல் முழுவதும் நோன்பு நோற்கவும் செய்து, உலகப் பற்றை முற்றிலும் துறந்து வாழ்பவனே ஆவான்!"

மறுக்கProgressive அன்பளிப்பும், அமானிதத்தை விற்ற அவலமும்!

இமாம் அவர்கள் மக்களுக்கு மார்க்க உபதேசம் செய்து வந்தது முழுக்க முழுக்க அல்லாஹ்வின் திருமுகத்திற்காகவே அன்றி, வேறு எவ்வித உலகாயத நன்மையையோ, பொருளையோ எதிர்பார்த்து அல்ல!

ஒருநாள் அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, செல்வந்தர் ஒருவர் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய பணப்பையையும், சில விலையுயர்ந்த துணிமணிகளையும் அன்பளிப்பாக நீட்டினார். உடனே இமாம் அவர்கள் அதனை ஏற்க மறுத்து, கம்பீரமாகக் கூறினார்கள்:

"மக்களுக்கு அல்லாஹ்வின் நல்வழியைப் போதிப்பவன், அதற்குப் பகரமாக இந்த உலகத்தில் எதனைப் பெற்றுக்கொண்டாலும், நாளை மறுமையில் அவனுக்கு அவனது இறைவனிடமிருந்து யாதொரு நற்பலனும் கிடைக்காது போய்விடும்!" என்று கூறி அவற்றை அப்படியே திருப்பி அனுப்பினார்கள்.

மறுமையின் வெற்றியைப் பற்றிக் கூறும்போது, "இவ்வுலகில் பாவச் சுமைகளும், உலக ஆசைகளும் இலேசாக உள்ளவன் மறுமையில் எளிதாகத் தப்பித்துக் கொள்வான். பாவங்கடந்த அதிகச் சுமையுள்ளவன் நரகில் அழிந்து போக வேண்டியதுதான்!" என்றார்கள்.

ஒருநாள் அவர்கள் மக்களுக்கு அறபோதம் நல்கிக் கொண்டிருக்குங்கால், குர்ஆனின் பின்வரும் உன்னத திருவசனத்தை ஓதினார்கள்:

"நிச்சயமாக நாம் அந்தப் பொறுப்பை (அமானிதத்தை) வானங்கள், பூமி, மலைகள் ஆகியவற்றிடம் கொடுத்தோம். அதற்கு அவை அதன் பாரத்திற்கு அஞ்சி, அதனைச் சுமந்து கொள்ளாது விலகிவிட்டன. அத்தகைய பொறுப்பைத்தான் மனிதன்

(துணிச்சலாகத் தன் தோளில்) சுமந்து கொண்டான். நிச்சயமாக அவன் அறியாமையினால் தனக்குத் தானே தீமை இழைத்துக் கொண்டான்!" (அல்குர்ஆன் 33:72)

இந்த வசனத்திற்கு இமாம் அவர்கள் உருகி நின்று விளக்கம் கூறினார்கள்:

"ஆரம்பத்தில் இறைவன் அந்தப் புனிதப் பொறுப்பை (அமானிதத்தை) மலக்குகளிடம் (அமரர்களிடம்) காட்டி, 'நீங்கள் இந்த அமானிதத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா? இதனை ஏற்று நீங்கள் சரியாகப் பாதுகாத்து அழகுபடுத்தினால், மாபெரும் வெகுமதிகளைப் பெறுவீர்கள். மாறாக, இதனை நீங்கள் பாழாக்கினால் கடுமையான தண்டனையைப் பெறுவீர்கள்' என்றான். அதற்கு அவர்கள் பயந்துபோய் அமானிதத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

பின்னர், இறைவன் அதனை மனிதனிடம் ஒப்படைக்க, அவன் யோசிக்காமல் அதனை ஏற்றுக் கொண்டான். அதற்குக் காரணம், மனிதன் தன் ஆன்மாவிற்குத் தானே கொடுமை செய்யும் இயல்பினனாக இருந்ததும், இறை கட்டளையின் பயங்கரத் தன்மையை அவன் முழுமையாக அறியாதிருந்ததுமே ஆகும்.

அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன்! இன்றைய மனிதர்களோ அந்தப் புனிதமான அமானிதத்தை வெறும் சொற்பப் பணத்திற்காக விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு பூமியில் அழகிய மாட மாளிகைகளைக் கட்டுகிறார்கள்; ஆனால், அதே பொழுதில் தங்களின் உண்மையான வீடான புதைகுழிகளை (கப்றுகளை) ஒடுக்கமாகவும், பாழாகவும் ஆக்கிக் கொள்கிறார்கள்! உலகப் பண்டங்களை உண்டு, தின்று தங்களின் அழியும் உடலைக் கொழுக்க வைக்கிறார்கள்; ஆனால் தங்களின் அழியாத மார்க்கத்தையோ மெலிந்து துரும்பாகச் செய்து விடுகிறார்கள்!" என்று சாடினார்கள்.

அப்போது, அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தொந்தி பெருத்த (உடல் கொழுத்த) ஒரு மனிதரைக் கண்ட பொழுது, "நீர் இந்த உடலை வளர்க்கச் செலவழித்த உணவை, அல்லாஹ்வின் வழியில் ஏழைகளுக்குச் செலவழித்திருந்தால் அது உமக்குச் சிறந்த நலமாக இருந்திருக்குமே!" என்று கூறிய அமுதமொழியையும் இமாம் அவர்கள் நினைவு கூர்ந்தார்கள்.

நபிகளாரின் எளிய வாழ்வும், 400 திர்ஹம் கழுதை வியாபாரமும்!

இமாம் அவர்கள் மாண்புமிகு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் எளிய வாழ்வைப் பற்றி மக்களுக்கு விவரிக்கும்போது கண்கள் கலங்கக் கூறினார்கள்:

"அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் சாதாரண கழுதையின் மீது ஏறிப் பயணம் செய்வதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். கரடுமுரடான கம்பளி ஆடையையே அணிந்தார்கள். உணவுண்ட பின் தம் கைவிரல்களைச் சூப்புவார்கள்; தரையில் அமர்ந்தே உண்பார்கள்.

அப்பொழுது அவர்கள், 'நான் அல்லாஹ்வின் ஓர் எளிய அடிமை; அடிமை எவ்வாறு அமர்ந்து உணவுண்பானோ, அவ்வாறே நானும் உண்பேன்! அடிமை எவ்வாறு அமர்வாரோ, அவ்வாறே நானும் அமர்வேன்!' என்பார்கள்.

அவர்கள் தன் வாழ்நாளில் ஒரு செங்கல்லுக்கு மேல் ஒரு செங்கல்லையோ, ஒரு மரத்திற்கு மேல் ஒரு மரத்தையோ வைத்துத் தங்களின் இல்லத்தை ஆடம்பரமாக

எழுப்பவில்லை. நாங்கள் அவர்களின் தூய இல்லத்தைச் சென்று பார்த்தபொழுது, அதன் கூரையை எங்களின் கைகளால் எளிதாகத் தொட இயன்றது!"

இமாம் அவர்களும் நபிகளாரின் இந்த எளிமையைத் தன் வியாபாரத்திலும் கடைப்பிடித்தார்கள். ஒருமுறை ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் தம்மிடம் இருந்த ஒரு கழுதையை விற்க எண்ணி, அதற்கு 400 திர்ஹம் விலை கூறினார்கள்.

அதை வாங்க வந்தவன், "இமாமே! இதன் விலையில் நூறு திர்ஹம் குறைக்கக் கூடாதா?" என்றான். உடனே இமாம் அவர்கள், "நல்லது; முந்நூறு திர்ஹம் தாரும்!" என்றார்கள். மீண்டும் அவன், "எனக்கு இன்னும் சிறிது மலிவாகத் தாருங்கள்" என்று கெஞ்சினான். உடனே இமாம் அவர்கள், "சரி; இன்னும் ஒரு நூறு திர்ஹம் குறைத்துக் கொள்!" என்று கூறி, அவன் கொடுத்த 200 திர்ஹம்களை மட்டும் மகிழ்வோடு பெற்றுக்கொண்டு கழுதையை அவனிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

வியாபாரத்தில் இமாம் அவர்கள் இவ்வளவு தாராளமாக நடந்துகொண்டதற்குக் காரணம், அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் இந்த உன்னத துஆவை அவர்கள் அறிந்திருந்ததே ஆகும்:

"கொடுக்கல்-வாங்கலை (வியாபாரத்தை) மக்களுக்கு இலகுவாக்குபவன் மீது அல்லாஹ் தன் அருட்கிருபையைச் செய்வானாக! அவனின் இரு உலகச் செயல்களையும் அல்லாஹ் இலகுவாக்குவானாக!"

செல்வத்தின் மூன்று கேள்விகளும், நள்ளிரவு ஜனாஸாவும்!

ஒருமுறை ஒருவர் இமாம் அவர்களிடம் சென்று, "இமாமே! தாராளத் தன்மை (கொடை) என்றால் என்ன?" என்று வினவினார்.

அதற்கு அவர்கள், "அல்லாஹ் தந்த செல்வத்தை, அவனுடைய பாதையிலேயே ஏழைகளுக்கு வாரி வழங்குவதாகும்!" என்றனர்.

தொடர்ந்து அவர், "உலோபத்தனம் (கஞ்சத்தனம்) என்றால் என்ன?" என்று கேட்க, இமாம் அவர்கள், "உம்முடைய செல்வத்தை அல்லாஹ்வின் வழியில் அறம் செய்யாமல், தன் பெட்டியிலேயே பூட்டி வைப்பதாகும்!" என்றனர்.

மீண்டும் அவர், "பணத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வது (வீணடிப்பது) என்றால் என்ன?" என்று வினவியபோது, இமாம் அவர்கள், "ஒருவன் தன் தீய மனோ இச்சைகளையும், பாவங்களையும் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அந்தப் பணத்தைச் செலவழிப்பதாகும்!" என்று விடை பகர்ந்தார்கள்.

இமாம் அவர்கள் தம்மிடம் 'இல்லை' என்று இரந்து வரும் ஏழைகளுக்கு ஒருபோதும் 'இல்லை' என்று கூறி வெற்றுக்கையோடு அனுப்பாத கொடை வள்ளலாக விளங்கினார்கள்.

ஒருநாள் அவர்கள் வீதி வழியே சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஓர் ஏழை அவர்களிடம் தர்மம் கேட்டார். அடுத்த கணமே, இமாம் அவர்கள் தம்மீது போர்த்தியிருந்த மேலாடைப் போர்வையை அப்படியே எடுத்து அவரிடம் கொடுத்துவிட்டார்கள்!

இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர், "இமாமே! அவர் கேட்டு வாய் மூடுவதற்குள் தாங்கள் அணிந்திருந்த போர்வையையே கொடுத்துவிட்டீர்களே! இல்லம் சென்று வேறொரு போர்வையை எடுத்து வந்து அணிந்துகொண்டு, இதனை அவரிடம்

கொடுத்திருக்கக் கூடாதா?" என்று வினவினார். அதற்கு இமாம் அவர்கள் தன் வாழ்வை மாற்றிய அந்தத் துயரமான சம்பவத்தைக் கூறினார்கள்:

"சகோதரரே! இதற்கு முன்னர் ஒருமுறை, ஓர் ஏழை நள்ளிரவில் பள்ளிவாசலில் வைத்து என்னிடம், 'உண்ண உணவு வேண்டும்' என்று கெஞ்சினார். நான் அவரிடம், 'நீ இங்கேயே இரு, நான் இல்லம் சென்று உணவு அனுப்பி வைக்கிறேன்' என்று கூறிவிட்டு வீட்டிற்குச் சென்றேன். ஆனால், இல்லம் சென்ற நான் உலகக் காரியங்களில் மூழ்கி அதனை அடியோடு மறந்துவிட்டேன்!

அடுத்த நாள் அதிகாலை வைகறையில் நான் பள்ளிவாசலுக்கு வந்தபொழுது, அந்த ஏழை பசியின் கொடுமையால் அங்கேயே இறந்து கிடப்பதைக் கண்டேன்! அப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்திற்கும் துயரத்திற்கும் அளவே இல்லை! கதறி அழுது, நானே அவருக்குக் கஃபன் துணி வாங்கி நல்லடக்கம் செய்தேன்.

அன்றைய இரவில் என் கனவில், நான் அவருக்காக வாங்கிய அதே கஃபன் துணி பள்ளிவாசலின் மிஹ்ராபில் இருப்பதைக் கண்டேன். அதன் மீது, 'உம்முடைய கஃபனை (அறச்செயலை) நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை!' என்று நடுக்கமூட்டும் வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது! திடுக்கிட்டு விழித்த நான் வியப்பும், பேராபத்தும் அடைந்தேன்.

அன்று முதல், என் வாழ்வில் எவர் என்னிடம் எதைக் கேட்டாலும், இல்லம் சென்று தருகிறேன் என்று தள்ளிப்போடாமல், அக்கணமே தன்னிடம் இருப்பதை அக்கணமே கொடுத்துவிடும் உன்னத வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளேன்!" என்று கண் கலங்கக் கூறினார்கள்.

கலீஃபா யஸீதுக்கு எதிரான அறச்சீற்றமும், இறுதி முடிவும்!

நேர்மையையும், சத்தியத்தையும் தங்களின் மணிமகுடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த இம்மாபெரும் மேதை, உலக அதிகார வர்க்கத்திற்கு அஞ்சி எவருக்காக வேண்டியும் ஒருபோதும் உண்மையை மறைத்ததே இல்லை!

யஸீதின் மீதான எதிர்ப்பு: முஆவியா (ரலி) அவர்களுக்குப் பின் யஸீத் கலீஃபாவாக அரியணை ஏறியதும், அவனது அநீதியான செயல்பாடுகளுக்கு எதிராகத் தங்களின் கடுமையான கண்டனத்தையும் வெறுப்பையும் பகிரங்கமாக எடுத்துரைக்க இமாம் அவர்கள் சற்றேனும் தயங்கவில்லை.

அஞ்சா நெஞ்சம்: இஸ்லாமியச் சட்ட திட்டங்களுக்குப் (ஷரீஅத்திற்குப்) புறம்பாக எவ்வளவு பெரிய சமுதாயத் தலைவரோ, மன்னரோ தவறு செய்தாலும், அசுர பலம் கொண்ட அவர்களின் அதிகாரத்தைக் கண்டு அஞ்சாமல், முகத்திற்கு நேராகக் கண்டித்துச் சத்தியத்தை நிலைநாட்டுவதில் இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கினார்கள்!

சுப்ஹானல்லாஹ்! அநீதிக்கு அஞ்சாத அஞ்சா நெஞ்சமும், ஏழைகளின் துயர் துடைக்கும் ஈரகமும், அண்ணல் நபியின் எளிமையை அப்படியே தன் வாழ்வில் பிரதிபலித்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் தூய்மையான இந்த வாழ்க்கை வரலாறு, எக்காலத்து சமுதாயத்திற்கும் நேர்வழி காட்டும் ஒளிவிளக்காகும்! வல்ல ரஹ்மான் அவர்களின் நற்பேறுகளை நமக்கும் தந்தருள்வானாக! ஆமீன்.

:

ஹஜ்ஜாஜின் வருகையும், அஞ்சாத சிம்மத்தின் சொற்பொழிவும்!

ஒருநாள், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் பள்ளிவாசலில் கம்பீரமாகச் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருந்தபொழுது, இராக் மாநிலத்தின் அசுர பலம் கொண்ட ஆளுநர் ஹஜ்ஜாஜ் இப்னு யூசுஃப், தன் ஆயுதம் தாங்கிய பெரும் பரிவாரங்களுடன் அங்கு வந்து அமர்ந்தான்.

அச்சபையில் இருந்த சிலர், இமாம் அவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காகவோ அல்லது சுல்தானை மகிழ்விப்பதற்காகவோ சில புகழ்மொழிகளைக் கூறுவார் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் இவர்களோ, கொடூர ஆளுநர் வந்திருப்பதைச் சிறிதேனும் பொருட்படுத்தவில்லை! அவன் வீற்றிருந்த பக்கம் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கூடப் பாராமல், தன் சொற்பொழிவை எவ்வித தங்குதடையுமின்றி நிகழ்த்திக் கொண்டே சென்றார்கள்.

அதைக் கண்டு வியப்புற்ற பெரியோர்கள், "ஹஸன் (அழகு) என்ற அவர்களின் பெயருக்கேற்ப, அவர்களின் ஈமானியக் குணமும் ஹஸனாகவே (அழகாகவே) உள்ளது!" என்று தங்களுக்குள் சிலாகித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இமாம் அவர்கள் சொற்பொழிவை முடித்ததும், ஹஜ்ஜாஜ் இப்னு யூசுஃப் வியந்துபோய் ஓடோடி வந்து, அவர்களின் கரங்களை முத்தமிட்டு:

"இமாமே! நீங்கள் அஞ்சாமல் உண்மையை உரைத்தீர்கள். இதுபோன்ற மார்க்க அரங்கங்களை நீங்கள் எப்பொழுதும் தொடர்ந்து நடத்திவர வேண்டும். ஏனெனில், 'அறிவுப் பிரச்சாரம் செய்யும் இடம் சுவனப் பூங்காக்களில் (சொர்க்கச் சோலைகளில்) ஒரு பூங்காவாகும்' என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியிருப்பதாக நான் கேள்வியுற்றுள்ளேன்" என்று கூறினான்.

பின்னர் அவன் அங்கிருந்த மக்களை நோக்கி, "உலகில் உண்மையான, அஞ்சாத ஒரு முழு ஆண்மகனைப் பார்க்க விரும்புவோர், இந்த ஹஸனைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!" என்று பிரகடனப்படுத்தினான்.

ஹஜ்ஜாஜின் நாவன்மையும், சிரியா நாட்டு முதியவரின் அவலமும்!

அதன்பின் ஆளுநர் ஹஜ்ஜாஜும் அங்கிருந்த மக்கள் முன்னிலையில் ஒரு சொற்பொழிவாற்றினான். அதில்:

"நாங்கள் உலகியல் அரசாங்க நிர்வாகங்களில் மிகக் கடுமையாக ஈடுபட்டு விட்டோம். இல்லையெனில், இத்தகு மார்க்கக் கூட்டங்களில் நாங்களும் வந்து அமர்ந்து, செவிசாய்த்துக் கேட்டுக் கொண்டிருப்போம். காரணம், இத்தகு சபைகளினால் ஏற்படும் மறுமை நன்மைகளைப் பற்றி உங்களைவிட ஆட்சியாளர்களாகிய நாங்கள் மிக நன்கு அறிவோம்" என்று தேனினும் இனிய தூய அரபி மொழியில், புன்முறுவல் பூத்தவண்ணம் பேசினான்.

அவனுடைய அந்த அசாத்திய பேச்சு வன்மையைக் கண்டு, இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் உட்பட சபையில் இருந்த அனைவரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

ஆளுநர் ஹஜ்ஜாஜ் தன் பரிவாரங்களுடன் சென்றதும், அவன் வீற்றிருந்த இடத்தில் சிரியா நாட்டைச் சேர்ந்த ஏழை முதியவர் ஒருவர் வந்து அமர்ந்தார். அவர் ஆங்கிருந்தோரை நோக்கித் தன் கண்ணீர் கதையைக் கூறினார்:

"அல்லாஹ்வின் நல்லடியார்களே! நான் என்னுடைய இந்த முதிய வயதில் மார்க்கப் போரில் (ஜிஹாதில்) கலந்து கொள்வதற்காகக் கிளம்பியுள்ளேன். எனக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய ஏழு பெண் பிள்ளைகள் வீட்டில் உள்ளனர்; எனினும், அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் செய்யக் கிளம்பிவிட்டேன்.

ஆனால், என்னிடம் போருக்குத் தேவையான ஆயுதங்களோ, வாகனமோ வாங்க வசதியில்லை. மக்கள் அதற்காகத் தர்மமாகச் சேர்த்துக் கொடுத்த வெறும் முந்நூறு திர்ஹம்கள் மட்டும்தான் என்னிடம் உள்ளன" என்று தன் அவல நிலையை எடுத்துரைத்தார்.

சுல்தானுக்கு எதிரான அறச்சீற்றமும், அமானித துரோகமும்!

அந்த முதியவர் பேசுவதைத் தலைகுனிந்து உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இமாம் அவர்கள், அவர் பேசி முடித்ததும் அங்குக் குழுமி இருந்தோரை நோக்கிப் பின்வருமாறு அனல் பறக்க முழங்கினார்கள்:

"இறைவன் நம்மை ஆளவந்த ஆட்சியாளர்களுக்கு நல்லறிவைக் கொடுப்பானாக! அவர்கள் அல்லாஹ்வின் நல்லடியார்களைத் தங்களின் சொந்த அடிமைகள் போன்று கருதுகிறார்கள். இறைவன் அவர்களிடம் பொதுமக்களுக்காக அமானிதமாக அளித்த பொதுப் பணத்தைத் தங்களுடைய சொந்தப் பொருள் என்று எண்ணிக் கொள்கின்றார்கள்!

அவர்கள் போர் மேற்செல்லும் பொழுது விலையுயர்ந்த சொகுசு வாகனங்களில் அமர்ந்து செல்கின்றார்கள்; பாதுகாப்பான ஏசி கூடாரங்களில் தங்கிக் கொள்கின்றார்கள். ஆனால், தன் ஏழை முஸ்லிம் சகோதரனை அறப்போர் செய்ய அனுப்பும் பொழுதோ, அவனுக்கு எந்த வசதியும் செய்யாமல் வெறுங்காலோடும், பசியோடும் அனுப்புகிறார்கள்! இஃதென்ன அநீதி என்றே எனக்கு விளங்கவில்லை! அவர்கள் இறைவனுக்கு அஞ்சி, அவன் தங்களிடம் அளித்த ஆட்சியாகிய அமானிதத்தைப் பேணி நடக்க வேண்டாமா?"

இவ்வாறு இமாம் அவர்கள் ஆட்சியாளர்களைக் கடுமையாகச் சாடிப் பேசிக்கொண்டே சென்றார்கள். சபையில் இருந்த ஒரு நயவஞ்சகன், இப்பேச்சை அப்படியே கொண்டு போய் ஆளுநர் ஹஜ்ஜாஜின் செவியில் போட்டு மூட்டிவிட்டான். சினமுற்ற ஹஜ்ஜாஜ், இமாமை உடனே தன் அரண்மனைக்கு இழுத்து வருமாறு உத்தரவிட்டான்.

அரண்மனைக்குச் சென்ற இமாம் அவர்கள், சற்று நேரம் கழித்து எவ்வித அச்சமுமின்றி இன்முகத்துடன் புன்முறுவலோடு மீண்டும் பள்ளிவாசலுக்கு வந்து, தாம் விட்ட இடத்திலிருந்தே தங்களின் பேச்சைத் துவங்கினார்கள்:

"மக்களே! நாம் மார்க்கச் சபையில் இங்கு வந்து அமர்வதில் கூட ஓர் அமானிதம் இருக்கிறது. அமானிதம் என்பது வெறும் பொருள்களைப் பாதுகாப்பது மட்டும் தான் என்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். நான் கூறுவதைக் கேட்டு, நெஞ்சில் இருத்திச் செயலாற்றுவதும் அமானிதமே ஆகும்!

நீங்கள் வந்து என் முன் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். நான் உங்களை நம்பிச் சில ஆன்மீகச் செய்திகளை எடுத்துரைக்கிறேன். ஆனால் நீங்களோ, அவற்றை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டுவிட்டு, மெதுவாக நழுவிச் சென்று, நெருப்புப் பொறி பறக்கும் சினமுடைய கொடுங்கோல் ஆட்சியாளர்களிடம் போய்க் கோள் மூட்டி விடுகிறீர்கள்! இது நான் உங்களிடம் ஒப்படைத்த சபையின் அமானிதத்திற்குச் செய்யும் மாபெரும் துரோகமாகும்! இது பயங்கரமான மோசடியாகும்!"

தொடர்ந்து அவர்கள் அரண்மனையில் நடந்ததைக் கூறினார்கள்:

"நான் ஹஜ்ஜாஜிடம் சென்றபொழுது அவன், 'இமாமே! நாங்கள் போர் மேற்செல்லும்போது வசதியுடன் செல்வதாகவும், ஏனைய ஏழை மக்களைப் பசியோடும் பட்டினியோடும் வெறுங்காலோடும் அனுப்புவதாகவும் தாங்கள் பகிரங்கமாகப் பேசியதாகக் கேள்வியுற்றேன். இனிமேல் இத்தகு பேச்சுகளைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்!' என்று எச்சரித்தான். அல்லாஹ் என்னை அவனுடைய பொல்லாங்கிலிருந்து மிக அழகாகக் காத்தருள் புரிந்தான்!" என்று கூறித் தம் உரையை முடித்தார்கள்.

சிங்கமே அலீ (ரலி) குறித்த சாட்சியமும், அறிஞர்களின் மடக்கலும்!

ஒருதடவை ஆளுநர் ஹஜ்ஜாஜின் அவையில் பெரும் மார்க்க அறிஞர்களெல்லாம் கூடி இருந்தபொழுது, அண்ணல் நபியின் அருமை மருகர் அலீ (ரலி) அவர்களைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது.

அப்பொழுது ஆங்கிருந்த போலி அறிஞர்கள், ஆட்சியாளனைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அலீ (ரலி) அவர்களைப் பற்றி இருவேறு விதமான மாறுபட்ட கருத்துகளை (குறைகளை) வெளியிட்டனர். அப்பொழுது அங்கு வீற்றிருந்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் எதிலும் தலையிடாமல் வாய்மூடி அமைதியாக இருந்தார்கள்.

அதைக் கண்ட ஹஜ்ஜாஜ், "இமாமே! நீங்கள் ஏன் அலீயைப் பற்றி ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றீர்கள்?" என்று வினவினான்.

அதற்கு அவர்கள், "இத்தகைய சுயநலச் சூழலில், பேசுவதை விடப் பேசாதிருப்பதே மேலானது!" என்று முகத்திற்கு நேராகப் பதிலுரைத்தார்கள்.

அதன்பின் அலீ (ரலி) அவர்களைப் பற்றி அவர்களின் உண்மையான கருத்தைக் கூறுமாறு ஹஜ்ஜாஜ் பெரிதும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதின் பேரில், இமாம் அவர்கள் குர்ஆன் வசனத்தை ஆதாரமாகக் காட்டிப் பின்வருமாறு முழங்கினார்கள்:

"இறைவன் தன் திருமறையில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை நோக்கி, 'நீர் (இதுவரை நோக்கித் தொழுது கொண்டு) இருந்த திசையை (மாற்றாது) நாம் விட்டு வைத்திருந்ததெல்லாம், தூதரைப் பின்பற்றுகிறவர் எவர்? பின்பற்றாது தன் குதிங்காற் புறமாகவே திரும்பிச் விடுகிறவர் எவர்? என்பதை நாம் சோதித்து அறிவதற்காகத்தான்' (அல்குர்ஆன் 2:143) என்று குறிப்பிட்டிருப்பது மாண்புமிகு அலீ (ரலி) அவர்களைப் பற்றித்தான்!

அலீ (ரலி) அவர்கள் இறைவனால் நேர்வழிகாட்டப்பட்ட உன்னத நல்லடியார்களில் ஒருவராவர்! அண்ணலெம்பெருமானின் அருமை மருகர் அவர்கள். இறைவனாலும் முஃமின் மக்களாலும் அவர்களுக்கு நல்கப்பட்ட ஆன்மீகச் சிறப்பு மகத்தானது! அதற்கு மாற்றமாகப் பேசுவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; அதுபற்றித் தவறாக எண்ணிப் பார்க்கும் உரிமைகூட எனக்கோ, உங்களுக்கோ, ஏன்... இங்குக் குழுமி இருக்கும் எவருக்குமே இல்லை! அவர்களிடம் ஏதேனும் தவறு இருப்பின் அதற்குரிய பொறுப்பு இறைவனுடையது. அவர்களுக்கு எதிராக அபாண்டமாகப் பேச எனக்கு யாதோர் உரிமையுமில்லை!" என்று அதிரடித் தீர்ப்பு வழங்கினார்கள்.

இமாம் அவர்களின் இந்த நேரிய, நீதியான பதில் ஹஜ்ஜாஜுக்கு அளவற்ற மனவேதனையையும் அவமானத்தையும் அளித்தது. அவனுடைய முகம் சினத்தால்

சிவந்தது. பேச வாயிழந்து அவன் சபையை விட்டு வெளியேறினான். அவனோடே அவனுடைய அடிவருடிகளான அறிஞர்களும் வெளியேறினார்கள்.

அப்பொழுது ஆமிர் என்பவர் ஓடிவந்து, "இமாமே! தாங்கள் ஹஜ்ஜாஜைச் சினமுறச் செய்துவிட்டீர்களே, அவனின் உள்ளத்தைக் காயப்படுத்தி விட்டீர்களே!" என்று பதறினார்.

அதற்கு இமாம் அவர்கள், "உங்களைக் கூஃபா நகரத்து மக்கள் சிறந்த அறிஞர் என்று போற்றுகிறார்கள்; நீங்களோ மனித உருவம் படைத்த ஒரு ஷைத்தானிடம் வந்து, அவனுக்கு ஏற்றவாறு ஜாலரமடித்துப் பேசுகின்றீர்கள்! இது ஒரு உண்மையான அறிஞருக்கு அழகா?" என்று சுடச்சுடப் பதில் கூறி ஆமிரைடக்கினார்கள்.

மேலும் அவர்கள் வேதனையோடு கூறும்போது:

"நான் அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்! இன்று மார்க்கத்தின் பெயரால் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவோர் முழுக்க முழுக்க சுயநலமிகளாகவும், நயவஞ்சகர்களாகவுமே (முனாஃபிக்குகளாகவுமே) இருக்கிறார்கள்! இந்த பஸரா நகரத்திலிருந்து முனாஃபிக்குகள் மட்டும் வெளியேறிவிட்டால், இந்நகரமே மக்கள் நடமாட்டமின்றி வெறிச்சோடிக் கிடக்கும்! அவ்வளவு அதிகமாக அவர்கள் மார்க்க ஆடை அணிந்து இங்கு வாழ்கிறார்கள்!" என்று வேதனையோடு எடுத்துரைத்தார்கள்.

வேங்கையின் சீற்றமும், சிங்கத்தின் வீர உரையும்!

மற்றொரு நாள் ஹஜ்ஜாஜ், இமாம் அவர்களைத் தன் இல்லத்திற்குத் தனியாக அழைத்து வரச் செய்து, "பணத்திற்காக வேண்டி, உலக இன்பத்திற்காக இறைவனின் நல்லடியார்களை எவர் கொன்றொழிக்கிறாரோ, அவரை இறைவன் முற்றிலும் அழித்தொழிப்பான் என்று நீர் மேடைகளில் கூறுகிறீரா?" என்று அச்சுறுத்தும் தொனியில் வினவினான்.

அதற்கு இமாம் அவர்கள் சற்றும் அஞ்சாமல், "ஆம்! நான் அப்படித்தான் கூறுகிறேன்!" என்று மறுமொழி பகர்ந்தார்கள்.

"நீர் ஏன் அஞ்சாமல் அவ்வாறு கூறுகிறீர்?" என்று கர்ஜித்தான் ஹஜ்ஜாஜ்.

உடனே இமாம் அவர்கள்:

"மார்க்கச் சட்டதிட்டங்களை மக்களுக்குத் துணிச்சலாக எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்றும், தங்களின் சுயநலத்திற்காக அவற்றை மக்களிடமிருந்து ஒருபோதும் ஒளித்தல் கூடாது என்றும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் எங்களைப் போன்ற மார்க்க அறிஞர்களிடமிருந்து பலமான உறுதிமொழி வாங்கியுள்ளான்! ஆதலின், அல்லாஹ்வுடைய தீன் மார்க்கம் என்ன கூறுகின்றதோ, அதனை நான் மக்களிடம் எந்த ஒளிவு மறைவுமின்றி எடுத்துரைக்கிறேன்!" என்று நெஞ்சுயர்த்திப் பதிலிறுத்தார்கள்.

அதைக் கேட்டு வேங்கையெனச் சீறிய ஹஜ்ஜாஜ், "வாயை மூடும்! நான் விரும்பாத உண்மைகளை என்னிடம் இனிமேல் பேசக் கூடாது என்று உமக்குக் கடுமையான எச்சரிக்கை செய்கிறேன்!" என்று சப்தமிட்டு அலறினான்.

மற்றொரு தடவை இமாம் அவர்கள் பள்ளிவாயிலில் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருந்தக்கால், அங்கு வந்த ஹஜ்ஜாஜ் அவர்களின் சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்

கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இமாம் அவர்கள் அவனைப் பார்த்தே வன்மையாக முழங்கினார்கள்:

"சில மனிதர்களுக்குத் தற்காலிக அதிகாரம் கையில் வந்ததும், அவர்கள் மற்ற ஏழை மனிதர்களை எல்லாம் கொசுக்களை விட அற்பமானவர்கள் என்று எண்ணத் துவங்கி விடுகின்றனர்! தூய இஸ்லாத்தில் உயர்வு, தாழ்வு என்ற பேதத்திற்கே இடமில்லை. இறைவனின் திருமுன் எல்லாரும் சமமே! அவ்விதமிருக்க, மண்ணோடு மண்ணாக அழிந்துபோகக் கூடிய மனிதர்களே! நீங்கள் ஏன் முற்றிலும் அழிந்து போகக் கூடிய உங்களின் தற்காலிக அதிகாரத்தைக் கொண்டு பெருமை பாராட்டுகின்றீர்கள்? மக்கள் உங்களின் அநியாயத் தலைமையைக் கண்டு உள்ளூர வெறுக்கும் பொழுது, நீங்கள் ஏன் அவர்கள் உங்களைத் தங்களின் தலைவரெனப் போற்ற வேண்டும் என்று வீணாக விரும்புகின்றீர்கள்?" என்று அசாத்தியமாக முழங்கினார்கள்.

ஹஜ்ஜாஜின் சிறைக்காவலும், நரியை மடைக்கிய சிங்கமும்!

இதற்கு ஒரு வாரத்திற்குப் பின், ஆளுநர் ஹஜ்ஜாஜிடமிருந்து இமாம் அவர்களுக்கு ஒரு அதிகாரப்பூர்வ அரசாங்கக் கடிதம் வந்தது. கடிதத்தைக் கண்ட இமாம் அவர்கள், "அநியாயக்காரனான அந்தப் பாவியின் கைபட்ட இந்தக் கடிதத்தை, நான் என் தூய்மையான கரங்களால் தீண்டமாட்டேன்!" என்று கூறி, மற்றவரைக் கொண்டு அதனைப் பிரித்துப் படிக்கச் செய்தார்கள்.

அக்கடிதத்தைப் படித்து முடித்த பின், இமாம் அவர்கள் ஹஜ்ஜாஜுக்கு இவ்வாறு அஞ்சா நெஞ்சோடு பதில் எழுதச் சொன்னார்கள்:

"ஹஜ்ஜாஜே! அல்லாஹ்வின் ஏழை அடியார்கள் நீர் படுத்தும் கொடுமை தாங்க முடியாமல் புழுவெனத் துடித்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பொழுது, அநியாயக்காரனான உம்மைச் சந்திக்க எனக்கு எள்ளளவும் விருப்பமில்லை!" என்று பதில் எழுதச் செய்தனர்.

அதைக் கண்டதும் ஹஜ்ஜாஜுக்கு ஏற்பட்ட சினத்திற்கு அளவே இல்லை! "அந்த ஹஸனை உடனே சிறை செய்து, என் முன்னால் இழுத்து வாருங்கள்!" என்று ஆங்காரத்துடன் சப்தமிட்டான்.

அவ்வாறே இமாம் அவர்கள் சிறை செய்யப்பட்டு, அவனது அரசவைக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்ட பொழுது, "என்னைப்பற்றி நீர் என்னதான் நினைக்கிறீர்? என்ன கூறுகின்றீர்?" என்று ஹஜ்ஜாஜ் அதட்டினான்.

ஒரு சிறிய நரியின் ஊளையைக் கேட்டு, காட்டிற்கு ராஜாவான மதகஜ சிங்கம் நடுங்குமா என்ன?

இமாம் அவர்கள் கம்பீரமாக நின்றுகொண்டு:

"உம்மைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? மக்கள் அனைவரும் உம்முடைய அநியாய ஆட்சியை மனதார வெறுக்கின்றார்கள்! நீர் அவர்களுக்குச் சொல்லொணாத் துயரங்களையும் இன்னல்களையும் விளைவித்து விட்டீர். நீர் ஒரு கொடூரமான அநியாயக்காரர்! இது முக்காலும் உண்மை! முழுக்க முழுக்க உண்மை!

இந்தக் கசப்பான உண்மையை நான் உம்முடைய முகத்திற்கு நேராக, எவ்வித அச்சமுமின்றி எடுத்துரைக்காவிடின்... நான் எனக்கும், இந்த பாமர மக்களுக்கும், என்னைப்படைத்த இறைவனுக்கும் மிகப்பெரும் அநீதி இழைத்த துரோகியாகி விடுவேன்!" என்று சிம்மக் குரலில் கர்ஜித்தார்கள்!

அவர்களின் அந்த அசாத்திய வீர உரை, ஹஜ்ஜாஜின் உச்சியைப் பிடித்து ஒரு உலுக்கு குலுக்கியது! அவனது அசுர பலம் இமாமின் ஈமானிய வலிமைக்கு முன்னால் மண்டியிட்டது. அடுத்த கணமே, "இவரை உடனே சங்கிலியிலிருந்து விடுதலை செய்து மரியாதையுடன் அனுப்புங்கள்!" என்று உத்தரவிட்டான்.

மரணப் படுக்கையில் ஹஜ்ஜாஜின் அழுகையும், சுஜூது செய்த இமாமும்!

பிற்காலத்தில், ஹஜ்ஜாஜின் வயிற்றில் கடுமையான புற்றுநோய் ஏற்பட்டு, அவன் தன் இறுதி மரணப் படுக்கையில் கிடந்து துடித்தான். அப்பொழுது அவன்:

"இறைவனே! நானோ மாபெரும் பாவி, நீயோ பேரருளாளன். உன்னுடைய மன்னிக்கும் பேரன்பை, பிடி மண்ணாகிய என்மீது சொரிந்தருள்வாயாக! நான் உன் மன்னிப்பைப் பெற அறவே தகுதியற்றவன் என்றும், நீ என்னை நரகத்தின் ஆழத்தில் வீழ்த்துவாய் என்றும் இந்த உலக மக்கள் அனைவரும் ஒருமித்துப் பேசி நிற்கின்றார்கள். எனவே, அவர்கள் பேசிக் கொள்வதைப் பொய்யாக்கி, 'நான் நாடியதைச் செய்வேன்' என்று நீ உன் திருமறையில் கூறியிருப்பதை, என் விஷயத்தில் உண்மையாக்குவாயாக!" என்று மரண பயத்தில் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், "இந்தத் தீயவன் தன் வாழ்நாளெல்லாம் பாவம் செய்துவிட்டு, இப்போது வீணாகப் பிதற்றிக் கொண்டுள்ளான்! இவ்வாறு பிதற்றுவதன் மூலம் மறுமைப் பேறுகளையும் சுலபமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டுள்ளான் போல!" என்றார்கள்.

இதன்பின் இமாம் அவர்கள் ஹஜ்ஜாஜின் இறுதி நிலைமையைக் காணச் சென்றபோது, அவன் வலியால் துடித்து, "ஹஸனே! வேதனை தாங்க இயலவில்லை!" என்று அலறினான்.

அப்பொழுது அவர்கள் அவனிடம், "ஹஜ்ஜாஜே! இறை பக்தர்களுக்கும் சஹாபாக்களுக்கும் யாதோர் இன்னலும் இழைக்க வேண்டாம் என்று நான் எவ்வளவோ உமக்கு எடுத்துரைத்தும் நீர் என் பேச்சைக் கேட்கவில்லையே!" என்றார்கள்.

அதற்கு ஹஜ்ஜாஜ் அழுதுகொண்டே, "ஹஸனே! என் இந்த உடல் வேதனையை நீக்க இறைவனிடம் துஆ செய்யுமாறு நான் உம்மிடம் கோரவில்லை! அதற்கு மாறாக, அல்லாஹ் என் உயிரை உடனே போக்கி, என் இந்த நரக வேதனையையும் போக்க வேண்டும் என்று இறைவனிடம் எனக்காக துஆ செய்யுமாறு வேண்டிக் கொள்கிறேன்! என்னால் இந்த வேதனை தாங்க இயலவில்லையே!" என்று அலறினான். கொடுங்கோலனின் அந்த இறுதி அவல நிலையைக் கண்டு இமாம் அவர்களும் கண் கலங்கி அழுதார்கள்.

இதன்பின் சில நாட்கள் கழித்து, ஹஜ்ஜாஜ் மரணமடைந்த செய்தியை இமாம் அவர்கள் கேள்வியுற்றதும், உடனே தன் தலையைத் தரையிலே வைத்து 'நன்றி அறிதலின் சுஜூது' (சஜ்தா) செய்து:

"இறைவனே! நீ அந்த அநியாயக்காரனை பூமியிலிருந்து இறந்தொழியச் செய்துவிட்டாய்! அவனோடு அவனுடைய அந்த அநீதியான முன்மாதிரியையும் (இனிமேல் பிறர் அநீதி செய்யாவண்ணம்) முற்றிலும் அழித்தொழிப்பாயாக!" என்று நெஞ்சுருகப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

ஆளுநர் இப்னு ஹுபைராவுக்குத் தந்த தங்கக் கட்டளை!

மனிதன் தன் படைத்த இறைவனுக்கே அன்றி, உலகில் வேறு எவருக்குமே அஞ்சக் கூடாது என்னும் அசைக்க முடியாத ஈமானியக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார்கள் இமாம் அவர்கள்.

ஹஜ்ஜாஜின் மரணத்திற்குப் பின் இராக்கின் புதிய ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்ட இப்னு ஹுபைரா என்பவர், தமக்குக் கலீஃபா அப்துல் மலிக் இப்னு மர்வான் இட்ட ஓர் ஆணை மார்க்கத்திற்கு நியாயமாகத் தெரியவில்லை என்று கூறி, "இமாமே! நான் இப்போது என்ன செய்வது?" என்று இவர்களிடம் ஆலோசனை கலந்தார்.

அப்பொழுது இமாம் அவர்கள் அஞ்சாமல் உலகப் புகழ்பெற்ற அந்தப் பொன்மொழியைக் கட்டளையாகக் கூறினார்கள்:

"ஆளுநரே! கலீஃபா அப்துல் மலிக் விஷயத்தில் அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சுங்கள்! ஆனால், அல்லாஹ்வின் விஷயத்தில் கலீஃபா அப்துல் மலிக்குக்கு ஒருபோதும் அஞ்ச வேண்டாம்! (ஏனெனில் அல்லாஹ்வை மீறி கலீஃபாவின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியத் தேவையில்லை)."

மாமன்னர் உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸுக்கு எழுதிய உன்னதக் கடிதம்!

நீதிநெறி மிக்க உன்னத நல்லாட்சி புரிந்த உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸ் (ரஹ்) அவர்கள் கலீஃபா என்ற மாபெரும் பதவியை ஏற்றதும், இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களுக்கு உருக்கமான ஒரு மடல் எழுதினார்கள்:

"இமாமே! மாபெரும் உலக ஆட்சிப் பொறுப்பு என்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. அல்லாஹ்வின் நல்லடியார்களுக்கு நான் முற்றிலும் உள்ளத் தூய்மையுடன் பணியாற்ற வேண்டுமென்று இறைவனிடம் எனக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள். மேலும், என் செயல்கள் அத்தனையையும் அணுவத்தனையும் விடாது நேர்மையாகக் கண்காணிக்கக் கூடிய ஓர் உத்தம நல்லாரை (அதிகாரியை) என்னிடம் அனுப்பி வையுங்கள். அல்லாஹ்வின் திருப்பொருத்தத்தையும் அன்பையும் பெற விழைந்தே இத்தகைய கண்காணிப்பாளரை நியமிக்க எண்ணியுள்ளேன்."

அதற்கு இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் நயம்பட எழுதிய வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற பதில் இதோ:

"அமீருல் மூமினீன் அவர்களே! தாங்கள் கூறிய வண்ணம் தங்களின் செயல்கள் அத்தனையையும் அணுவத்தனையும் விடாது நேர்மையாகக் கண்காணிக்கக் கூடிய உன்னத நல்லார் ஒருவர், உங்களுடன் வந்து தங்கியிருக்க மாட்டார்! மேலும், தங்களிடம் சம்பளம் வாங்கிப் பணியாற்றக் கூடிய ஒரு சாதாரண அதிகாரி, தங்களை எந்நேரமும் குறை கூறவும் துணிய மாட்டார்! ஏனெனில், தாங்களோ அகிலத்தை ஆளும் மாமன்னராக உள்ளீர்கள்!

ஆதலின், மனிதர்களை நம்பாமல் எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்விடமே உதவி தேடுங்கள்! அவன் பிற மனிதர்களின் உதவியை விட்டும் தங்களைத் தேவையற்றவராக ஆக்குவான்! எவர் அல்லாஹ்வுக்கு உண்மையாக அஞ்சுகின்றாரோ, அவருக்கு இந்த உலகமே அஞ்சி நடுங்கும்! எவர் அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சாமல் நாணமற்று வாழ்கிறாரோ, அவர் மீது இந்த உலகம் சிங்கம் போல் பாய்ந்து குதறும்!

தாங்கள் மாபெரும் பொறுப்புச் சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டுள்ளீர்கள். இப்பொழுது ஏழை மக்கள் தங்களின் நீதியான உதவியைப் பெரிதும் விழைந்து நிற்பர். திக்கற்றவர்களையும், தேவையுடைய எளிய மக்களையும் தங்களைப் போன்ற

சமமான மனிதர்களாகக் கருதுங்கள்! தங்களுக்கென எதனை விரும்புகின்றீர்களோ, அதனையே அந்தப் பாமர மக்களுக்கும் விரும்புங்கள், அதன்படியே நீதியாகச் செயலாற்றுங்கள்!" என்று வழிகாட்டினார்கள்.

சுப்ஹானல்லாஹ்! அநீதிக்கு எதிராகச் சிம்மமாய் முழங்கி, மாமன்னர்களுக்கும் நேர்வழி காட்டிய இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் இந்த உன்னத வரலாறு, நம் அனைவருக்கும் இரு உலகிலும் நீதியையும், அஞ்சாத ஈமானியத் துணிவையும் தரவல்ல உன்னதப் பாடமாகும்! வல்ல ரஹ்மான் அவர்களின் நற்பேறுகளை நமக்கும் தந்தருள்வானாக! ஆமீன்.

படிக்கும் போதே நெஞ்சை உருக வைக்கும் இப்புனித வரலாற்றுப் பதிவை, தங்களின் விருப்பப்படியே கம்பீரமான பெரிய தலைப்புகளுடனும் எளிய நல்நடையுடனும் அழகாக வடிவமைத்துக் கொடுத்துள்ளேன்:

மாமன்னர் உமருக்கு எழுதிய உன்னதக் கடிதமும், மரணத்தின் மூன்று ஏக்கங்களும்!

நீதிநெறி வழுவாமல் ஆட்சி செய்த மாமன்னர் உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸ் (ரஹ்) அவர்கள், மீண்டும் ஒருமுறை இமாம் அவர்களிடம் தனக்கு மார்க்க அறிவுரை (நஸீஹத்) வழங்குமாறு கடிதம் எழுதினார்கள். அதற்கு இமாம் அவர்கள் மிக நுட்பமான, ஆன்மீகத் தூரநோக்குடன் எழுதிய பதில் இதோ:

"அமீருல் மூமினீன் அவர்களே! தங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டிய சாதாரண அறிவுரைகளை விட, மிகப்பயங்கரமான, மிக முக்கியமான மறுமைப் பிரச்சினைகள் தங்களின் முன்னால் வந்து நிற்கின்றன! அவற்றை நீங்கள் உன்னிப்பாகக் கவனிப்பது மிகமிக இன்றியமையாததாகும்.

அறிந்து கொள்ளுங்கள்! எவர் எந்நேரமும் தன் சொந்த உள்ளத்தைக் கண்காணித்துக் கொண்டே இருக்கிறாரோ, அவரே வெற்றியடைவார்! அவ்வாறு செய்யாமல் அலட்சியமாக, பொடுபோக்காக வாழ்பவர் தோல்வியே காண்பார். தன் மன இச்சையின்படிச் செயலாற்றுபவர் வழிகேட்டில் வீழ்வார்.

எவர் சோதனைகளின் போது பொறுமையுடன் செயலாற்றுகின்றாரோ, அவருக்கு ஈமானியச் செல்வம் வந்தெய்தும். எவர் இறைவனுக்கு அஞ்சி, பேணுதலாக (தக்வாவோடு) ஒழுகி வருகிறாரோ, அவர் நரக நெருப்பை விட்டும் ஈடேற்றம் பெறுவார். எவர் அமைதியை மேற்கொள்கிறாரோ, அவர் நல்ல படிப்பினைகளைப் பெற்றுக் கொள்வார். எவர் தாம் பெற்ற படிப்பினையின்படிச் செயலாற்றுகின்றாரோ, அவர் தூரநோக்குடையவராக இருப்பார். எவர் தூரநோக்குடையவராக இருக்கிறாரோ, அவரே அறிவார்ந்த பெருமகனாக விளங்குவார்!

தாங்கள் ஒருமுறை தவறிழைத்துவிட்டால், அந்தத் தவற்றினை மீண்டும் செய்யாமல் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்! மேலும், தாங்கள் செய்த அத்தவற்றினைப் பற்றி மனமுருகி வருந்துவதோடு, அதனைத் தங்களின் வாழ்நாளில் மீண்டும் செய்யாது தவிர்ந்து கொள்ளுங்கள். தங்களுக்குத் தெரியாத மார்க்க சட்டங்களைப் பிற அறிஞர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். சினம் (கோபம்) ஏற்படின் அதனை உடனே அடக்குங்கள்!"

உயிர் பிரியும் போது ஏற்படும் மூன்று கவலைகள்

இமாம் அவர்களின் உபதேசங்கள் எப்போதும் மரணத்தைப் பற்றியும் மறுமையைப் பற்றியுமே அமைந்திருக்கும். மரணத் தருவாயைப் பற்றி அவர்கள் கூறும்போது:

"ஒரு மனிதனின் உயிர், இப்புவியிலுள்ள பின்வரும் மூன்று விதமான பெரும் கவலைகளோடும் ஏக்கங்களோடுமே தவிர அவனுடைய உடலை விட்டுப் பிரியாது:

பொருளின் மீதான கவலை: தான் அரும்பாடுபட்டு, இரவும் பகலும் பாடுபட்டுச் சேர்த்த செல்வத்தை இனி தான் அனுபவிக்க இயலவில்லையே என்ற கவலை.

திட்டங்களின் மீதான துக்கம்: தான் உலக வாழ்வில் சாதிக்க எண்ணிக் கொண்டிருந்த உலகியல் காரியங்களையெல்லாம் எய்தப் பெற இயலவில்லையே என்ற துக்கம்.

மறுமைக்கான ஏக்கம்: எல்லாவற்றையும் விடக் கொடூரமானது... தான் போகவிருக்கும் நிரந்தரமான மறுமை வாழ்விற்கான நற்செயல்களைச் (தயாரிப்புகளைச்) செய்து கொள்ள இயலவில்லையே என்ற ஏக்கம்!"

அணுஅளவு பேணுதலின் மாண்பும், வறுமைக்குத் தந்த ஒரே பரிகாரமும்!

'பேணுதல்' (தக்வா / வரஃ) என்றால் என்னவென்று மக்கள் கேட்டபோது, இமாம் அவர்கள் மூன்று உன்னதக் கட்டளைகளைக் கூறினார்கள்:

கடும் சினம் (கோபம்) ஏற்பட்ட காலத்திலும், நாவிலிருந்து உண்மையைத் தவிர வேறொன்றையும் கூறாதிருத்தல்.

அல்லாஹ் எதை வெறுக்கிறானோ, அந்தப் பாவத்தை ஏறிட்டும் பாராதிருத்தல்.

அல்லாஹ் எதை உவக்கிறானோ (விரும்புகிறானோ), அதனைத் தானும் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.

"இத்தகைய பேணுதலுடன் தன் வாழ்வில் அணுவளவு நடந்து கொள்வது என்பது... ஆயிரம் ஆண்டுகள் உபரியாகத் தொழுவதை விடவும், ஆயிரம் ஆண்டுகள் உபரியாக நோன்பு நோற்பதை விடவும் அல்லாஹ்வின் முன்னிலையில் மிக மேலானதாகும்!" என்று இமாம் அவர்கள் தெளிவுபடுத்தினார்கள்.

மூன்று பேரின் வெவ்வேறு துயரங்களுக்கு ஒரே தீர்வு (இஸ்திஃபார்):

ஒருநாள் இமாம் அவர்களின் சபையில் ஒரு விசித்திரமான அற்புதம் நிகழ்ந்தது:

முதலாவதாக ஒருவர் வந்து, "இமாமே! நான் கடுமையான வறுமையில் வாடுகிறேன்" என்று முறையிட்டார். இமாம் அவர்கள், "நீர் இறைவனிடம் பாவமன்னிப்பு (இஸ்திஃபார்) கோரும்" என்றார்கள்.

இரண்டாவதாக மற்றொருவர் வந்து, "இமாமே! எனக்குத் திருமணமாகி பல வருடங்களாகியும் மகப்பேறு இல்லை, எனக்காக துஆ செய்யுங்கள்" என்றார். இமாம் அவர்கள், "நீர் இறைவனிடம் பாவமன்னிப்பு (இஸ்திஃபார்) கோரும்" என்றார்கள்.

மூன்றாவதாக வேறொருவர் வந்து, "இமாமே! என் விவசாயப் பண்ணையில் இந்த ஆண்டு மழையில்லாததால் பயிர்கள் கருகிவிட்டன, விளைச்சல் இல்லை" என்றார். இமாம் அவர்கள், "நீர் இறைவனிடம் பாவமன்னிப்பு (இஸ்திஃபார்) கோரும்" என்றார்கள்.

அப்போது அங்கிருந்த ரபீஉப்னு சுபைஹ் என்பவர் வியப்படைந்து, "இமாமே! உங்களிடம் வந்த மூவரும் வெவ்வேறு பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள்;

ஆனால் நீங்களோ அவர்கள் அனைவருக்கும் 'பாவமன்னிப்புத் தேடுங்கள்' என்று ஒரே பரிகாரத்தைக் கூறுகின்றீர்களே, இது எப்படி?" என்று வினவினார்.

அதற்கு இமாம் அவர்கள் புன்னகைத்து, அல்லாஹுத்தஆலா குர்ஆனில் நூஹ் நபியின் வாயிலாகக் கூறும் பின்வரும் அற்புத வசனங்களை (71:10,11,12) ஓதிக் காட்டினார்கள்:

"உங்களுடைய இறைவனிடம் பாவமன்னிப்பைக் கோருங்கள்; நிச்சயமாக அவன் மிக மன்னிப்பவனாக இருக்கின்றான். (அவ்வாறு செய்வீர்களாயின்) தடைப்பட்டிருக்கும் மழையை உங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாகப் பொழியச் செய்வான். மேலும், பொருள்களையும் (செல்வத்தையும்) மக்களையும் (சந்ததிகளையும்) கொடுத்து உங்களுக்கு உதவி புரிவான்; இன்னும் உங்களுக்குத் தோட்டங்களை உற்பத்தி செய்து, அவற்றில் ஆறுகளையும் ஓடச் செய்வான்!"

உள்ளச்சத் தொழுகையின் சிறப்பும், குடும்ப உறவுகளின் நெறிமுறைகளும்!

தொழுகையைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும்போது, ஒருவன் தன் தொழுகையை உள்ளச்சத்துடனும் (குஷூஃ), மனம் ஒன்றியுமே தொழ வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்கள். அவ்வாறு மனம் ஒன்றாமல், ஏனோதானோ என்று தொழப்படும் தொழுகை மனிதனுக்குத் தீமையையே நல்குமே தவிர, நன்மையை நல்காது என்றார்கள்.

உள்ளச்சத்துடனும் மனம் ஒன்றியுமே தொழப்படும் தொழுகையினால் ஒரு முஃமினுக்கு மூன்று விதமான சிறப்புகள் ஏற்படுகின்றன:

முதல் வானத்திலிருந்து அவனுடைய உச்சித் தலை வரை அல்லாஹ்வின் நன்மைகளும் பேருளும் மழையாகச் சொரியப்படும்.

அவனுடைய இரண்டு பாதங்கள் தொட்டு முதல் வானம் வரை அவனைச் சுற்றிலும், அவனைக் கௌரவிப்பதற்காக வானவர்கள் (மலக்குகள்) அணிவகுத்து நின்று கொண்டிருப்பர்.

அப்பொழுது ஒரு வானவர் சத்தமிட்டு, "இந்த அடியான் தன் மீது இறைவன் சொரியும் பேருளையும் சிறப்பையும் மட்டும் அகக்கண்ணால் அறிய வருவானாயின்... இவன் தன் தொழுகையை ஒருபோதும் விடவும் மாட்டான்; தொழுகையை முடித்து 'ஸலாம்' கொடுக்கவும் மாட்டான்!" என்று கூறுவார்.

பெற்றோர் மற்றும் உடன் பிறந்தார் உறவு:

தந்தை மற்றும் மகன் உறவைப் பற்றி இமாம் அவர்கள் கூறும்போது:

"ஒரு தந்தை வழிதவறி தீய வழியில் செல்லும்போது, ஒரு மகனாக அவருக்கு மென்மையாக அறிவுரை நல்குங்கள். அவர் உங்களின் அறிவுரையைக் கேட்டுச் சினமுற்று (கோபமுற்று) அடித்தாலோ அல்லது திட்டினாலோ, நீங்கள் உங்களின் அறிவுரையை அத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டு அவருக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள்" என்றார்கள்.

பெற்றோருக்கு ஆற்ற வேண்டிய உன்னதக் கடமையைப் பற்றிக் கூறும்போது ஒரு வியத்தகு கருத்தைக் கூறினார்கள்:

"தன் பெற்றோர் உயிரோடிருக்கும் காலம் வரை ஒரு மகன் திருமணம் முடிக்காமல் (அவர்களின் பணிவிடைகளிலேயே) இருப்பது அவனுக்குப் பேறிவாகும்." ஏன் என்று

மக்கள் வினவியபோது, "ஏனெனில், தனக்கு வரும் மருமகளின் காரணமாக, வயதான பெற்றோர்கள் தன் மகன் மீது அதிருப்தியுறக் கூடும்; அதனால் மகனுக்கு இறைவனின் கோபம் வந்துவிடக் கூடாது என்பதால்தான்" என்று விடை பகர்ந்தார்கள்.

உடன் பிறந்த சகோதரர்களுக்குச் செலவு செய்வதைப் பற்றி இமாம் அவர்கள் கூறும்போது:

"ஒரு மனிதன் தன் சொந்தப் பெற்றோர்களின் உணவு, உடை ஆகியவற்றிற்காகச் செலவு செய்வதைக் குறித்துக் கூட நாளை மறுமையில் இறைவனால் கேள்வி கணக்குக் கேட்கப்படலாம்! ஆனால், தன் உடன் பிறந்த சகோதர, சகோதரிகளின் உணவு மற்றும் உடைக்காக அவன் செய்யும் தர்மங்களைப் பற்றி இறைவனால் கேள்வி கணக்குக் கேட்கப்பட மாட்டாது; ஏனெனில், அவ்வாறு கணக்குக் கேட்பதற்கு இறைவன் பேரன்பினால் நாணமுறுகிறான்!" என்றார்கள்.

உண்மையான நட்பின் இலக்கணமும், போலி முஸ்லிம்களின் அவலமும்!

நட்பின் உன்னதத்தைப் பற்றி இமாம் அவர்கள் விவரித்த கருத்துக்கள் நெஞ்சைத் தொடுபவை:

"நம்முடைய உண்மையான மார்க்க நண்பர்கள், ஒரு வகையில் பார்த்தால் நம்முடைய சொந்த மனைவி, மக்களை விட மேலானவர்களாக உள்ளனர்! ஏனெனில், நம் மனைவி-மக்கள் எந்நேரமும் உலக வாழ்வைப் பற்றியும், தேவைகளைப் பற்றியுமே நமக்கு நினைவுறுத்துகின்றார்கள்; ஆனால், நம் நல்ல நண்பர்களோ நமக்கு தீன் மார்க்கத்தைப் பற்றியும், அல்லாஹ்வைப் பற்றியும், நிரந்தரமான மறுமை வாழ்வைப் பற்றியும் நினைவுறுத்துகின்றார்கள்!"

மேலும், "உன் அன்னை பெற்றெடுத்தால்தான் உனக்குச் சகோதரன் என்று எண்ணாதே! உன் தாய் பெற்றெடுக்காத எத்தனையோ உத்தமச் சகோதரர்கள் உனக்கு மார்க்கத்தில் இருக்கிறார்கள்!" என்றார்கள்.

நட்பின் ஆழத்திற்கு அவர்கள் ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்தைக் கூறினார்கள்:

"முற்காலத்தில் உண்மையான நண்பர்களில் ஒருவர், தன் விலையுயர்ந்த சட்டையை இரண்டாகக் கிழித்து, ஒரு பாதியைத் தமக்கு வைத்துக் கொண்டு, மறுபாதியைத் தன் நண்பருக்கு உடுத்துவதற்குக் கொடுத்தார்!"

தீயோர்களின் நட்பைப் பற்றிக் கூறும்போது, "தீயவர்களுடன் நட்புக் கொள்வது, காலப்போக்கில் உன்னை நல்லவர்களையும் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்க வைத்துவிடும்" என்று எச்சரித்தார்கள்.

முகம்மது இப்னு வாஸிஃ (ரஹ்) மற்றும் மாலிக் இப்னு தீனார் (ரஹ்) அவர்களின் சம்பவம்:

ஒருமுறை இமாம் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பர்களான முகம்மது இப்னு வாஸிஃ (ரஹ்) அவர்களும், மாலிக் இப்னு தீனார் (ரஹ்) அவர்களும் இமாமின் இல்லத்திற்கு வந்தனர். அப்போது இல்லத்தில் இமாம் ஹஸன் பஸரீ அவர்கள் இல்லை.

அங்கிருந்த ஒரு நாற்காலியின் கீழ் கூடையில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த உணவை எடுத்து, முகம்மது இப்னு வாஸிஃ (ரஹ்) அவர்கள் உரிமையோடு சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். அதைக் கண்டு திடுக்கிட்ட மாலிக் இப்னு தீனார் (ரஹ்) அவர்கள், "நண்பரே! வீட்டின் உரிமையாளர் இல்லாதபோது அனுமதியின்றிச் சாப்பிடாதீர்கள்"

என்று தடுத்தார்கள். எனினும் முகம்மது இப்னு வாஸிஃ அவர்கள் கேட்காமல் சாப்பிட்டார்கள்.

அப்பொழுது உள்ளே நுழைந்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், தன் நண்பர் முகம்மது தன் அனுமதியின்றித் தன் உணவை ஆசையோடு உண்பதைக் கண்டதும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்! அவர்களைக் கட்டிப்பிடித்துப் பாராட்டவும் செய்தார்கள். காரணம், "நண்பர்களுக்குள் 'நீ, நான், உன்னுடையது, என்னுடையது' என்ற பேதங்கள் அற்றுப்போவதே உண்மையான, தூய்மையான நட்பின் அடையாளம்" என்பது இமாம் அவர்களின் கருத்தாக இருந்தது.

இஸ்லாம் மற்றும் முஃமின் குறித்த கேள்வி:

ஒருநாள் சிலர் இமாமிடம் வந்து, "இமாமே! இஸ்லாம் என்றால் என்ன? முஸ்லிம்கள் என்றால் யார்?" என்று வினவினர்.

அதற்கு இமாம் அவர்கள் மிகுந்த வருத்தத்துடனும் வேதனையுடனும் பதிலளித்தார்கள்:

"இஸ்லாம் என்பது இப்போது வெறும் புத்தகங்களுக்குள் (நூல்களில்) மட்டும்தான் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது! உண்மையான முஸ்லிம்களோ இப்போது புதைகுழிக்குள் (கப்றுக்குள்) தான் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!" (அதாவது மக்கள் இஸ்லாத்தின் பெயரால் வாழ்கிறார்களே தவிர, அதன் வழியில் நடப்பதில்லை என்று சாடினார்கள்).

மற்றொரு நாள் சிலர் வந்து, "தாங்கள் ஒரு முஃமினா (உண்மையான இறை நம்பிக்கையாளரா)?" என்று கேட்டபோது, இமாம் அவர்கள் பேணுதலோடு, "இன்ஷா அல்லாஹ் (அல்லாஹ் நாடினால் நான் முஃமின்)" என்றார்கள்.

அப்பொழுது அவர், "தாங்கள் இவ்வளவு பெரிய இமாமாக இருந்தும், உறுதியாகச் சொல்லாமல் 'இன்ஷா அல்லாஹ்' என்று கூறுவது பொருத்தமற்ற பதிலாக உள்ளதே!" என்றார். அதற்கு இமாம் அவர்கள் நடுநடுங்கிப் பதிலளித்தார்கள்:

"நான் பெருமையோடு என்னை ஒரு முஃமின் என்று வாயால் சொல்லிக் கொள்வேன்... ஆனால், என் உள்ளத்திலுள்ள குறைகளை அறிந்த என் இறைவன், 'நீ பொய்யுரைக்கிறாய்' என்று மறுமையில் கூறி என் முகத்தில் தூற்றிவிடுவானோ என்று அஞ்சி நடுங்குகிறேன்!"

வெள்ளி இரவில் ஜின்களின் சபையும், பாலைவனக் கிணற்றின் அற்புதமும்!

இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் இறைவனால் பல காரண மகிமைகளும் (கராமத்துகளும்) அருளப்பட்ட உன்னதப் பெருமகனார் ஆவார்.

ஒரு வெள்ளி இரவில், அப்துல்லாஹ் என்பவர் தொழுவதற்காகப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றபொழுது, அதன் கதவுகள் உள்பக்கமாகத் தாளிடப்பட்டிருந்தன. ஆர்வம் தாங்காமல் சாவித் துளையின் மூலம் அவர் உள்ளே உற்று நோக்கினார். அங்கே இமாம் அவர்கள் மட்டும் தனியாக அமர்ந்து மார்க்க உபதேசம் செய்து 'துஆ' கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒரு பெரும் கூட்டம் 'ஆமீன்... ஆமீன்...' என்று உரத்த குரலில் கூறிக் கொண்டிருக்கக் கண்டார்!

அதிர்ச்சியுடனும் வியப்புடனும் இல்லம் திரும்பிய அவர், வைகறைத் (ஃபஜ்ர்) தொழுகைக்குப் பள்ளிக்கு வந்து தொழுது முடித்ததும், தனியாக வீற்றிருந்த இமாமிடம் இரவில் தான் கண்ட அந்த அதிசயத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். அதற்கு இமாம் அவர்கள்:

"அப்துல்லாஹ்! ஒவ்வொரு வெள்ளி இரவும் ஜின்கள் என்னிடம் தீன் மார்க்கத்தைப் பற்றிய அறிவுரை கேட்க வருகின்றன. அவற்றிற்கு நான் மார்க்க உபதேசம் வழங்கி துஆ செய்கிறேன். நீர் இதனை நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை எவரிடமும் எடுத்துரைக்காதீர்!" என்று சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

பாலைவனக் கிணறும் தவக்குல் (இறைநம்பிக்கை) பாடமும்:

மற்றொரு முறை இமாம் அவர்கள் சில தோழர்களுடன் சேர்ந்து புனித மக்கா நகருக்கு ஹஜ் செய்வதற்காகப் புறப்பட்டார்கள். கொளுத்தும் வெயிலில், பாலைவனத்தின் நடுவே அவர்கள் நடந்து செல்லும்போது, அவர்கள் அனைவருக்கும் நா வறண்டு கடுமையான தாகம் ஏற்பட்டது.

தண்ணீர் கிடைக்குமா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபோது, தொலைவில் ஒரு கிணறு தென்பட்டது. ஆவலோடு ஓடிச் சென்று பார்த்த அவர்களுக்கு மாபெரும் ஏமாற்றம் காத்திருந்தது. கிணற்றில் தண்ணீர் நிரம்ப இருந்தது... ஆனால், அத்தண்ணீரை மேலே அள்ளிக் குடிப்பதற்கு அங்குக் கயிறோ, வாளியோ எதுவுமே இல்லை!

தோழர்கள் தாகத்தால் தத்தளித்த பொழுது, இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் அமைதியாக, "மக்களே! நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். நான் அங்கே தொழச் செல்கிறேன். என் இறைவன் அருள்பாலிப்பான்; தண்ணீர் கிணற்றிலிருந்து மேலே பொங்கி வரும், அள்ளிப் பருகித் தாகம் தீருங்கள்" என்று கூறிவிட்டுத் தொழுகையில் நின்றார்கள்.

உண்மையிலேயே ஒரு பேரதிசயம் நிகழ்ந்தது! இமாம் அவர்கள் தொழுகையைத் தொடங்கிய அடுத்த கணம், கிணற்றின் அடிமட்டத்திலிருந்த தண்ணீர் மெதுவாக மேலே பொங்கி வழிந்து, கிணற்றின் விளிம்பைத் தொட்டது! தோழர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் திளைத்து, கைகளால் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளிப் பருகித் தாகம் தீர்த்துக் கொண்டனர்.

அப்பொழுது அவர்களில் ஒருவர், அவசர அவசரமாக ஓடோடிச் சென்று, தான் மறைத்து வைத்திருந்த தன்னுடைய தோல் தண்ணீர்ப் பையை எடுத்து வந்து, அதில் தண்ணீரை நிரப்பிக் கொள்ள முயன்றார். அவ்வளவுதான்! பொங்கி வழிந்த தண்ணீர், படமெடுத்து ஆடிய நாகம் தன் அசுரப் படத்தை சட்டென்று சுருக்கிக் கொள்வது போல, கிணற்றின் அடிமட்டத்திற்குப் பாய்ந்து போய் ஒளிந்து கொண்டது!

இமாம் அவர்கள் தொழுது முடித்துவிட்டு மீண்டதும், தோழர்கள் நடந்த விந்தையைக் கூறினார்கள். அப்பொழுது இமாம் அவர்கள், அந்தத் தோழரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, ஈமானின் உன்னதத் தத்துவத்தை (தவக்குல்) போதித்தார்கள்:

"என் அருமைத் தோழர்களே! நீங்கள் கயிறோ வாளியோ இல்லாதபோது, மறுமலர்ச்சியோடு எல்லாம் வல்ல இறைவனை மட்டுமே முழுக்க முழுக்க நம்பி, அவன் மீது உங்களின் முழு ஆதரவை (தவக்குலை) வைத்திருந்தீர்கள்... அப்போது தண்ணீர் தானே பொங்கித் துளும்பி உங்களிடம் தேடி வந்தது!

ஆனால், உங்களில் ஒருவர் எப்போது இறைவனின் மீதிருந்த நம்பிக்கையை விடுத்து, தன் கையில் இருந்த சாதாரண 'தண்ணீர்ப் பையின்' மீது தன் ஆதரவை (நம்பிக்கையை) வைத்தாரோ... அப்போது அந்தத் தண்ணீர் தன் பெருமையை இழந்து, கிணற்றின் அடிமட்டத்திற்கு ஓடிவிட்டது!" என்று உலகிற்கு உன்னதப் பாடம் புகட்டினார்கள்.

சுப்ஹானல்லாஹ்! கல்வியின் சிகரமாய், அநீதிக்கு எதிரான சிம்மமாய், அண்ணல் நபியின் எளிமையின் பிரதியாய், அற்புதங்கள் நிறைந்த இறைநேசராய் வாழ்ந்து மறைந்த தாபியீன்களின் தலைவரான இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் தூய்மையான இந்த வாழ்க்கை வரலாறு, படிக்கும் நம் ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும் மறுமை அச்சத்தையும், தூய ஈமானியப் பேணுதலையும், வற்றாத இறைநம்பிக்கையையும் விதைக்கும் உன்னத வழிகாட்டியாகும்!

வல்ல ரஹ்மான் அவர்களின் நற்பேறுகளையும், அஞ்சாத ஈமானியத் துணிவையும், தூய்மையான தவக்குல் வாழ்வையும் நமக்கும் தந்தருள்வானாக! ஆமீன், யா ரப்பல் ஆலமீன்!

தீவணங்கி ஷம்ஊனின் மரணமும், அனல் மடிந்த அற்புதமும்!

ஒருநாள் இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் தங்களின் இல்லத்தில் வீற்றிருந்தபொழுது, நபர் ஒருவர் ஓடோடி வந்து, "இமாமே! உங்களின் அண்டை வீட்டுக்காரரான 'ஷம்ஊன்' என்ற தீ வணங்குபவர் (மஜூஸி) மரணக் கொடும்பிடியில் சிக்கித் தத்தளிக்கிறார். அவரைச் சென்று பார்த்து வாருங்கள்" என்று கூறிச் சென்றார்.

அண்டை வீட்டுக்காரரின் உரிமையை மதித்து, இமாம் அவர்கள் உடனே ஷம்ஊனின் இல்லத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர் இறப்புப் படுக்கையில் மரண வேதனையில் கிடப்பதையும், அவனது அருகே அவன் வாழ்நாளெல்லாம் வணங்கிய தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருப்பதையும் கண்டார்கள். இமாம் அவர்கள் அவனருகே சென்று மென்மையாகக் கூறினார்கள்:

"ஷம்ஊனே! உமது வாழ்வின் இறுதித் தருணம் இது. இப்போதாவது அந்தப் பொய்த் தீயை வணங்குவதைக் கைவிட்டு, உண்மையான தூய இஸ்லாத்தைத் தழுவி, அல்லாஹ்வின் பேரருளைப் பெற்றுக் கொள்வீராக!"

அதைக் கேட்ட ஷம்ஊன், இமாமிடம் தன் உள்ளக் குமுறலைக் கொட்டினான்:

"இமாமே! தாங்கள் கூறுவது முற்றிலும் சரிதான். ஆனால், தங்களின் மார்க்க இனத்தாரான முஸ்லிம்கள் சொல்வது ஒன்று, செய்வது வேறாகவல்லவோ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?

உலகை இழிப்பார்கள், ஆனால் உலகையே துரத்துவார்கள்: அவர்கள் தங்களின் நாவால் இவ்வுலக வாழ்வை அற்பமானது, இழிவானது என்று உரைக்கின்றார்கள்; ஆனால், நடைமுறையில் இதே உலக இன்பங்களைத்தான் அல்லும் பகலும் பேயாய்த் துரத்திச் செல்கின்றார்கள்!

மரணத்தைப் பேசுவார்கள், ஆனால் தயாரிப்பு இல்லை: இறப்பு என்பது தவிர்க்க முடியாத சத்தியம் என்று மேடைகளில் கூறுகின்றார்கள்; ஆனால், அதற்கான யாதொரு அமல் தயாரிப்பையும் அவர்கள் செய்வதில்லை!

இறைக்காட்சியை விழைவார்கள், ஆனால் பாவங்கள் செய்வார்கள்: நாளை மறுமையில் இறைவனின் திருக்காட்சியைக் (தீதாரைக்) காண இயலும் என்று

ஆசைப்படுகின்றார்கள்; ஆனால் அவனின் திருவுளப் பொருத்தத்திற்கு முற்றிலும் மாற்றமான தீய செயல்களையே செய்கின்றார்கள்!" என்று குற்றம் சாட்டினான்.

அதற்கு இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், மிக நயமாகப் பதிலளித்தார்கள்:

"ஷம்ஊனே! நல்லது, சில முஸ்லிம்கள் பலவீனத்தினால் அவ்வாறு தவறு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால், நீர் கடந்த எழுபதாண்டுகளாக என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்? முஸ்லிம்களாவது உருவமற்ற, எவராலும் படைக்கப்படாத ஓரிறையை (அல்லாஹ்வை) வணங்குகிறார்கள். நீரோ மனிதனால் மூட்டப்படும் வெறும் நெருப்பையல்லவோ வணங்கிக் கொண்டிருந்தீர்!

உமது இறுதி மூச்சின் போது அந்த நெருப்பு உமக்கு ஏதாவது நன்மை செய்யுமா? என்றால், ஒருபோதும் இல்லை! இப்போது நீர் உமது கையை அதில் நுழைத்தால், அது எழுபதாண்டுகளாகத் தன்னை வணங்கிய அடியான் என்றும் பாராமல் உமது கையை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடும். ஆனால், என் ரப்பைக் கொண்டு ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், அந்த நெருப்பால் எனக்கு எவ்விதத் தீங்கும் செய்ய இயலாது!"

இப்படிக் கூறிவிட்டு, இமாம் அவர்கள் அருகே கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த அந்த அனல் பறக்கும் நெருப்பில், தம்முடைய தூய்மையான கரத்தை நுழைத்துச் சற்று நேரம் அப்படியே வைத்திருந்துவிட்டு வெளியே எடுத்தார்கள்!

என்னே ஆச்சரியம்! அந்த நெருப்பு தன் எரிக்கும் ஆற்றலை முற்றிலும் இழந்து, நாணிக் கோணி ஆடியது. இமாம் அவர்களின் கையோ, அத்தீயால் யாதொரு காயமும் இன்றி, எப்பொழுதும் போலப் பிரகாசமாக இலங்கிக் கொண்டிருந்தது!

உறுதிப் பத்திரமும், கஃபனுக்குள் மறைந்த சான்றிதழும்!

கண்முன்னே நடந்த இந்த மாபெரும் கராமத்தைக் (அற்புதத்தைக்) கண்டு ஷம்ஊன் வியப்பின் உச்சிக்கே சென்றான். அவனது உள்ளத்தில் ஈமானிய ஒளி பிறந்தது. அவன் உருகிக் கூறினான்:

"இமாமே! தங்களின் இஸ்லாமிய மார்க்கமே உலகப் பேரொளி மிக்க மேலான மார்க்கம் என்றும், தங்களின் நாயனே உண்மையான இறைவன் என்றும் நான் முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டேன்.

எனினும், நான் கடந்த எழுபது வருடங்களாகச் செய்து வந்த தீய காரியங்களுக்காகவும், இணைவைப்பிற்காகவும் தங்களின் இறைவன் மறுமையில் என்னைக் கடுமையான நரகில் தண்டிப்பானோ என்று என் உள்ளம் அஞ்சி நடுங்குகிறது! 'அல்லாஹ் உம்மை மன்னிக்கமாட்டான், தண்டிக்க மாட்டான்' என்று தாங்கள் எனக்கு ஒரு 'உறுதிப் பத்திரம்' (பாவமன்னிப்புச் சான்றிதழ்) எழுதித் தந்து, அதில் இந்த பஸரா நகரத்து முஸ்லிம் பெரிய மனிதர்களெல்லாம் சாட்சிக் கையெழுத்திட்டுத் தந்தால்... நான் இக்கணமே இஸ்லாத்தில் இணைகின்றேன்!" என்றான்.

மரணத் தருவாயில் இருக்கும் ஓர் ஆன்மாவை நரகிலிருந்து காக்க எண்ணிய இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், அவன் கேட்டவாறே ஒரு பாவமன்னிப்புப் பத்திரத்தை எழுதிக் கொடுத்து, நகரின் முக்கியப் பிரமுகர்களின் கையெழுத்தையும் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். உடனே ஷம்ஊன் மகிழ்ச்சியோடு கலிமா ஓதி, தன் எழுபதாண்டுப் பாவக் கறைகளைத் துடைத்துத் தூய இஸ்லாத்தில் இணைந்தான்.

அதன்பின் அவனது இறுதி மூச்சு அண்மியது. அவன் தன் உறவினர்களிடம், "நான் இஸ்லாத்தைத் தழுவியதற்கான ஒரே சொர்க்கச் சான்றிதழான இந்த அமானிதப் பத்திரத்தை, என் கைகளிலேயே வைத்து என்னோடு கஃபன் செய்து நல்லடக்கம் செய்துவிடுங்கள்" என்று இறுதி வேண்டுகோள் விடுத்து, தன் கண்களை இறுக மூடி, ஈமானோடு மரணமடைந்தான்.

அவனது இறுதி வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப்பட்டது; அந்தப் பத்திரம் அவனது ஜனாஸாவோடு கஃபன் துணிக்குள் வைக்கப்பட்டு, பஸராவின் ஏராளமான முஸ்லிம்கள் கலந்துகொள்ள ஜனாஸா நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இமாமவர்களின் கவலையும், மணிமுடி தரித்த மன்னனின் கனவும்!

ஆனால், ஜனாஸாவை முடித்துவிட்டு இல்லம் திரும்பிய இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களுக்கு அன்றைய இரவு முழுவதும் சரியாகத் தூக்கமே வரவில்லை! படுக்கையிலே கிடந்து நெஞ்சு பொறுக்காமல் அழுதுகொண்டு, அங்குமிங்கும் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளூரப் பயந்து புலம்பினார்கள்:

"யா அல்லாஹ்! நானே உன்னுடைய பெரும் பாவியாகவும், எளிய அடியானாகவும் இருக்கும் பொழுது... மற்றொரு மனிதனுக்குப் பாவமன்னிப்புப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டேனே! இவ்வாறு செய்ய எனக்கு என்ன தகுதி, என்ன உரிமை உள்ளது? இது உன்னுடைய மாபெரும் இறை அதிகாரத்தில் (ரப்புல் ஆலமீனின் தனி உரிமையில்) அடியான் நான் தலையிட்டது போல் ஆகாதா?" என்று எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்துத் தவித்தார்கள்.

அப்பொழுது, நள்ளிரவில் திடீரென ஒரு சிறு உறக்கம் இமாம் அவர்களை ஆட்கொண்டது. அவர்களின் ஆன்மீகக் கனவில், அன்று மரணமடைந்த அண்டை வீட்டுக்காரர் ஷம்ஊன் தோன்றினார்! அவர் தலையில் நல்முத்துக்களால் ஆன மணிமுடி தரித்த ஒரு பெரும் சொர்க்க மன்னரைப் போலப் பேரொளியோடு காட்சி தந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் இமாம் அவர்கள் திடுக்கிட்டுப் பதறி, "ஷம்ஊனே! அங்கே உமது நிலைமை யாதாயிற்று?" என்று வினவினார்கள்.

அதற்கு ஷம்ஊன் புன்னகைத்து:

"இமாமே! அதைப் பற்றி நான் வாயால் கேட்கவும் வேண்டுமா? என் ரப்பு எனக்குத் தந்துள்ள இந்த உன்னதப் பேரொளி நிலையைத்தான் தாங்கள் இப்போது நேரில் காண்கின்றீர்களே! பேரருளாளனாகிய அல்லாஹ் என் பாவங்கள் அனைத்தையும் மன்னித்து, என்னை முழுமையாகத் தன் சொர்க்கவாசியாக ஆக்கிக் கொண்டான். எனவே, தாங்கள் உலகத்தில் எழுதித் தந்த அந்தப் பாவமன்னிப்புப் பத்திரம் இனி எனக்குத் தேவைப்படவில்லை! அதனை எனக்கு எழுதித் தந்தது பற்றித் தாங்கள் கொண்ட கவலையையும், பயத்தையும் இனி முற்றிலும் விட்டொழியுங்கள்!" என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார்.

திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், தங்களின் கவலை நீங்கி, கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்க சஜ்தாவில் விழுந்து இறைவனைப் புகழ்ந்தேத்தினார்கள்:

"என் இறைவா! என் எம்பெருமானே! கடந்த எழுபதாண்டுகளாகத் தீயை வணங்கிய ஒரு காஃபிரே மரணத் தருவாயில் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டபோது, அவனது

பாவங்களைப் பொறுத்து அவனை உன்னத சொர்க்கவாசியாக ஆக்கிக் கொண்டாயே... அப்படியிருக்க, பிறந்தது முதல் எழுபதாண்டுகளாக உன்னை மட்டுமே வணங்கி, உனக்கே தலைவணங்கி வாழும் எங்களைப் போன்ற எளிய முஸ்லிம்களை நீ கைவிடவா போகின்றாய்?" என்று உருகிப் பிராத்தித்தார்கள்.

இறையச்சத்தின் இலக்கணமும், அண்டை வீட்டுப் பெண்ணின் கதையும்!

இமாம் அவர்கள் இறைவனின் மன்னிப்பை முழுமையாக நம்பிய போதிலும், "அல்லாஹ் எப்படியும் என்னை மன்னித்துவிடுவான்" என்று அகந்தையோடும் அலட்சியத்தோடும் தொடர்ந்து பாவங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவனை இறைவன் ஒருபோதும் மன்னிக்க மாட்டான் என்ற உன்னதக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் ஒருவர் இவர்களிடம் வந்து அத்தகைய அலட்சியப் பாவிகளைப் பற்றிக் கேட்ட பொழுது, இமாம் அவர்கள் குர்ஆனின் உன்னத வசனத்தை (39:9) ஓதிக் காட்டினார்கள்:

"இரவு நேரங்களில் சாஷ்டாங்கம் செய்தவராகவும், நின்றவராகவும் வணங்கி, மறுமையை அஞ்சி, தன் இறைவனின் பேரருளை நம்பியிருக்கும் ஒரு தூய அடியான்... இறைவனுக்கு மாறு செய்து கீழ்ப்படியாத ஒரு பாவிக்குச் சமமாக முடியுமா?"

முகத்தின் தெய்வீகக் களையும், அந்த மகிழ்ச்சிக் கண்ணீரும்:

இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள் பிறவியிலேயே மிகுந்த பேரழகு மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள். எனினும், அவர்களின் வாலிபக் காலத்தில் ஒருமுறை குதிரை மீதிருந்து கீழே விழுந்ததன் காரணமாக, அவர்களின் மூக்குமுனை உடைபட்டு, அவர்களின் உலகியல் அழகு சற்று மாசுற்றது. இருந்தபோதிலும், அவர்களின் நீங்கா இரவு வணக்கத்தின் (தஹஜ்ஜுத்) காரணமாக, அவர்களின் முகத்தில் எப்போதும் ஒரு தெய்வீகப் பேரொளி (நூர்) வீசிக்கொண்டே இருந்தது.

அளவற்ற இறையச்சத்தின் காரணமாக எப்போதும் கவலையும், துக்கமும் தோய்ந்த முகத்துடன் காணப்படும் இமாம் அவர்களை நோக்கி மக்கள் ஒருமுறை வினவினர்: "இமாமே! தாங்கள் தங்களின் வாழ்வில் எப்பொழுதாவது உள்ளம் குளிர்ந்து மகிழ்ச்சியுற்றதுண்டா?"

அதற்கு இமாம் அவர்கள் தன் வாழ்வின் ஒரு நெகிழ்ச்சியான சம்பவத்தைக் கூறினார்கள்:

"ஆம், நான் என் வாழ்வில் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுற்றுள்ளேன்! ஒருநாள் என் அண்டை வீட்டுப் பெண்ணொருத்தி தன் கணவனுடன் ஊடல் கொண்டு வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் கணவனை நோக்கி, 'என் அன்பே! நீ எனக்குச் செய்த எத்தனையோ துரோகங்களையும், கஷ்டங்களையும் நான் உனக்காகப் பொறுத்துக் கொண்டேன். உன்னிடமிருந்து உனது தூய்மையான அன்பைத் தவிர நான் வேறொன்றையும் விரும்பவில்லை. ஆனால், நீ இன்று எனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு வேறொரு அந்நியப் பெண்ணை உற்று நோக்கியதை என் உள்ளத்தால் தாங்க இயலவில்லை! அதனை நான் ஒருபோதும் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டேன்!' என்று ஆவேசமாகக் கூறினாள்.

அவளது இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், 'ஒரு சாதாரண மனிதப் பெண்ணே தன் கணவன் வேறொருத்தியை நோக்குவதை (இணை வைப்பதை) சகித்துக் கொள்ள

மாட்டாள் என்றால், அகிலத்தைப் படைத்த அல்லாஹ் தன் அடியான் தனக்கு இணை வைப்பதை (ஷிர்க் செய்வதை) எப்படிச் சகிப்பான்?' என்ற ஆன்மீக உண்மை விளங்கி, நான் அளவற்ற மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் உகுத்தேன்.

இதற்கு ஆதாரமாக அல்லாஹ்வின் திருமறையில் ஏதேனும் உள்ளதா என்று உடனே குர்ஆனின் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அங்கே, 'திட்டமாக, அல்லாஹ் தனக்கு இணைவைக்கப்படுவதை ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டான்; அதைத் தவிர உள்ள ஏனைய பாவங்கள் அனைத்தையும் தான் நாடியவர்களுக்குப் பொறுத்தருள்வான்' (அல்குர்ஆன் 4:48) என்ற உன்னதத் திருவசனத்தைக் கண்ட பொழுது, என் உள்ளத்தின் மகிழ்ச்சி பன்மடங்கு அதிகமானது!" என்று விவரித்தார்கள்.

தீன் மார்க்கப் போர்களும், திருக்குர்ஆன் விளக்கவுரையும்!

இமாம் அவர்கள் வெறும் மேடைப் பேச்சோடு மட்டும் தன் மார்க்கப் பணியை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அறிவைத் தேடும் உன்னதப் பணியைத் தவிர்த்து, ஏனைய நேரங்களிலெல்லாம் தீன் மார்க்கத்தைப் பாதுகாக்கும் அறப்போர்களில் (ஜிஹாதில்) நேரடியாகத் தன் உடலால் ஈடுபட்டார்கள்.

இஸ்லாத்தின் எல்லையை விரிவுபடுத்தவும், இறைவனுக்காகவும் பல்வேறு வரலாற்றுப் போர்களில் கலந்துகொண்டு வாளேந்திப் போரிட்டுள்ளார்கள். குறிப்பாக, இஸ்லாமியப் படைகள் காபூல் (ஆப்கானிஸ்தான்) நகரத்தை முதன்முதலாக வெற்றி கொண்ட வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற போரிலும் இமாம் அவர்கள் முன்னணியில் நின்று கலந்துகொண்ட வீரப் பெருமகனார் ஆவார்கள்.

திருக்குர்ஆனின் மீது அளவற்ற காதல் கொண்டிருந்த அவர்கள்: "திருக்குர்ஆனைத் தவிர்த்து வேறொரு பெரும் செல்வமும் நமக்கு இல்லை; திருக்குர்ஆனைத் தவிர்த்து வேறொரு தேவையும் இவ்வுலகில் நமக்குக் கிடையாது!" என்று முழங்கினார்கள்.

அவர்கள் திருக்குர்ஆனுக்கு ஒப்பற்ற ஒரு விளக்கவுரையையும் (தஃப்சீர்) எழுதியுள்ளனர். அதில், 'சூரா அல்-முஸம்மில்' என்ற அத்தியாயத்திற்கு அவர்கள் எழுதிய விளக்கவுரையில் ஒரு பொன்னான ஆன்மீகப் பரிகாரத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்:

"இவ்வுலகில் தீயவர்கள், பகைவர்கள் மற்றும் அநியாயக்கார ஆட்சியாளர்களின் கொடும்பீடியில் சிக்கி அவதியுறும் ஏழை மக்கள், 'சூரா முஸம்மிலை' அதிகமதிகம் ஓதி வருவார்களாயின்... பேரருளாளனாகிய அல்லாஹ் அவர்களை அக்கொடியோர்களின் அநீதியான பிடியிலிருந்தும், சதியிலிருந்தும் மிக அழகாக விடுவித்துத் தற்காத்துக் காத்தருள் புரிவான்!"

ஒரு யுகத்தின் முடிவும், பஸரா நகரின் வரலாற்றுப் புதுமையும்!

இறுதியாக, மாபெரும் கல்விச் சிகரமும் இறைநேசருமான இமாம் அவர்கள் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரியும் உன்னத நேரமும் வந்து சேர்ந்தது. கி.பி. 728-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 10-ஆம் நாள் (ஹிஜ்ரி 110, ரஜப் மாதம் முதல் தேதி, வெள்ளிக்கிழமை) அவர்கள் தன் மரணப் படுக்கையில் கிடந்தார்கள்.

மரணத்தின் இறுதி நிமிடங்களில் அவர்கள் தற்காலிகமாகப் பிரக்ஞையற்ற (மயக்க) நிலைக்குச் சென்றார்கள். சற்று நேரத்திற்குப் பின் அவர்களுக்கு மீண்டும் உணர்வு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அவர்கள், தன் அகக்கண்ணால் சொர்க்கத்தின் நறுமணத்தை

நுகர்ந்தவர்களாக, குர்ஆனின் பின்வரும் வசனத்தை (26:57,58) மெதுவாக முணுமுணுத்தார்கள்:

"ஆனால் (அதற்கு மாறாக) நாம் அவர்களைத் (அவர்களின்) தோட்டங்களிலிருந்தும், நீர்ச்சுனைகளிலிருந்தும் அப்புறப்படுத்தி (இங்கு கொண்டு வந்து) விட்டோம்..."

அந்த உன்னத வசனத்தை முணுமுணுத்த அடுத்த கணமே, தாபியீன்களின் தலைவரான இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் தூய உயிர், அவர்களின் திருவுடலை விட்டுப் பிரிந்து, ரப்புல் ஆலமீனின் சுவனப் பூங்காவை நோக்கிப் பறந்தது! (இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜியூன்).

வரலாறு காணாத ஜனாஸா:

அவர்களின் இறப்புச் செய்தி நொடிப் பொழுதில் பஸரா நகரம் முழுவதும் காட்டுத் தீ போலப் பரவியது. ஒட்டுமொத்த பஸரா நகரமே சொல்லொணாத் துயரத்திலும் பேரிழப்பிலும் ஆழ்ந்தது. நகரே கதறி அழுதது; அதிர்ச்சியால் மயங்கி விழுந்தோர் பலர்.

மாதவம் பெற்று, இந்த உலகிற்கு வழிகாட்டிய இம்மாபெரும் உத்தமரைப் போன்ற மற்றொரு ஞானமேதையைக் காண... இந்த மாநிலம் மாதக் கணக்காக அல்ல, ஆண்டுக்கணக்காக அல்ல... யுகக் கணக்காகக் காத்திருந்த போதினும் இனி காண இயலுமோ?" என்று மக்கள் மார்பில் அடித்துக் கொண்டு கதறினர்.

அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை ஜும்ஆ தொழுகைக்குப் பின், அவர்களின் தூய்மையான ஜனாஸா நல்லடக்கம் செய்வதற்காகப் புறப்பட்டது. அப்போது ஒரு பேரதிசயம் நிகழ்ந்தது... ஒட்டுமொத்த பஸரா நகர மக்களும் (ஆண்கள், பெரியவர்கள், அறிஞர்கள் என அனைவரும்) தங்களின் கடைகளை மூடிவிட்டு, இமாமின் ஜனாஸா ஊர்வலத்தின் பின்னால் திரண்டு சென்றனர்!

இதன் காரணமாக, அன்று பஸராவின் மத்தியப் பெரிய பள்ளிவாசலில் பிற்பகல் 'அஸர்' தொழுகையை நடத்துவதற்குக் கூட ஒரு முஃமின் கூட இல்லாமல், பள்ளிவாசல் முற்றிலும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது!

புகழ்பெற்ற இஸ்லாமிய வரலாற்று ஆசிரியர் இப்னு ஹல்லிகான் குறிப்பிடுவது போல:

"இஸ்லாமிய வரலாற்றிலேயே ஜனாஸா தொழுகையின் காரணமாக, ஒரு பெருநகரத்துப் பள்ளிவாசலில் 'அஸர்' ஜமாஅத் தொழுகை நடக்காமல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது என்பது இதுவே முதல்முறையாகும்! என்றுமே காணாத இத்தகு உன்னதப் புதுமையை இனி இவ்வுலகம் என்றாவது காணுமோ... எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் ஒருவனுக்கே வெளிச்சம்!"

சுப்ஹானல்லாஹ்! அநீதிக்கு அஞ்சாத சிம்மமாய், ஏழைகளின் புகலிடமாய், கராமத்துகள் நிறைந்த உத்தம இறைநேசராய் வாழ்ந்து மறைந்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் இந்த முழுமையான வாழ்க்கை வரலாறு, எக்காலத்துச் சமுதாயத்திற்கும் நேர்வழி காட்டும் ஒளிரும் சுடர்விளக்காகும்! வல்ல ரஹ்மான் அவர்களின் தூய வாழ்வை நம் நெஞ்சங்களில் இருத்தி, அவர்களின் நற்பேறுகளையும், அஞ்சாத ஈமானியத் துணிவையும் நமக்கும் இரு உலகிலும் தந்தருள்வானாக! ஆமீன், யா ரப்பல் ஆலமீன்!

இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் தூய வாழ்க்கையின் முத்தாய்ப்பாகவும், அவர்களின் ‘இறையச்சத்தின்’ (தக்வாவின்) உச்சக் கட்டமாகவும் விளங்குகிறது.

மாபெரும் சூஃபி ஞானி பரீதுத்தீன் அத்தார் (ரஹ்) அவர்கள் எழுதிய புகழ்பெற்ற ‘தத்கிரத்துல் அவ்லியா’ (இறைநேசர்களின் வரலாறு) என்ற நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள இந்த நெஞ்சை உலுக்கும் ஆன்மீகச் சம்பவத்தையும், முந்தைய தொடர்ச்சியோடு இணையும் வண்ணம் கம்பீரமான தலைப்புகளுடனும் எளிய நல்நடையுடனும் அழகாக வடிவமைத்துக் கொடுத்துள்ளேன்:

மரணத் தருவாயில் உதித்த புன்னகையும், அத்தார் காட்டும் அற்புதமும்!

மாபெரும் சூஃபி மகான் பரீதுத்தீன் அத்தார் (ரஹ்) அவர்கள் எழுதிய வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற 'தத்கிரத்துல் அவ்லியா' என்னும் நூலில், இமாம் அவர்களின் மரணத் தருவாயைப் பற்றி நெஞ்சை உருக்கும் ஒரு பேரதிசயம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

தன் வாழ்நாளில் மறுமை அச்சத்தின் காரணமாக எப்போதும் கவலையோடு காணப்பட்ட இமாம் அவர்கள், தன் வாழ்நாளில் என்றுமே வாய்விட்டுச் சிரித்ததே இல்லை! ஆனால், வியப்பிற்குரிய வகையில் அவர்கள் இறப்பதற்குச் சற்று முன்பு, திடீரென தன் முகம் மலரப் புன்னகைத்தார்கள் (சிரித்தார்கள்)!

அவ்வாறு சிரித்த அடுத்த கணம், அவர்கள் தன் இறுதி மூச்சு பிரியும் வரை, "எந்தப் பாவம்? எந்தப் பாவம்?" என்று ஆச்சரியத்தோடு படுக்கையில் கூறிக் கொண்டே தன் தூய உயிரை நீத்தார்கள்!

அவர்கள் ஏன் தன் வாழ்நாளில் சிரிக்காமல் மரணத் தருவாயில் சிரித்தார்கள்? எதற்காக இறுதி நேரத்தில் "எந்தப் பாவம்?" என்று பதறிக் கேட்டார்கள்? என்று அங்கிருந்த எவருக்குமே விளங்கவில்லை.

கனவில் வந்த விளக்கம்: "எந்தப் பாவம்?"

அவர்கள் மறைந்த பிறகு, பஸராவைச் சேர்ந்த உத்தமர் ஒருவர் இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களைத் தன் கனவில் கண்டார். அக்கனவில் இமாம் அவர்கள் சொர்க்கத்து ஆடை அணிந்து உன்னத நிலையில் காட்சியளித்தார்கள்.

அப்பொழுது அவரிடம், "இமாமே! தங்களின் வாழ்நாளில் நீங்கள் ஒருபோதும் சிரித்ததே இல்லை; ஆனால் மரணப் படுக்கையில் நீங்கள் சிரித்ததற்கும், அதன் பின் 'எந்தப் பாவம்? எந்தப் பாவம்?' என்று தொடர்ந்து முணுமுணுத்துக் கொண்டே உயிர் நீத்ததற்கும் என்ன காரணம்?" என்று வினவினார்.

அதற்கு இமாம் அவர்கள் புன்னகைத்துத் தன் கனவின் வாயிலாக இவ்வாறு விடையளித்தார்கள்:

"சகோதரரே! என் உயிரைக் கைப்பற்றுவதற்காக மரண தூதர் இஸ்ராயீல் (அஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாம்) அவர்கள் என்னை அணுகியபொழுது, பிரபஞ்சத்தின் மேல் உலகிலிருந்து ஓர் பயங்கரமான அசரீரி (ஆரூடம்) முழங்கியது!

அந்த அசரீரி, 'மரண தூதரே! இந்த ஹஸனின் பாவங்களில் இன்னும் ஒரே ஒரு பாவம் மட்டும் எஞ்ச மீதமுள்ளது. ஆதலின், அவரின் உயிரை மிகக் கடுமையாகவும், வேதனையோடும் கைப்பற்றுவீராக!' என்று கூறியது.

எழுபது வருடங்களாக அல்லாஹ் ஒருவனுக்காகவே வாழ்ந்து, அணுவளவும் பாவக் கறை படியாமல் தன் உள்ளத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்த எனக்கு, அந்த அசரீரியைக்

கேட்டதும் அளவற்ற ஆச்சரியமும் வியப்பும் மேலிட்டது. அதன் காரணமாகவே நான் புன்னகைத்து (சிரித்து), 'என் ரப்பே! என்னிடம் மீதமிருக்கும் அந்த ஒரே ஒரு பாவம் எது? அது எந்தப் பாவம்?' என்று ஆவலோடு வினவினேன்! நான் அதைக் கேட்டு முடிப்பதற்குள், என் ஆன்மா என் உடலை விட்டு மிக லேசாகப் பிரிந்து, அல்லாஹ்வின் பேரருளைச் சென்றடைந்து விட்டது!" என்று பதில் கூறினார்கள்.

திறக்கப்பட்ட விண்ணக வாயில்களும், பேரொளி முழக்கமும்!

அதே 'தத்கிரத்துல் அவ்லியா' நூலில் இமாம் அவர்கள் வபாத்தான (மறைந்த) அந்தப் புனித இரவைப் பற்றி மற்றுமொரு அற்புதக் கனவும் பதிவாகியுள்ளது:

இமாம் அவர்கள் வபாத்தான அதே நல்இரவில், பஸராவின் மற்றொரு நல்லடியார் ஒரு கனவு கண்டார். அக்கனவில், ஏழு வானங்களின் (விண்ணகத்தின்) பேரொளி மிக்க வாசல்கள் அத்தனையுமே ஒட்டுமொத்தமாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன! மலக்குகள் (வானவர்கள்) கூட்டங் கூட்டமாக பூமியை நோக்கி இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது அந்தப் பேரொளி மிக்க விண்ணகத்தின் வாசல்களுக்கு நடுவே, ஒரு வானவர் கம்பீரமான குரலில் அகிலமே அதிரும்படி பின்வருமாறு முழங்கிக் கொண்டு செல்வதை அவர் தன் செவியால் உருகிக் கேட்டார்:

"சுப்ஹானல்லாஹ்! பஸராவின் மாபெரும் கல்விச் சிகரமும், அண்ணல் நபியின் எளிய வாரிசுமான இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்கள், இதோ தன் உலகச் சோதனைகளை முடித்துக் கொண்டு, தன் இறைவனின் உன்னதப் பெருச் சமூகத்தை வந்தடைந்து விட்டார்!"

இந்த மாபெரும் முழக்கத்தைக் கேட்டு திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்த அந்த நல்லடியார், அடுத்த கணமே பள்ளிவாசலை நோக்கி ஓடிவந்து, இமாம் அவர்கள் உலகை விட்டு மறைந்த அந்தப் பேரிழப்புச் செய்தியை மக்களுக்கு உறுதிப்படுத்தினார்.

சுப்ஹானல்லாஹ்! அநீதிக்கு அஞ்சாத சிம்மமாய், ஏழைகளின் புகலிடமாய், கராமத்துகள் நிறைந்த உத்தம இறைநேசராய் வாழ்ந்து மறைந்த இமாம் ஹஸன் பஸரீ (ரஹ்) அவர்களின் தூய்மையான இந்த வாழ்க்கை வரலாறு, படிக்கும் நம் ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும் மறுமை அச்சத்தையும், தூய ஈமானியப் பேணுதலையும், வற்றாத இறைநம்பிக்கையையும் விதைக்கும் உன்னத வழிகாட்டியாகும்!

வல்ல ரஹ்மான் அவர்களின் தூய வாழ்வை நம் நெஞ்சங்களில் இருத்தி, அவர்களின் நற்பேறுகளையும், அஞ்சாத ஈமானியத் துணிவையும் நமக்கும் இரு உலகிலும் தந்தருள்வானாக! ஆமீன், யா ரப்பல் ஆலமீன்!

ஆக்கம்

திருப்பூர்

அமானுல்லாஹ்

செல் 9894197795